

UN TRATAMENT DELICAT ȘI TANDRU
GAIL KASPER

PROLOG

Ridicându-și privirea din graficul de pacienți aflat pe biroul său din lemn de mahon, doctocul Joel Benedict dădu cu ochii de prietena și colega lui, care năvălise pe ușa cabinetului fără minima politețe de a bate la ușă. Avea întru totul aerul unui comandant de tanc gata pentru bătălie, ceea ce Joel suspecta că nu putea să însemne decât bucluc-el aflându-se, fără doar și poate, la „recepție”. Cel puțin pentru moment, se gândi să-o lase să creadă că ea se afla „la comandă”, chiar dacă asta era o postură pe care și-o rezerva întotdeauna pentru sine.

-Vrei să poftești înăuntru, Lydia?, întrebă el cu un zâmbet ironic, în timp ce ea se așeza într-unul din fotoliile de piele castanie din fața biroului, de parcă ar fi avut

de gând să rămână acolo până la următoarea eră glaciară.

-Nu face pe deșteptu,Joel,replică ea,încrucișându-și picioarele.Am intrat deja.

-Mda,am remarcat.Păi,atunci,poate vrei să-mi spui de ce ai venit,ca să mă pot întoarce și eu la treburile mele,zise el,făcând un semn cu mâna spre teancul nesfârșit de hârtii care se aduna veșnic pe colțul stâng al biroului.

Spera să le rezolve devreme în ziua aceea,împreună cu telefoanele pe care le avea de dat,astfel încât să poată prinde cel puțin o oră de navigație înainte de apusul soarelui,când briza înceta să mai bată.

-Cu plăcere.Lydia trânti o broșură pe birou,în fața lui,apoi bătu apăsat cu degetul arătător peste ea.

-Mi-am luat libertatea să te înscriu la un curs pentru o mică completare a educației tale,Joel.Un curs care,în mod garantat,îți va lărgi...orizontul.

Joel își arcui neîncrezător sprânceana spre ea,apoi către broșura „parcată” pe biroul lui.Seminariile i le programa secretara lui de cabinet-nu Lydia.”*Ce naiba pune la cale?*”,se întrebă el,ridicând broșura ilustrată și aruncând o privire pentru a-și face o idee.Își ridică sprânceana un pic mai mult și un zâmbet batjocoritor îi apăru pe față când citi „*Convorbiri despre sex!-curs prezentat de renumitul sexolog Margaret Springer.Senzual și spiritual...*” Se opri din citit și privi curios spre Lydia:

-Cursul sau femeia?

-Amândouă-dacă tot ai întrebat,răspunse ea cu un zâmbet ușor misterios.Pe tine însă te-am înscris pentru curs,nu pentru femeie.Joel îi aruncă broșura înapoi.

-De ce-aș fi dispus să urmez un curs care răpește farmecul unui subiect precum sexul,discutându-l până la îngrețoșare? Ție-ți place genul ăsta de trăncăneală psihologică,Lydia,așa că n-ai decât să urmezi tu cursul

-Eu l-am făcut deja.Și nu-i deloc „trăncăneală psihologică”,cum îi spui tu.

-Da...firește.Oricum,nu conta pe mine.Joel prefera să se ocupe de sex în pat,nu într-o sală de clasă,unde un așa-zis expert,cu ochelari de bufniță și siluetă androgină îl diseca și îl analiza până la saturație.În pofida descrierii favorabile făcute de Lydia,el avea o imagine deja formată a acestei doamne sexolog, Margaret Springer,și-ar fi putut paria că imaginea lui era mult mai aproape de adevăr.

-Prea târziu ca să mai dai înapoi acum,Joel.Ești deja înscris și înregistrat,îl informă Lydia pe un ton mios.Anul ăsta fac parte din conducerea spitalului și recomand acest curs tuturor,atât pacienților cât și medicilor-În special bărbaților. Comentariul ei suna a discriminare sexuală inversată.Ar fi trebuit să-i spună asta,dar el mai avea probleme de rezolvat.

-Uite ce e, Lydia, n-am nici timpul necesar, nici dorința să fac un curs care să mă învețe să fac pe cocoșul, chiar dacă-i faci atâta reclamă. Așa că, n-ai decât să mă ștergi de pe listă. Încruntându-se, Lydia replică:

-Nu pricep de ce masculii acestei specii nu vor să admită că mai există unele lucruri pe care ar putea să le învețe despre sex, dar asta e și n-ai ce face. Dacă mai adaugi și un doctor la această ecuație, vei obține un bărbat care le știe pe toate.

Dintotdeauna, Joel se străduise din greu ca aerul de atotștiutor să nu fie o caracteristică a personalității sale. O privi printre gene și-i spuse:

-Lydia, nu m-am ferit niciodată să învăț, dar asta nu înseamnă că trebuie să suport o vorbărie intelectuală, plicticoasă despre ceva care-ar trebui savurat cu pasiune.

-O, pot să te asigur că seminarul lui Maggie nu va fi plictisitor. Zâmbi cu subânteles. Și-o să fie chiar plin de pasiune.

CAPITOLUL 1

Joel accelerează ritmul de pedalare la bicicleta medicinală din sala de gimnastică a spitalului. Dar nu era într-un totu sigur că asta îi provocase creșterea pulsului sau „de vină” era acea frumusețe ademenitoare din fața lui, care-și făcea exercițiile de prânz îmbrăcată într-un costum colant de culoare albastră.

Cu un interes fătăș, îi privea mușchii fesieri mișcându-se în sus și în jos în timp ce lucra la extensorul pentru picioare, fiecare fesă frumos alcătuită contractându-se într-o sincronizare tentantă, într-un ritm perfect. Sus, jos. Sus, jos. Sus...

„*Vino-ți în fire, Benedict!*” își spuse el. Mai erau și alte femei în încăperea aceea, dar din cine știe ce motiv nu urmărea cu aceeași aviditate mișcările lor. Ce era așa deosebit la ea? Pedală și mai repede în timp ce ea își ridică cu o mână coama rebelă de păr ondulat de pe ceafă ca să se răcorească, apoi o lăasă să cadă la loc, iar buclele de păr roș-auriu se revărsară pe umerii ei albi. Gestul ei fu extrem de senzual și total inconștient, ceea ce îl făcea cu atât mai provocator.

Joel era sigur că nu o mai văzuse prin spital înainte. *De unde apăruse oare?*, se întrebă el cu certă curiozitate. Ar fi pariat pe bani serioși că „sexo-experta” ce preda cursul acela de sexologie, la care Lydia se aștepta ca el să participe, nu arăta nici pe departe ca această femeie. Reușise să se sustragă cu succes de la seminar, însărcinând pe unul din asistenții lui stagieri să participe la ședințele care urmau să înceapă a doua zi.

Mândrindu-se cu istețimea de care dăduse dovadă, se întoarse să se bucure de minunata priveliște din fața lui. Un poem în mișcare! Privirea îi alunecă încet pe formele mici și armonioase ale trupului ei, revenind apoi la loc. Un mănunchi de bucle în spirală îi încadra fața umezită de broboane de transpirație și o roșeață

fierbinte îi încălzea obrazii. Avea o gură generoasă, numai bună de sărutat, și niște ochi mari și căprui. Trase aer în piept când o văzu că se dă jos de pe aparat și se apleacă să caute un prosop în geanta de gimnastică. ”*într-adevăr, gândi el, are o «ariergardă» teribil de sexy.*”

Ea se îndreptă și își tampona cu prosopul pielea trandafirie de deasupra sânilor.

Ei da, și aceștia erau frumoși. Atât cât să-ți umple palma cum se cuvine.

Cu un suspin, se mută de la bicicleta medicinală la extensorul pentru brațe, de unde nu o mai putea zări. Doar câteva clipe dac-ar mai fi avut-o în fața ochilor, ar fi fost nevoit să se ducă să facă un duș rece.

Făcu cinci, șase fracțiuni, mușchii umerilor flexându-se și încordându-se, coapsele întinzându-se și relaxându-se. Tocmai își intrase în ritm când, prin intercomul spitalului, fură anunțate câteva mesaje. Primul era pentru el, ultimul-pentru...

Margaret Springer. În timp ce se îndrepta spre telefon pentru a răspunde la apel, frumusețea ademenitoare în costumul albastru colant ajunsese acolo înaintea lui și puse mâna pe receptor.

-Margaret Springer la telefon, spuse ea. Cred că aveți un mesaj pentru mine.

Joel știa că se zgâia pur și simplu, dar nu se putea abține. Această sirenă era pruna uscată și androgenă pe care Lydia o însărcinase să-i dea lecții despre sex.

Urmă o pauză de câteva secunde pentru stabilirea legăturii telefonice. Joel încă se mai chinuia să-și stăpânească respirația întretăiată, când ea se întoarse spre el, zâmbind.

-Termin cu telefonul într-o clipă.

-Nici o grabă, replică el. O să stau aici și-o să-mi trag la șuturi în spate până o să ajung în celălalt capăt al încăperii.

-Poftim?, făcu ea, aruncându-i o privire nedumerită, apoi reveni la convorbirea ei telefonică. Joel urmărea expresiile așternute pe rând pe fața ei în timp ce-și asculta interlocutorul. De aproape era și mai frumoasă și, hotărât lucru, mult mai senzuală. Parfumul ei amețitor îl învăluia îndeaproape, esența lui tulburătoare torturându-i simțurile, trimițându-l cu gândul la nopți întunecoase și la dezmierdări fierbinți sub cearceafuri răcoroase.

-Clasa mea e aproape completă-o auzi rostind în receptor-dar s-ar putea să mai am un loc dispo....Clic. Fără să se gândească, Joel îi întrerupse legătura. Nimeni altul decât el avea să ocupe acel ultim loc din clasa ei.

Ea se întoarse, țintuindu-l cu o privire sumbră.

-Nu s-ar zice că excelezi prin răbdare. Ți-am spus că n-o să dureze decât un minut. Poftim dacă mesajul dumitale e atât de important, servește-te.

Joel așeză în furcă receptorul întins de ea și îi adresă un zâmbet larg.

-Ultimul loc din clasa dunitale am să-l iau eu.Gura ei se întredeschise și el trebui să lupte cu o dorință puternică de a o săruta,de a-i savura gustul,de a o simți deschisă sub apăsarea buzelor lui,dar era îndoielnic că femeia ar fi fost receptivă în acel moment.,,Mai târziu”,își făgădui el.Mai târziu avea să se desfete cu gura aceea din plin.

-Și cine ești dumneata,dacă-mi este permis să întreb?

-Joel Benedict.El îi întinse mâna,dar ea o refuză.

-Aha,doctorul Benedict.Un zâmbet îi ridică colțurile buzelor.Omul care a zis despre cursul meu că e „trâncăneală psihologică”,dacă nu mă-nșel.Își încrucișă brațele peste sânii ei obraznici care se ridicau și coborau cu fiecare respirație.Și parcă ai mai spus ceva despre „vorbărie intelectuală plicticoasă”,nu?

-Lydia e gură-spartă,spuse el cu năduf.

-Lydia e prietena mea.

-Tot gură-spartă rămâne.Și avea de gând să se amuze la anul,făcând-o să vină de gardă în fiecare week-end și de toate sărbătorile.Ce dulce avea să fie răzbunarea! Chiar atunci auzi din nou apelul de la spital.

-O,scuză-mă,spuse el,întinzând mâna după telefonul din spatele ei.Va rezolva convorbirea cât mai repede.Al naibii de repede,se hotărî el când o văzu că pleacă,legănându-și șoldurile.

Maggie Springer își ridică geanta de gimnastică.Prietena ei,Lydia,avusese dreptate într-o anumită privință:Joel Benedict era nemaipomenit.Își aruncă prosopul pe umăr și mai privi o dată în urma lui.În șortul colant,avea un aer de eleganță masculină,cu mușchii încordați sub tricoul roșu decolorat.Părul lui negru,cârlionțat,avea ușoare nuanțe argintii,cu câteva fire albe pe la tâmples,atât cât să-i stârnească o oarecare curiozitate în privința experiențelor de viață,care le aduseseră acolo.Ochii lui aveau o incredibilă nuanță cenușiu-argintie și erau reci,dar atunci când o priviseră,fuseseră încărcăți de căldură.Căută în aeantă ceva mărunțiș pentru automatul de răcoritoare.Gimnastica-Îi provocase sete.Găsi două monede și porni spre mașinăria scăldată de lumina din hol.Se Întrebă dacă Joel Benedict avea să se prezinte la curs a doua zi.Simțea că nu prea avea ce să-l învețe pe bărbatul acesta despre sex,dar putea fi amuzant să încerce.Profesional vorbind,firește.Dădu să introducă moneda și să-și aleagă băutura,dar o mână de bărbat o opri.Îi simți căldura în timp ce-i strângea ferm mâna.Joel îi zâmbi.

-Eu fac cinste!spuse ei.Ce-ai dori:grep fruit,amestec tropical sau...fructul pasiunii?

-Fructul pasiunii,răspunse ea,cu un surâs senzual.,,Păi,sigur,își zise Joel.*Orice sexolog renumit,care-și respectă titlul,ar fi făcut aceeași alegere*”.Era în stare să

parieze că nu există nici un oscior inhibat în trupușorul ei frumos.Sau,existau lucruri pe care nu le dezvăluia nimănui-nici măcar unui iubit? își dădu seama că ar fi vrut să afle mai multe despre Maggie Springer.

-La ce oră începem mâine?,întreba el,întinzându-i cutia cu suc rece.Trebuia să-și rearanjeze programul până atunci,în primul rând să-i paseze Lydiei gărzile la spital.Un zâmbet zeflemitor jucă pe buzele ei.

-Nu ți-e teamă că seminarul meu o să ți se pară plictisitor?

Se îndoia că există ceva plictisitor la femeia aceasta.Introduse în aparat încă două monede pentru încă o cutie de răcoritoare,căci și lui i se făcuse sete.

-Pentru Sexologie 101,spuse ei,înclinând spre ea cutia de suc,într-o imitație de toast.

-Pentru „*Convorbiri despre sex*”,replică ea și luă o înghițitură.

-Joel privi încântat curbura albă a gâtului ei,în timp ce își bea sucul.”*Cum o fi să presari săruturi pe coloana aceea zveltă?*,se întrebă el.Se simți total nedreptățit în clipa în care ea își coborî cutia cu răcoritoare,obturându-i priveliștea.

-Spune-mi,doctore,zise ea,țintuindu-l cu ochii ei căprui.De ce n-ai vrut să vii la cursul meu?Femeia asta nu umbla cu ocolișuri.

-Contează motivul?

-Sunt psiholog,așa că e firesc să devin curioasă când întâlnesc un student refractar.Întotdeauna vreau să știu de ce.

-Mda,înțeleg...și dacă e vorba de niște motive mai intime?

Privirea ei zăbovi o clipă pe figura lui.

-Mă rog,toți avem micile noastre temeri,doctore...Punctele noastre...vulnerabile.

-Și vrei să știi care sunt punctele mele vulnerabile?

Joel Benedict o făcuse foarte curioasă.Poate mai mult decât s-ar fi convenit.O preocupa un pic prea mult de ce nu dorise să ia parte la „*Convorbirile despre sex*” și de ce,acum,era mai mult decât nerăbdător să participe.

-Nu poți condamna o femeie pentru că întreabă,spuse ea cu simplitate.

-Dar nici un bărbat nu poate fi condamnat pentru că nu răspunde.

Replica lui o făcu să zâmbească.

-A,da,bărbatul misterios.Cândva m-am ocupat de el într-o lucrare.

-Și ce-ai aflat cu ocazia asta?

-Câteva adevăruri interesante.Joel avea senzația că femeia asta era în stare să privească direct în sufletul unui bărbat și nu era sigur că dorea o astfel de intruziune în intimitatea sa.Totuși,mâine avea să se prezinte la primul seminar.

Nu pentru a-i fi sondate sentimentele,ci pentru a vedea ce are de oferit profesoara.

-Aă...am fost chemat în aripa de est a spitalului.Poate continuăm discuția asta cu altă ocazie.

-Mâine la curs,doctore?

-Da,la curs.Avea senzația că se lăsa furat de val mai mult decât ar fi trebuit.

Lydia spunea că seminarul lui Maggie vă fi plin de pasiune.

Joel se rezemă de spătarul scaunului său din sala de cursuri a spitalului,mică și supraîncălzită,anticipând „focuri de artificii”.Dacă decorul camerei trebuia să sugereze ceva despre planul de lecții al lui Maggie,acestea n-aveau să lipsească.

Își ascunse un mic zâmbet când citi cuvintele pe care ea le înșiruse în jurul camerei,ca pe niște afișe miniaturale: SÂNI.VAGIN.PENIS.

Firește,în calitate de medic era mai mult decât familiarizat cu termenii,dar era obișnuit să-i întâlnească mai degrabă în paginile textelor de anatomie decât împodobind pereții sălii de cursuri ai spitalului.

CONTACT SEXUAL PREZERVATIV.ORGASM.

Cuvintele afișate pe pereți erau tot mai îndrăznețe,la marginea unui jargon tehnic care-i trezea curiozitatea.Se ghemui în scaun într-o încercare zadarnică de a evita privirea tânărului internist căruia îi pasase locul și cu câteva zile în urmă, dar era prea târziu: fusese descoperit.

-O, Sam,spuse el cu o nonșalanță forțată.Interessant curs.

-Interessant profesor,replică tânărul roșcovan și deșirat,făcându-i cu ochiul ostentativ,după care contura cu mâinile ceea ce Joel presupuse a fi silueta cu forme pline a lui Maggie.Joel văzu roșu în fața ochilor.

-Acest profesor interesant nu e câtuși de puțin motivul pentru care te afli aici.

Bagă-ți asta în cap,replică el,surprins de propria sa vehemență.Dacă cineva trebuia să contureze formele curbe ale trupului lui Maggie,acela era el-și nu mișcându-și mâinile în aer într-o clasă plină cu cursanți.

Știa că și așa era mult prea intrigat de această ființă.Trebuia să fie nebun, fie și numai să se gândească să tânjească după o femeie care încă de la prima întâlnire i-ar cerceta defectele.La a doua,ar fi în stare să-i analizeze reacțiile ca să capete indicii privind intimitatea lui psihică.Merita oare să aibă doar pentru el această frumusețe ademenitoare, pentru o seară? Nu era sigur că era dispus să-și lase sondată intimitatea psihică.Puțini bărbați ar fi fost dispuși,iar el era mai îndărătnic decât majoritatea.Viața era cu mult mai simplă-și mai plăcută-atunci când nu era analizată îndeaproape.

Își trecu mâna prin păr și-și puse picior peste picior în timp ce Maggie ieși din spatele catedrei și zâmbi clasei.Ar fi vrut să creadă că surâsul acela generos îi era adresat lui în exclusivitate,dar în clasă se mai aflau alți unsprezece bărbați

care se gândeau fără doar și poate la același lucru-inclusiv libidinosul ăla de Sam.Încă o dată simți acel acces subit de gelozie...o gelozie deloc caracteristică. Din grup mai făceau parte și trei femei.Pe una singură o cunoștea după numele mic.Parcă Ruthie o chema.Cu stilourile în mână,toate așteptau nerăbdătoare să înceapă cursul.

-Maggie explica aferată obiectivele cursului ei,arătând cel puțin la fel de senzuală în puloverul de culoarea prunei sălbatice și în fustița neagră,mulată, precum arătase cu o zi înainte în costumul de gimnastică colant.Părul i se revârsa pe umeri într-o frenezie de bucle roșcat-aurii.

Vocea ei aspră plutea înspre el ca un tentacul diafan,ușor răgușită,senzuală ca tot ce venea de la ea și la fel de sufocantă ca un vânt fierbinte de vară.

Era cufundată într-un discurs despre diferențele dintre sexe.Chestii elementare pe care orice medic le învață la școală,dar altfel interpretate.Asculta doar pe jumătate atent,intrigat mai mult de vocea ei joasă,aproape guturală,decât de ceea ce spunea.

-Astăzi vom încerca un exercițiu colectiv,anunță ea,unul care să vă dezinhibe și să vă creeze starea intelectuală adecvată pentru ceea ce veți învăța în zilele următoare.Joel aruncă o privire fugară spre perete,fiind sigur că cuvintele etalate acolo aveau o oarecare legătură cu procesul acela de dezinhibare despre care vorbise ea.

-Titlul acestui curs este „*Convorbiri despre sex*”,continuă ea,iar scopul lui este să învățați să comunicați cu pacienții dumneavoastră în orice fel de termeni doresc ei să folosească în locul celor afișați pe pereți.De exemplu,un pacient care are o problemă psihică legată de,organul genital masculin s-ar putea să nu folosească termenul anatomic corect și să recurgă,în schimb,la un eufemism colorat precum...Joel înțelese perfect ideea.

În timp ce vorbea,Maggie se deplasa printre șirurile de bănci,distribuind fiecărui participant câte un pix colorat.Când ajunse în dreptul lui,îi zâmbi.

-Tot mai aștepti să te plictisești,doctore? Colțul gurii lui se ridică într-un zâmbet.Ceilalți membri ai clasei se grăbeau să iasă de la locurile lor,extrem de nerăbdători să înregistreze toate cuvintele porcoase pe care le cunoșteau dedesubtul corespondentului medical.

-Să mă plictisesc? E greu că te plictisești aici,domnișoară.Springer.

Ea îi întinse un pix.

-Încearcă să scrii un cuvânt,două,eliberează-ti inhibițiile.

Era clar că femeia asta nu știa ce-i cerea.În privința ei,avea extrem de puține inhibiții.

-Asta predă în zilele noastre un psiholog bine pregătit?

Ea îi răspunse la zâmbetul amuzat.

-Metodele mele de predare pot părea ușor neortodoxe, dar sunt foarte eficiente. Și într-adevăr erau. La fel de neortodoxe că și cerceii pe care îi purta, niște colăcei de argint, care semănau ostentativ cu niște dispozitive anticoncepționale intrauterine. Le privi legănându-se cu fiecare mișcare a capului. Cu siguranță îi plăcea rolul de profesoară, îi plăcea să descătușeze mințile, apelând la elemente scandaloase, noi și unice. Maggie Springer era o surpriză într-un ambalaj mic și mult prea tentantă pentru a fi ignorată.

-Lista de cuvinte, doctore. Ar trebui să te grăbești, înainte să fie selectate cele mai bune dintre ele. Joel privi în jurul său. Pe pereții metroului sau în toaletele publice, ori în cabinele telefonice, văzuse mângălituri mai decente. Câțiva dintre cei mai creativi din grup își ilustraseră chiar cuvintele cu desene grosolane.

-Cred că deja e prea târziu. Maggie zâmbi.

-Ei, haide, doctore, îl ispită ea, sunt sigură că dacă îți pui mintea la contribuție, ai să scoți la iveală niște cuvinte cu care să-i lași mască pe toți.

-Poate că da. Joel nu crescuse chiar ca un înger. Își trăise din plin tinerețea. Dar acum nu-i mai plăcea să meargă „cu turma”; renunțase la obiceiul ăsta încă din adolescență. Totuși, voia să o țină pe Maggie lângă el să-i vorbească, suficient de aproape ca să-o poată atinge, vocea ei răgușită, șoptită, mângâindu-i terminațiile nervoase.

-Și dacă nu fac exercițiul, ce se întâmplă? Mă oprești după ore?

Maggie trase aer în piept. Nu era tocmai sigură cum să se descurce cu Joel Benedict. Ideea de a-l reține după ore era cu siguranță ispititoare. Chiar prea ispititoare. Avea un curs de predat și nu putea face asta dacă-și lăsa gândurile să-o ia razna din pricina acestui bărbat solid și senzual.

Seminariile ei de, trei zile se bucurau de multă popularitate și se formase deja o listă întreagă de persoane care așteptau să-l urmeze, în mod deliberat păstrase clasa cu un număr mic de cursanți, nu mai mulți de cincisprezece, astfel încât să se poată ocupa de fiecare în parte. Privirea ei alunecă peste umerii lași ai lui Joel și peste zâmbetul său dezarmant. Avea senzația că dacă se va ocupa prea îndeaproape de el, avea să dea de bucluc.

-Spune-mi, întrebă ea, de ce te opui la ceea ce încerc eu să fac aici?

El se uită la ea și se foi în scaun.

-Crede-mă, ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac ar fi să mă opun ție.

Preț de o clipă, Maggie fu luată prin surprindere. Bărbatul ăsta o cam zăpăcise.

-Participarea cursanților este un aspect important al cursului meu. Ea ne deschide

canalele de comunicație,ne dă puterea să ne abordăm pacienții de la un nou nivel.Joel avea să-și închipuie că cita dintr-un manual,dar când era agitată cădea de obicei pe panta intelectualizării și nu încăpea nici o îndoială că Joel Benedict îi crease o stare de agitație.

-Mâzgălind porcării pe pereți?

Chiar dacă-i observase nervozitatea,nu făcuse nici o remarcă în acest sens.

-Da,dacă asta trebuie pentru a ne elibera de inhibiții și să fim în largul nostru cu propria sexualitate.Orice este necesar pentru a fi în stare să vorbim cu pacienții noștri.

-Eu mă simt în largul meu cu propria-mi sexualitate și nu am probleme cu pacienții mei,putem vorbi despre orice.Inclusiv despre sex.Se opri o clipă,ca și cum ar fi reflectat la comportamentul său față de pacienți.Cel puțin,pacienții mei nu s-au plâns.Maggie simți cum îi crește temperatura cu o diviziune.Nu se îndoia deloc de faptul că pacientele lui nu aveau de ce să se plângă,atâta timp cât el zâmbea așa cum îi zâmbea ei acum.

-Nu am avut reclamații nici în privința inhibițiilor mele,adăugă el.Sunt cât se poate de descătușate,domnișoară psiholog.Ea înghiți în sec cu greutate.

-Ei,atunci dă-i bătaie cu lista de cuvinte.El îi înapoie pixul.

-Ba nu.Mă distrez mult mai bine observând.O cercetă intens cu privirea din creștet până-n tălpi,ridicându-i temperatura cu încă o diviziune.

De ce avea impresia că pierde confruntarea cu acest bărbat? Câștigau oare vreodată femeile cu care avea el de-a face?

-Bine,spuse ea,socotind că retragerea constituia,pe moment,manevra cea mai înțeleaptă.Cu toate acestea,mai adăugă o ultimă replică,la despărțire:

-Poate că exercițiul de după-amiază va fi mai pe gustul tău.Se întoarce și se înapoie țațoșă la catedră,lăsându-l cu o cută între sprâncenele întunecate și bine conturate.Știa că nu trebuia să se lase descurajată.Doctorii erau printre cei mai refractari și încăpățânați cursanți,în mod deosebit bărbații arătoși,din categoria „cred că sunt omnipotent”.Dar cu cât se opuneau mai mult,cu atât mai spectaculos cădeau.Și asta era un lucru pe care-l aștepta cu nerăbdare: capitularea lui Joel.Ceilalți studenți începuseră să se întoarcă la locurile lor.Știa că trebuie să se concentreze mai bine asupra planului lecției decât asupra bărbatului acela solid,cu ochii ca de argint,care era acolo,în clasa ei.

Încă îi mai simțea privirea ațintită asupra ei,dar refuza să admită că aceea era sursa tremurului care pusese stăpânire pe ea.

-Bun,ce părere aveți?,spuse ea,încercând să-și păstreze vocea calmă.Ne distrăm? Un val de ovații,amestecate cu fluierături golănești,reverberă în încăpere.

Maggie zâmbi. Cel puțin exercițiul fusese apreciat ca o reușită de majoritatea cursanților.

-Cine vrea să citească primul o listă? Scrierea cuvintelor fusese un lucru; citirea lor cu glas tare în fața grupului era cu totul altceva. Privi în jur și găsi câțiva voluntari; erau puțini, dar nerăbdători.

Joel nu se afla printre ei. Stătea rezemat de spătar, cu o expresie care sugera că nu credea în cursul ei mai mult decât în prezența unui șarlatan. Trecu cu privirea peste el spre un alt student mai binevoitor, apoi către un altul. Listele de cuvinte erau însoțite de un ison de râsete și chicoteli înfundate. Discuția în clasă era deschisă și liberă, acesta fiind și efectul scontat. Singurul rămas inabordabil era Joel. Joel asculta toată această vorbărie, toată această irosire de energie prin intermediul flecăreliei. Se făcură auzite câteva lăudăroșenii de masculi, și nu puține povești născocite despre isprăvi sexuale, menite a o impresiona pe profesoară. Socoti că nu putea învinui vreun bărbat pentru dorința de a o impresiona pe frumoasa Maggie Springer. El însuși ar fi fost în stare să stea și în mâini în pragul ușii ei numai ca să-i vadă răsărind pe buze zâmbetul acela larg și senzual.

-Dr. Benedict, probabil că doriți să ne faceți cunoscută părerea dumneavoastră. Vocea ei senzuală, vibrând în registrul grav, îl trezi din reverie. În ochii ei sclipea o lucire zeflemitoare. Nu va avea liniște până când nu-l va atrage în discuțiile clasei, chiar dacă se va împotrivi ca un catâr.

-Părerea mea? Ea își plimbă privirea peste el, făcând să-i crească pulsul. Buzele ei pline și țuguiate parcă implorau să fie sărutate. Se foi neliniștit în scaun, încercând să-și amintească despre ce naiba discuta grupul. Nu mai auzise nimic de la trăncăneala despre faptul că bărbații ar fi mai reticenți să vorbească despre problemele lor sexuale decât femelele speciei.

De ce să discuți despre ceva care poate fi rezolvat în dormitor? În felul acela se ajungea rapid la esența problemei și era și mai plăcut.

Dar asta fusese înainte ca Sam, masculul feroce, să încerce s-o impresioneze pe Maggie cu a sa „experiență sexuală pozitivă”. Alte palavre. Individul avea impresia că are tot dreptul să facă pe fanfaronul. Dar unde ajunsese discuția de atunci?

-Dr. Benedict, sunteți amabil să rămâneți un minut după ore? Cred că trebuie să stăm de vorbă.

-De vorbă? Dar Maggie își îndreptase deja atenția către un alt cursant, lăsându-l să mediteze ce dracu făcuse de-o supărare. Și într-adevăr era supărată.

Își putea da seama după ușoara dilatare a nărilor, după cuta firavă care se ivise

între sprâncenele ei catifelate și după felul cum își trăsesese înapoi umerii.

Când orele de dimineață luară sfârșit, așteptă până când cei mai mulți dintre studenți părăsiră clasa, fiecare cprindu-se la catedră să schimbe o vorbă, două cu Maggie, în drum spre ușă. Era limpede că în ochii studenților ei repurtase un succes uriaș. Toți aveau pentru ea un zâmbet sau un cuvânt de laudă. Maggie le răspundea în aceeași manieră. Reușea să-l facă pe fiecare în parte să se simtă deosebit. Se rezemă de spătarul scaunului și privi alene luminițele aurii care jucau în ochii ei căprui, felul cum își înclina capul în timp ce asculta, animația care punea stăpânire pe fața ei și limbajul gesturilor atunci când vorbea.

De ce se simțea ca un elev de liceu, poznaș, trimis să dea socoteală în fața directorului? Îl încercau acum ușoare remușcări pentru ocaziile în care îi interzisese fiicei sale să iasă în oraș în serile din timpul școlii. Kimberly avea șaisprezece ani, tocmai intra în perioada întâlnirilor cu băieții și asta era un lucru care îi dădea destulă bătaie de cap în zilele acestea. Nu era ușor pentru un părinte, mai ales când era singur.

Își ridică trupul înalt de pe scaunul mic. Halatul alb, de doctor, i se lipise de spinare și putea să jure că se alesese cu cârcei permanenți la genunchi.

Se gândi să-și ia liber după-amiază, pentru o ieșire în larg. Avea să rateze trei ore în care ar fi observat-o pe senzuala Maggie legănându-și șoldurile prin fața clasei, dar pe de altă parte putea să compenseze asta cu câteva fantezii tipice masculine, având-o pe ea ca subiect, în timp ce se bucura de frumusețea rară a soarelui de toamnă, pe puntea ambarcațiunii *SailAway*.

Era puțin cam surprins de cât de departe ajunseseră simțămintele sale. Asta îl îngrijora, destul de mult.

-Îți mulțumesc că ai rămas, doctore. M-am gândit că trebuie să stăm de vorbă.

Se apropie agale de catedră și o privi în ochi.

-Nu crezi că ai putea să-mi spui Joel, după o dimineață întreagă de discuții intime? Ea își arcui sprâncenele, aruncându-i o privire elocventă.

-Ce discuție? Nu te-am auzit pronunțând nici măcar un singur cuvânt.

-Mda, păi, am ascultat. Ea scoase un oftat.

-Nu-i adevărat, doctore.

-Joel îi reaminti el. În fond, avea dreptate. Fusesse atât de absorbit de făptura ei, încât nu reținuse cuvintele.

-Joel. Chiar în momentul acela, semnalul intermitent al avertizorului electronic răsună în încăperea liniștită.

-Cred că trebuie să răspund la apelul ăsta, zise el. Poate discutăm altădată?

Maggie-nu era dispusă să-l lase să scape atât de ușor.Era nevoită să-l categorisească drept un bărbat inabordabil,un medic încăpățânat totodată,dar mai avea în ea destulă putere de luptă și nu era pregătită să cedeze în fața lui.Nu încă.

-Altădată ar fi excelent,răspunse ea.Ce zici de diseară la cină? O discuție departe de decorul clasei ar putea fi mult mai eficientă,argumentă ea față de sine însăși.Nu era prea sigură cum o să se descurce cu atracția exercitată de el,dar urma să găsească o soluție.Îți e peste mână?

-Nu,firește că nu.Diseară.La cină.Chiar atunci avertizorul sună din nou.

CAPITOLUL 2

Ședința de după-amiază a *Convorbirilor despre sex* se prelugise mult după ora planificată,încât taxiul opri în fața micului și elegantului restaurant din Back Bay, Maggie era deja în întârziere.

-Am ajuns,domniță.

-Mulțumesc,îi spuse ea șoferului și căută în poșetă banii pentru achitarea cursei. Avea o fobie în privința șofatului prin oraș.Taxiurile erau scumpe, într-adevăr,dar tot așa erau și parcările,barele de protecție îndoite și tratamentele pentru accesele de panică,își făcu ea socoteala.Achită cursa,adăugând un bacșiș,apoi coborî și se grăbi să intre.

Era un local șic,cu un iluminat blând și mici unghere și locuri retrase cu un aer romantic.Dar se îndoia să Joel îl alesese pentru atmosfera sa romantică.

La drept vorbind,nici nu era sigură că Joel va sosi la acest „rendez-vous”.Nu venise după-amiază la curs.În schimb,îi lăsase un bilet prin care îi confirma restaurantul și ora,alături de un mic post-scriptum prin care o înștiința că nu-l pasiona să-și mângălească pe pereți fanteziile sexuale preferate.

Asta nu era nicidecum tema planificată pentru curs în după-amiaza aceea,gândi ea făcând o grimasă,dar putea fi un exercițiu revelator pe care să-l includă în seminariile viitoare.Spre surpriza ei,îl găsi pe Joel așteptând-o la masă.Se ridică în picioare când o văzu intrând,urmărind-o cu privirea în timp ce își croia drumul către măsuța din colț.Ea se simți inundată de val de căldură sub privirea lui directă și apreciativă și la vederea zâmbetului leneș care-i anima buzele.

-Scuză-mă c-am întârziat,spuse ea așezându-se pe scaunul din fața lui,dar cursul s-a prelungit și pe urmă a trebuit să mă schimb.

El aruncă o privire spre rochia ei împletită,de culoare neagră,mulată pe trup.

-Arăți minunat.

-Mulțumesc,răspunse ea,trăgând cu un gest nervos de tivul decolteului adânc

jucându-se apoi cu colierul de argint, adăugat ca accesoriu în ultima clipă.

-Ai pierdut o ședință teribilă în după-amiaza asta. Clasa a sugerat modalități de acomodare cu propria sexualitate. A fost o nebunie... și extrem de stimulator. Păcat că n-ai putut să vii.

-Mda, păi, am avut un pacient.

-Aha, un pacient deci. Sper că n-a fost nimic grav.

-Grav? Da...ăă...grav. A trebuit să mă ocup îndeaproape de cazul lui.

Într-adevăr, Joel se duse în vizită la un pacient, la toți pacienții lui, de fapt, dar Aripa de Est fusese liniștită. Terminase repede și decisese să-și petreacă după-amiaza navigând. Dar nu fusese deloc o escapadă relaxantă, așa cum sperase. Maggie îi pusese stăpânire pe gânduri toată ziua. Senzualitatea ei brută, vocea ei joasă, ușor răgușită care-i făcea să vibreze șira spinării...

-Și acum e mai bine? Era atras înapoi în conversație, dar pentru moment se pomeni într-o stare de derută.

-Cine?

-Pacientul, doctore. Ea puse pe masă meniul cu coperte aurite pe care-l studiasse în trecut și îi aruncă o privire piezișă. Cel pe care, a trebuit să-l consulte... se simte bine?

-A, da, mult mai bine, băngui el, sorbind o înghițitură de apă din pahar. Maggie îl cercetă atent cu privirea, cu ochii animați de o sclipire amenințătoare.

-Ce diagnostic are?, întrebă ea. Joel așeză paharul pe masă, vărsând o parte din conținut pe fața de masă imaculată. Luă un șervețel și tampona locul umezit. Maggie îl supunea unui adevărat interogatoriu, dându-i de înțeles că nimeni nu absentă de la cursurile ei fără un motiv întemeiat. Asta avu darul să-l amuze.

-Mă tem că...ăă...va trebui să fac apel la confidențialitatea relației medic-pacient, eschivă el, apoi, cu un zâmbet, schimbă subiectul, lăsând-o cu o cută pe frunte. Cei de aici au niște vinuri grozave. N-ai dori să bei ceva? Maggie hotărî să-l lase în plata Domnului cu povestea lui născocită... pentru moment.

-Da, mi-ar plăcea. El comandă vinul și totodată meniul, amândoi decidându-se pentru homar. Joel îmbrăcase un sacou albastru, arătând de parcă tocmai ieșise de pe coperta revistei *Gentleman's Quarterly*, dar nici unul din manechinele respectivei reviste nu ar fi putut „umple” umerii hainei așa cum o făcea bărbatul din fața ei. Era ca o poezie ațâțătoare.

Umerii aceia nu aveau nimic de a face cu adaosurile subtile de căptușeală ale cine știe cărui croitor de lux. Erau cât se poate de adevărați, sută la sută mușchi de bărbat. Iar felul delicios în care cămașa bleu se mula pe pieptul lui îi zăpăcea simțurile. Nu purta cravată, și cămașa descheiată la gât îi dădea un aer dezinvolt.

Își îndepărtă privirea de la el și se concentra spre paharul de apă.

Invitația aceasta la cină fusese sugestia ei. Acum nu mai era sigură că fusese o idee așa de înțeleaptă. Șezând în fața lui în lumina blândă, genunchii atingându-li-se ușor sub masă mică, avea senzația că picase în propria capcană. Dintr-o dată nu mai știa ce să-i spun. Se simțea ca o adolescentă la prima ei întâlnire. Dar Joel nu era deloc un licean. Nu fusese întreagă la minte dacă-și închipuise că putea să-i dea acestui bărbat lecții despre sex și ea să scape nevătămată.

Chelnerul aduse vinul, și Joel turnă în pahare.

-Mulțumesc, murmură ea, acceptând paharul. Luă o înghițitură, sperând ca asta s-o relaxeze.

-Păi, povestește-mi despre tine, Maggie Springer.

Era o iluzie optică provocată de lumina lumânărilor sau într-adevăr ochii lui căpătaseră o nuanță argintie mai blândă? Aici, departe de decorul spitalului, era cu mult mai... seducător.

-Nu ai accent de Boston, remarcă el. Aș zice că accentul tău are o nuanță mai... brută.

-Sunt din Kansas, dintr-un orașel de care n-ai auzit niciodată.

-S-auzim. Nu-i plăcea să vorbească despre locurile natale. Gândul la ele îi amintea de toate lucrurile de care scăpase, de o viață, precum cea a surorii ei, Justine, cu soț, copii, scutece și întruniri religioase.

-Sunt din Fairfield, răspunse ea.

-Ai dreptate. N-am auzit de el. Ce are prin apropiere?

-Alte orașele de care n-ai auzit niciodată. În momentul acela el izbucni într-un hohot de râs cu o sonoritate amplă, minunată, plăcută auzului, și Maggie își dădu seama că într-adevăr dorise să-l audă, anticipându-l, ca atunci când aștepti soarele după o ploaie prelungită. El vru să afle mai multe despre Fairfield, astfel încât ea îl încântă cu povestiri despre copilăria ei, despre evenimente și oameni la care nu se mai gândise de multă vreme, fapt ce i-a provocat un sentiment de detașare „stranie. Mai avusese sentimentul acesta atunci când călătorea ca să-și susțină seminariile: era ca și cum nu ar mai fi avut un loc de origine de-acum. Dar făcea ceea ce-și dorea, ceea ce-i plăcea. Câți oameni ajung să facă asta în decursul vieții lor? Discutară îndelung, sorbindu-și vinul. Homarul se dovedi delicios.

-Ai dori un desert?, o întrebă el. O băutură după cină?

Ea refuză ambele propuneri. Vinul i se urcase deja la cap. Devenise în mod prea vădit conștientă de prezența bărbatului așezat în fața ei, de felul cu zâmbea, cu colțurile gurii ridicându-se ștregărește. Privirea ei zăbovi pe buzele lui pline, în timp ce-și imagina fierbințeala lor, gustul lor, senzația pe care i-ar fi lăsat-o

apăsarea lor pe propriile-i buze.Surprinsă de direcția în care o apucaseră gândurile ei,își săltă brusc privirea și îl prinse uitându-se ia ea,cu o sclipire amuzantă în ochi.Joel știa ce era în închipuirea ei și dorința ei îi făcea plăcere.O roșeață fierbinte îi năpădi gâtul și se furișă apoi în obraji el.

Era limpede că băuse prea mult vin.Maggie împinse paharul ia o parte.

-Nu te simți stingherită,murmură el.Își duse degetele la buze,plimbându-le pe deasupra,lor,în timp ce ea privea cu fascinație,apoi se întinse peste masă și-i apăsă buzele întredeschise,mângâindu-i buza de jos într-un gest senzual care îi trimise vârtejuri de căldură până în străfundurile făpturii ei.

Chiar dacă buzele li s-ar fi întâlnit într-un sărut intim,senzația nu ar fi fost mai răvășitoare.Respiră,în sfârșit,cu un oftat zguduitor,în vreme ce senzațiile ricoșau înlăuntrul ei.Joel tânjea să o atingă pe Maggie încă din clipa în care o întâlnește, iar acum,în seara asta,când ea era îmbrăcată cu rochia aceea neagră,mulată pe corp...,Dacă nu ne-am fi aflat într-un local public...”,șopti el.

Ar fi vrut s-o țină în brațe,să-și încurce mâinile în părul ei,să-i sărute coloana zveltă a gâtului,care în clipa aceea era invadată de roșeață.

Toată seara își bucurase privirea cu imaginea ei,respirându-i parfumul unic de femeie,până când simți că e pe cale să înnebunească.De ce,oare,alesese acest restaurant,cu lumina lui blândă și cu ambianța sa senzuală.Nu-și dăduse seama că părul roș-auriu ai lui Maggie avea să strălucească precum o vâlvătaie sub lumina aceea palidă,că pielea ei va sclipi ca o aripă de înger,și că o să-și piardă mințile?Fir-ar să fie,ce era în stare să-i facă femeia asta?

-Hai să plecăm de-aici,spuse el cu o voce aspră din pricina dorinței.

Maggie se lăsă în fotoliu Mercedesului argintiu și elegant,lăsând pielea scumpă să o-nvăluie asemenea unui nor.Era cât se poate de conștientă de prezența lui Joel așezat la numai câțiva centimetri de ea,iar mireasma îmbătătoare a after-shave-ului său de o masculinitate brută,o tulbura,stârnindu-i senzații pe care nu le mai cunoscuse.Trupul lui înalt,cu membre lungi,se potrivea perfect în fotoliul jos,ca și cum mașina ar fi fost special construită pentru el.

El insistase să o conducă la apartamentul „ei din Charlestown.Noaptea era luminată de stele,fără nici un nor care să tulbure întunericul de mătase.El conducea cu ușurință prin aglomerația de pe străzile orașului,cu o viteză care ar fi înspăimântat-o,dacă pe volan nu s-ar fi aflat mâinile lui îndemânatiche.Mâini mari și puternice,cu degetele lungi și pricepute care,doar cu câteva clipe mai devreme,îi mângâiaseră buzele cu o atingere ușoară și teribil de răvășitoare.

Maggie își abătu privirea de la,el și se concentrează,în schimb,asupra peisajului

montan care se derula în goană pe lângă parbriz.Era mai sigur.

Cine era dr.Joel Benedict?,se întreba ea,și nu era prima dată de când îl cunoscuse.N-ar fi trebuit să fie atât de curioasă în privința lui,dar era.Nu se gândise că se va dovedi un companion atât de provocator,plin de farmec masculin și de încredere în sine.Avea impresia că Joel era un bărbat independent,care nu avea nevoie de nimeni.Și asta o deranja.De ce nu era sigură. Apa din rada portului era neagră și încărcată de mistere și trecură pe lângă ea în goană,în drum spre Charlestown.Joel conducea mașina după indicațiile ei prin cartierul în care locuia.

-Eu aici locuiesc,spuse ea,arătând spre o clădire cu trei niveluri și acoperită cu șindrilă.Deasupra brutăriei.Joel aruncă o privire spre vitrina cu apartamente deasupra,încadrată de alte locuințe modeste și prăvălii de cartier: o curățătorie uscată,un drugstore pe colț.Un afiș care anunța o ofertă gratuită de trei gogoși la cumpărarea unei duzini atârna în vitrina brutăriei La Mama Reidy.

-Cred că e convenabil la micul dejun,spuse el în timp ce parca Mercedesul între un Volkswagen rablagit și un camion de marfă.

-Chiar prea convenabil.În prima săptămână de când m-am mutat aici am pus pe mine aproape cinci kilograme.Mama Reidy m-a făcut să-i gust toate produsele.

-Eu zic că n-ai nici măcar un singur gram în plus,spuse el.Am văzut asta ieri...În sala de gimnastică,adăugă el ca răspuns.

Ea îi simțise privirea fierbinte ațintită asupra ei și n-ar fi fost în stare să nege fiorul stârnit în ființa ei,chiar dac-ar fi dorit-o.Seara lor se apropia rapid de un sfârșit și ea nu voia acest lucru.Nu încă.Nu apucase să-i vorbească despre problema care o frământa,și anume atitudinea lui față de seminar,față de ceea ce încerca să facă în timpul acelor ore.Convingerea lui Joel să revină la curs putea fi un lucru incitant în cel mai bun caz,nu avea nici-o îndoială în privința asta.Subiectul lecției de mâine se ocupa despre modul în care bărbații și femeile discută sau nu discută,despre sex,și ea spera ca ei să fie de față.

Lăsând la o parte faptul că prezența lui în sala de curs supraîncălzită îi distrăgea atenția.Într-un fel sau altul,avea să se descurce și cu asta.

-Ce-ai zice de o plimbare pe jos prin cartier?,sugeră ea.E o noapte minunată și am avea astfel prilejul să discutăm.Joel îi aruncă o privire piezișă.

-Să discutăm? Vrei să...discutăm?

-Te deranjează? Poate că trebuie s-ajungi acasă?Ar fi trebuit să spună da și să o șteargă dracului de-acolo cât mai era în stare.Maggie nu era genul de femeie pe care un bărbat s-o poată trata cu ușurință,și în zilele acestea așa prefera el să mențină relațiile cu femeile: ușoare.

Dar în ciuda sfaturilor rațiunii, Joel nu voia ca seara lor să se sfârșească.

-Păi...am toată noaptea la dispoziție. Toată noaptea-probabil că nu era cea mai fericită alegere a cuvintelor. Căci evoca o imagine mult prea plastică în care el ținea în brațe trupul cald și senzual al lui Maggie, până la răsăritul soarelui.

Seara petrecută împreună îl adusese la capătul răbdărilor. N-ar mai fi avut nevoie de apropierea ei care stârnea prăpăd în noianul de emoții care pusese stăpânire pe el și nici de lumina lunii care scânteia în ochii ei căprui, dându-le o nuanță de coniac fin, supraîncălzit. Buzele ei arătau atât de ademenitor, numai bune de sărutat. Ar fi vrut să le simtă gustul. Ar fi vrut să-i muște în joacă buza de jos, să-și plimbe limba pe conturul ei țuguiat, și când gura ei s-ar fi deschis, ar fi strecurat-o înăuntru, ca să-i simtă căldura, focul lăuntric.

Era extrem de aproape de el, la doar câțiva centimetri. Căldura trupului ei îl învăluia, înnebunindu-l. Se aplecă spre ea în întunericul mașinii. Drept răspuns, ea se dădu mai aproape, la rândul ei. Buza aceea de jos coborî insesizabil, și gura ei se deschise precum o floare în ploaie.

Abia dacă mai putea să respire. Joel ar fi trebuit să-și amintească de situația lor, de rolurile pe care le avea de jucat fiecare dintre ei. Ea, profesorul sever, el, elevul îndărătnic. Numai că în clipa aceea el se simțea departe de a fi îndărătnic. Ea putea să-l modeleze, să-l modifice, să-l transforme într-un sclav cât se poate de binevoitor. Avea această putere.

El simți pericolul, îl sesiză, chiar încercă să se retragă ușor, dar Maggie veni și mai aproape. Respirația ei era caldă și umedă precum rouă, invitându-l să... Știa că era pierdut, terminat. Buzele lui se întâlneau cu ale ei, mai întâi gingaș ca o șoaptă, gustând, savurând pasiunea ei. Era așa cum își imaginase și mai mult decât atât.

Dorise un sărut, numai unul. Știa însă acum că unul singur nu va fi de ajuns.

Buzele lui Joel le dezmierdau pe ale ei, trezindu-le la viață. Limba lui căuta să pătrundă în gura ei, jucându-se gingaș cu limba ei. Nu poruncitor, nevrând să ia, ci să ofere. Iar Maggie dorea ceea ce avea el de oferit. Medicul acesta mândru și dominator, acest munte de forță și senzualitate îi tăia pur și simplu respirația.

Cu fiecare gest, el emana pasiune. Iar ea dorea să simtă acea pasiune, în pofida pericolelor inerente legate de această dorință.

Avea un curs de predat și nu era deloc sigură că va putea să stea în fața clasei să discute despre sex, cu Joel la câțiva metri de ea, fără să-și amintească de noaptea aceasta, de sărutul acesta. Brațele lui o cuprinseseră, trăgând-o spre el. Degetele ei se încurcă în reverele sacoului. Își frecă palmele de țesătură, într-un efort de a reveni cu picioarele pe pământ. Dar sub material se aflau pielea, mușchii și căldura, iar ea dorea mai mult decât ar fi trebuit de la Joel Benedict.

Sărutul acesta trebuia să se sfârșească,și ea știa.Dar înainte ca ea să schițeze vreun gest,Joel se trase înapoi și se uită la ea ,doar atât,se uită la ea.Apoi,cu un gest brusc,își trecu mâinile prin păr.Maggie încercă și ea să-și recapete echilibrul,dând la o parte o buclă care-i căzuse pe obrazul cuprins de fierbințeală.Era sigură că nici unul dintre ei nu se așteptase la înflăcărarea acestui sărut,la forța sa ori la reacția copleșitoare avută de fiecare față de el.

Amândoi se chinuiau să-și recapete respirația.

-Iartă-mă.N-ar fi trebuit să fac asta,murmură el.

-Sărutul este o expresie deschisă și sinceră a sentimentelor,spuse ea,știind chiar,în timp,ce rostea cuvintele,că era extrem de departe de adevăr.Cu Joel fusese mult,mult mai mult.Fusese ceva care scăpase oricărui control.

Ea îi învăța pe cursanții ei să adopte o atitudine liberă și deschisă față de sentimentele lor,dar în clipele acelea,Maggie nu mai era atât de sigură de lucrurile pe care le predica de obicei.

-Sărutul cu tine e periculos,spuse Joel.Era o senzație mai puternică decât orice simțise vreodată până atunci,suprinzătoare prin intensitate.Se strădui să-și redobândească rațiunea și calmul.Maggie îi scotea din minți.Dacă ar fi fost un înțelept,ar fi trebuit să păstreze o distanță „sănătoasă” față de ea.

Dacă ar fi un înțelept,ar trebui să o conducă până la ușa apartamentului și să-i ureze noapte bună.Acum.

Înainte de a deveni obsedat de felul în care razele lunii îi luminau genele,făcând ca ochii ei să pară mari și luminoși,iar buzele senzuale și închise la culoare.

Doamne,ce mult ar fi vrut să le simtă din nou gustul.În mașină se făcuse parcă sufocant de cald,iar el se simțea și mai înfierbântat.

-Ăă,ce zici,mai ai chef de plimbarea aceea de care vorbeai?

Avea nevoie de mișcare,ca de exemplu de o alergare până la monumentul Bunker Hill și înapoi.

CAPITOLUL 3

Joel era ciudat de tăcut în timp ce porni cu un pas energic de-a lungul trotuarului vechi,din cărămidă,din fața casei ei.Părea cufundat în gânduri.Și,judecând după cuta de pe frunte,nu erau niște gânduri plăcute.Își vârâse mâinile în buzunare,iar umerii săi lați erau aplecați în față,înfruntând briza acelei nopți de toamnă.Se comporta de parcă ar fi dus o luptă lăuntrică cu diavolul.Iar diavolul câștiga.

Maggie încercă să țină pasul cu el,dar după câteva zeci de metri se împiedică de o cărămidă ieșită în afară din pricina unei rădăcini de copac.Joel o prinse de cot,sprrijinind-o.Femeia trase aer în piept.Era prima oară când o atingea de când

cu sărutul acela furtunos din mașină și gustul aproape că o făcu să-și piardă din nou echilibrul.

-Te simți bine?

-N-am nimic, reuși ea să îngaiască, îndepărtându-se de pe obraz o șuviță rebelă.

Se opriră sub un stâlp de iluminat, lumina căzută de sus umbrindu-i lui Joel trăsăturile, făcându-le mai uscățive, mai colțuroase. Preț de câteva clipe, privirea lui cenușie îi cercetă fața, apoi se opri pe gura ei. Frunze veștede se învolburau la picioarele lor, și Maggie simți în aer pișcătura frigului. Dar părțile lăuntrice ale fapturii ei erau încălzite de arșița din privirea lui, o privire care spunea că dorea foarte mult să o sărute din nou. Buzele ei se întredeschiseră nerăbdătoare, dar el nu făcu decât să-și plimbe un deget peste conturul lor plin, de fruct copt. Gestul acesta singur avu darul să-i înflăcăreze simțurile deja supraîncărcate.

Joel își reprimă pornirea de a săruta din nou gura aceea dulce. Lumina lunii lucea pe fața ei frumoasă, ridicată spre el, subliniind întrebarea pe care o citi în ochii ei. Arăta ca și cum ar fi vrut ca el să o sărute iarăși, dar Maggie devenea rapid o amenințare pentru rațiunea lui. O dorea, o dorea nebunește, dar se temea de consecințele acestei relații. Se temea oare să nu ajungă în locuri în care nu voia să meargă? O mângâie cu mâna pe obraz, bucurându-se de atingerea nesățioasă, apoi își trase mâna și o întrebă:

-La urma urmei, ce te-a făcut să te apuci să predai un curs precum *Convorbiri despre sex*? Își vârî mâinile adânc în buzunare, nemaifiind sigur că se va putea abține să n-o atingă. Trebuie să recunoști că e o chestie deosebită.

-Și eficientă, răspunse ea zâmbindu-i.

El îi aruncă o privire ironică și se rezemă de stâlp, încrucișându-și gleznelor.

-Îmi pare rău, dar nu văd care-i folosul tuturor acestor chestii gen „intră în contact cu propria-ți sexualitate”, care sunt la modă acum. Ea zâmbi.

-Dacă ai veni la câteva ședințe, poate că aș reuși să te conving să te răzgândești.

Joel nu avea de gând să cadă în capcana asta. Bănuia că Maggie ar fi fost în stare să-l convingă de aproape orice. Era tentația întruchipată.

-Scuză-mă, dar nu mă-nnebunesc după terapiile de grup de genul ăsta.

Ea își ridică fața spre el, cu ochii încărcăți de o văpaie amenințătoare. Nu intenționase să o supere. Nu făcuse decât să fie sincer. Nu erau candoarea și sinceritatea tezelor pe care le predica în cursul ei?

-Ai putea să-mi spui și mie după ce te-nnebunești?, întrebă ea cu o voce joasă, echilibrată. Și incredibil de senzuală. Femeia asta nu lupta cinstit.

-Ce-ar fi să ne plimbăm puțin?

Joel se îndepărta de stâlpul de iluminat, dar ea rămase pe loc, preț de o clipă,

uitându-se în urma lui, cu bărbia ridicată. În cele din urmă îl ajunse și pași alături de el.

-Există o diferență esențială între bărbați și femei, Maggie, spuse el, ca un fel de preambul.

-Serios?, făcu ea, oprindu-se în loc, în mijlocul trotuarului. Pariez că ai învățat asta la facultatea de medicină. Se opri și el din mers, răspunzându-i cu un zâmbet:

-Iar tu ești tare slobodă la gură. De fapt, avea o gură splendidă și chiar în clipa aceea era curbată într-un zâmbet care-i sporea frumusețea, un zâmbet zeflemitor, care îl ațâța, scoțându-l din minți.

-Bine, ia s-auzim care ar fi diferența: dintre bărbați și femei - în afară de chestia evidentă, bineînțeles, zise ea. Tocmai chestia evidentă îi înfierbântase sângele în timp ce stătea acolo, aproape de ea. Maggie era o întruchipare a feminității, iar el reacționase la această trăsătură a ei din prima clipă în care o zărise.

Arăta incredibil de frumoasă în lumina lunii. Norul de păr buclat îi înconjura fața ca un nimb. Întinse mâna și urmări cu degetul mare conturul sidefiu al buzelor ei moi. Sub apăsarea dezmierdării, gura ei se întredeschise, iar el se aplecă și-și atinse buzele de ale ei. Asprimea în contact cu moliciunea.

Focul lui în contact cu focul ei. Maggie era atât de dornică, atât de sensibilă, încât Joel se temu că ea va însemna ruina lui. Ridicându-i bărbia mai sus, el îi despărți buzele cu intruziunea blândă a limbii sale, care o găsi pe a ei cuprinsă de dansul frenetic al pasiunii. Mâna lui coborî spre gâtul ei, mângâindu-i albeața. Simți sub vârfurile degetelor un puls care bătea nebunește, sincronizându-se cu ritmul alert al bătăilor proprii sale inimi. O trase mai aproape, lipind-o de el, toate acele „diferențe evidente” ale lor intrând într-un contact intim, prin de savoare.

-Asta, spuse el, cu o voce ca o șoaptă aspră ce mângâia catifeaua buzelor ei, este marea diferență dintre bărbați și femei, scumpă Maggie. Bărbații găsesc actul propriu-zis cu mult mai excitant decât discuțiile despre sex. Și infinit mai sincer. Maggie se pierdu cu firea sub forța asaltului asupra simțurilor sale. Chiar dacă ar fi fost nevoită, nu ar fi putut să-și apere punctul de vedere. Sărutul lui Joel o deposedase de toate argumentele. Nu mai putea să gândească, putea doar să reacționeze, la provocarea sărutului său, la gustul său ce sugera o nevoie urgentă, la fierbințeala lui. Dorința, aprigă și grăbită, o străbătu ca un vârtej, răpindu-i suflul și rațiunea. Se rezemă de el, dorind mai mult din partea lui.

În depărtare se auzi un câine lătrând, apoi un camion se apropie cu un zăngănit metalic, motorul obosit tușind și dând rateuri, zgomotele stridente ale realității tulburând liniștea nopții și odată cu acea realitate veni o alta: nu putea să facă una ca asta. Joel era ca o flacără, și dacă zăbovea prea aproape de el, putea fi

mistuită de foc.Transformându-se în cenușă.Trupul ei se încorda și se retrase de lângă tentația oferită de Joel.Cu un geamăt de disperare se îndepărtă și el, inspirând adânc,peu a liniști

-Cred c-ar fi mai bine să te conduc până la ușă înainte să facem ceva pe care să-l regretăm amândoi.Maggie înțelese înțelepciunea cuvintelor lui.Nu-și dorea decât să fi putut s-o și simtă.

Maggie își împingea tava pe linia de autoservire a cantinei spitalului,fără să aloce vreun gând conștient alegerii felurilor de mâncare.Atenția ei era concentrată,în schimb,către ceva mult mai tentant decât specialitatea zilei.

Joel era așezat la o masă,sub o plantă ornamentală,gigantică,exact pe culoarul ei de vizibilitate,arătând la fel de ucigător de chipeș ca și în noaptea precedentă,în lumina lunii.Era îmbrăcat cu un halat albastru și avea prins în jurul gâtului un stetoscop.Cămașa bleu-cenușie era deschisă la trei nasturi,ceea ce îl făcea să arate nu întrutotul impecabil,dar fără doar și poate sexy.

În fond,ce sperase? Că peste noapte suferise un caz de urâtire acută? Că astăzi nu va mai fi la fel de atrasă de el?Uite că nu se întâmplase așa.

Sub privirile lui Maggie,Joel sorbi din cafea și apoi zâmbi spre persoana care-i ținea companie la masă.Era un drăcușor de fată,îmbrăcat în bluza de culoare roz-coral a practicanților voluntari.Orice asemănare cu conveționalul se oprea însă aici.Părul ei negru era coafat permanent sub forma unor „piroane” care stăteau țepene ca niște santinele în post pe capul ei.Grosimea fondului de ten ar fi mulțumit și o starletă de Hollywood,iar de lobii urechilor atârnavu mai multe perechi de cercei specifici „modei motocicliștilor”.Abstracție făcând de coafura originală și de machiajul abundent,fata semăna izbitor cu Joel.Fiica lui?,se întrebă Maggie,roasă de curiozitate.Parcă nu și-l închipuise ca având și o fire paternă.Știa de la Lydia că nu era căsătorit,dar altfel nu știa prea multe despre el. Gu excepția faptului că o tulbura-o mult mai mult decât ar fi trebuit.

Noaptea trecută,după plecarea lui,se plimbase în lungul și în latul apartamentului prea neliniștită ca să adoarmă.Sărutul lui în lumina lunii o răvășise.Își petrecuse cea mai mare parte din noapte sucindu-se și zvârcolindu-se în pat,și nu-și găsisse somnul până când de jos,dinspre brutărie,nu urcă până la ea mirosul gogoșilor Mamei Reidy.Cu mintea aiurea,Maggie mai adăugă un articol pe tava ei și merse mai departe de-a lungul liniei,urmărind interacțiunea dintre Joel și fiica lui.Poate că se trezise psihologul din ea,poate că absolut orice era legat de Joel o intriga,dar era cu mult mai curioasă în privința acestui bărbat decât ar fi trebuit să fie.

Profesia o transformase într-un observator al oamenilor și al relațiilor dintre ei. Această relație tată-fiică atinsese o coardă sensibilă a sufletului ei. Remarcă o tandrețe evidentă pe chipul lui Joel, în zâmbetul lui, atunci când îi vorbea fetei.

-Trei jeleuri și o farfurie de fasole verde? E vreo nouă rețetă de slăbire?

-Poftim? Atenția îi fu readusă în prezent de casierită, care se uita când la silueta suplă a lui Maggie, pusă în valoare de rochia albastră, tricotată, mulată pe corp, când la tava ei. Maggie privi în jos și văzu caserole cu jeleu de zmeură, portocală și lămâie alături de o farfurie cu fasole verde.

-Ăă... da, bângui ea, râzând ușor de combinația rezultată. E o rețetă nouă.

-Păi, treb'e s-o încerc și eu, conchise femeia rotofeie, întinzându-i lui Maggie bonul. Cu tava în mâini, porni spre o masă liberă din partea cealaltă a cantinei-restaurant. I-ar fi făcut plăcere să se așeze alături de Joel, dar nu vroia să se amestece nepoftită în atmosfera plăcută pe care el și fiica lui o împărtășeau.

-Tati, femeia aia se tot holbează la tine.

-Care femeie?, o întrebă Joel pe fiica lui, așezată în cealaltă parte a mesei.

Kim abandonase, cel puțin pentru moment, argumentația pasionată în favoarea unei fuste pe care o văzuse în vitrina unui magazin, al cărui stoc de marfă exercita o atracție deosebită asupra diferitelor pături sociale ale populației orașului Boston, precum și asupra adolescenților.

Pe parcursul ultimilor ani, se străduise din răspuțeri să țină pasul cu opiniile despre modă ale fiicei sale, aflate într-o veșnică schimbare. Ce se întâmplase oare cu volănașele și pliurile acelea roz?, se întrebă el, tânjind după vremurile când îi prindea o fundă în păr și o ducea să călărească poneii.

-Păi, aia de colo, țipă Kim și, cu un gest bătător la ochi, arătă undeva spre dreapta lui Joel.

-Ești sigură că nu e doar speriată de părul tău, golănașul tatii?

Joel aruncă „piroanelor” îmbibate de fixativ o uitătură încruntată și curioasă, nereușind prea bine să-și ascundă dezamăgirea că o fată atât de frumoasă ca adorabila lui Kim a fost dispusă să-și aducă buclele negre și mătăsoase în starea aceea de încremenire artificială.

-Of, tati, zău așa! Joel zâmbi.

-O.k., pisicuțo..., care femeie? Se întoarse în direcția indicată de Kim și își încrucișă privirea cu cea a lui Maggie. Din clipa aceea, tot ce mai era în încăperea încetă parcă să mai existe. Inima începu să-i bată cu putere și își simți gâtul de parcă ar fi avut în el un mușchi depresor pentru limbă. În ochii ei mari și căprui se citea sugestia unui râs jucăuș, iar buzele ei groase și moi erau umede, acoperite

parcă de rouă. Arăta exotică, și ispititoare, și... minunată, la fel cum arătase în lumina lunii din noaptea trecută.

-Mi se pare că e interesată de tine!, murmură Kim; apoi își întoarse privirea spre Joel, cercetându-l rapid și cu curiozitate:

-Iar tu ești interesat de ea! Părea extrem de încântată de această posibilitate.

Joel înghiți în sec, încercând să-și controleze mușchiul depresor cu pricina.

-E ridicol, spuse el, sperând ca răspunsul lui să „adoarmă” scânteierea din privirea excesiv de vigilentă a fiicei sale.

-Cum ai cunoscut-o? Cu ea ai avut întâlnirea de afaceri de astă-noapte? Ai avut un rendez-vous? Unul adevărat? Înainte ca Joel să se hotărască să dea o replică prin care să câștige măcar ceva timp, Maggie se apropie de masa lor.

-Voi doi chiar vă cunoașteți!, exclamă Kim, deloc preocupată de tăria glasului ei. Maggie îi zâmbi. Joel îi aruncă fiicei sale o privire reprobatoare, despre care se îndoia că va avea vreun efect, și făcu prezentările.

-Ce-ar fi să vii la masa noastră?, sugeră el, trăgând un scaun de lângă el.

-O, nu, spuse Maggie, nu aș vrea să vă deranjez.

-Ba nu ne deranjezi deloc, zise Kim, fără să stea prea mult pe gânduri. Tati vrea să vii la masa noastră. Vreau să spun... noi vrem să stai la masa noastră.

Maggie zâmbi și acceptă scaunul oferit de Joel.

-Numai atât mănânci la prânz?, întrebă Kim, zgâindu-se cu o insistență specifică adolescenței la ceea ce avea Maggie pe tavă. Maggie izbucni în râs și cu un aer absent își întinse șervetul pe poală.

-Păi, e un soi de regim.

-Regim... dar pentru ce? Ai deja o siluetă trăsnet. Privirea ei scrută silueta lui Maggie, asemenea unui detector de bombe, nelăsând să-i scape nici un amănunt fizionomic. Îmi place părul tău. Tati, pot să-mi fac un permanent ca al ei? Nu așteptă răspunsul și se întoarse către Maggie. La ce vârstă crezi că poate o fată să poarte piele neagră?

-Kim... Joel nu se așteptase ca fiica lui să-o atragă pe Maggie în discuția lor despre fusta pe care o văzuse în vitrina unui magazin-o fustă care ar fi fost mult mai la locul ei într-un videoclip muzical. Prea târziu, își aminti că rareori se întâmpla ca fata lui să renunțe la ceva: ori obținea ce-și dorea, ori ceda, dar numai atunci când își epuiza argumentele.

-Nu vreau decât să aud și o altă opinie. E ceva rău în asta, spuse Kim pe un ton plângăcios. Maggie nu dădu nici un semn că s-ar fi simțit deranjată pentru faptul că fusese pusă într-o postură dificilă. Puse un vârf de linguriță de zahăr în ceai și începu să amestece cu gesturi lente.

-Ei,păi,am impresia că totul depinde,spuse ea cu prudență.Despre ce e vorba aici,despre pantofi sau despre rochii de bal?Kim dădu glas unui râs ascuțit și se aplecă spre Maggie.

-Tati zice că-s prea mică.Poți să-ți închipui așa ceva?

Maggie încercă pe cât posibil să-și păstreze pe chip o expresie neutră,nici aprobatoare,nici dezaprobatore,un șiretlic pe care-l exersase de-a lungul anilor când avusese printre pacienți atât adulți,cât și adolescenți.Era mai mult decât familiarizată cu genul acesta de curiozitate indiscretă,tipică vârstei pubertății,dar Kim era ca un cățeluș încântător care o mușca în joacă de călcâie.

-De parc-aș fi zis că vreau să-mi străpung nasul sau cine știe ce altă trăsnaie, gemu Kim exasperată.Mi-am economisit banii de buzunar și acum tati nu vrea să-mi dea voie să-mi cumpăr fusta aceea de piele,mică și simplă.

-În cazul tău,mică e cuvântul cheie,spuse Joel.Peticul ăla abia dacă-ți acoperă... dosul,sublinie el.Ei,dacă ai economisi banii pentru două fustițe și le-ai coase laolaltă...

-Ooof,tati! Kim răspunse la surâsul lui ironic cu o privire încruntată.

-Cred că am depistat o problemă aici,interveni Maggie.

Reușise să guste din jeleuri în timp ce asculta conversația tată-fiică.

Era modalitatea prin care adeseori reușea să surprindă aspecte intime ale unor situații.Îi lăsa pe pacienții ei să vorbească și aceștia își dezvăluiau părțile ale sufletului lor.Firește,nu se punea problema să-i considere pe Joel și Kim niște pacienți.Însă Maggie simțea că are o slăbiciune pentru fată.

Nu uitase cum era să fii adolescent și să vrei să-ți exerciți câte puțin independența.Fără să fi fost vreodată părinte,se simțea tentată totodată să-i ia partea și lui Joel.Ar fi putut să parieze că uneori i se întâmpla să nu mai poată ține piept impetuozității lui Kim.

-Problema e,ce-i de făcut? adăugă ea.

-Și cam care-ar fi soluția?,se interesă Joel,ridicând o sprânceană.

Maggie ezită o clipă.Era posibil ca experiența ei profesională să nu fie dorită,de nici una dintre părți.Dar începuse ceva aici și acum trebuia să termine.

-Un compromis,spuse ea,scotocind în trăistuța ei de șiretlicuri pentru un răspuns rapid.Zâmbi către Kim.Găsirea unor haine care să primească aprobarea tatălui tău și totodată să-ți placă și să fie destul de moderne pentru a se potrivi la cei de o vârstă cu tine.

-Adio piele neagră,suspină Kim dezolată.

-Ia-l pe tatăl tău la cumpărături.Dă-i și lui o șansă.Maggie nu era sigură că Joel îi va mulțumi pentru sfat.Între el și Kim exista o legătură fragilă,se înfruntau ca

doi generali oboșiți,dar dedesubt se întrezărea o temelie solidă de iubire.Era evident în zâmbetul lui Joel atunci când se uita la fată că relația lor îngăduia tachinările ușoare reciproce.Maggie era în stare să aprecieze că Joel trebuia să joace atât rolul tatălui,cât și pe cel al mamei față de fiica pe care o iubea,că trebuia să fie și prietenos și autoritar.

-Dar,Maggie? tu nu pricepi...Tati n-are nici pic de gust!

-Cine-a zis că n-am nici pic de gust?,ripostă Joel.

Maggie își ascunse un zâmbet anti-terapeutic care îi amenința buzele.

-Uneori poți să-ți alcătuiști o înfățișare deosebită încercând ceva ușor diferit față de cea adoptată de prietenii tăi.Asta poate să-ți confere un stil care să fie numai al tău.Știa că adolescenților le place să se îmbrace la fel.Asta le dădea un sentiment de siguranță,de apartenență.Dar rămâneau multe de spus despre ce însemna să fii un individ:Nu era convinsă că această generație de copii ar fi avut de câștigat de pe urma faptului că se maturizau ca niște clone ale aceluiași prototip.

-Numai al meu,zici? Kim părea că reflectează asupra acestui aspect.

-Gata,Kim,ai pus destule întrebări,spuse Joel.Domnișoara Springer trebuie să-și termine prânzul ca să se poată întoarce la seminarul ei.

-Oh!Kim părea intrigată.Urmezi și tu același curs ca și tati? Mi-a zis că e o mare tâm...

-Kim!,interveni Joel,aruncându-i lui Kim o privire amenințătoare.

Maggie cunoștea opinia lui Joel despre cursul ei.Și-o făcuse cunoscută din plin.

-Da,Kim,e același,numai că nu-l urmez,îl predau.

Kim se holbă o clipă la Maggie,apoi la tatăl ei și din nou la Maggie.

-Na,c-am trântit-o.Scuză-mă,Maggie.

-Nici o problemă.Eu și tatăl tău nu am căzut de acord asupra unor puncte importante legate de seminar.Se întoarse spre Joel.Dar,pe de altă parte,nici nu i-a prea dat acestui curs o șansă reală.

-Da ce fel de curs e ăsta?,întrebă Kim,curiozitatea luând locul stânjenelii.

Maggie dădu să răspundă,dar Joel interveni.

-E un fel e versiune pentru adulți a poveștii cu barza.Ei,acum mi se pare că trebuie să te întorci la treburile tale de practicant voluntar.Kim se uită la ceasul de la mână.

-Păi,o să trebuiască să plimb căruciorul cu cărți în jurul Aripiei de Vest,dar mai e un secol până atunci.Luă o felie de cartof prăjit din farfurie și o aruncă în gură. Adică,un fel de educație sexuală pentru adulți? întrebarea ei era adresată lui Maggie.

-Educație sexuală pentru medici,o corectă aceasta pe Kim.

-Nu mai spune!Păi,e grozav! Se aplecă spre Maggie.Și ia zi,le dai teste și teme, chestii de-astea?

CAPITOLUL 4

Fiica lui Joel reușise să-i stârnească în întregime interesul lui Maggie.Fata era o ștrengărită curioasă și îi amintea de ea însăși,la vârsta aceea fragedă.Și nu puțin. Zâmbi.

-Da,le dau teme...de un anumit gen.Ochii lui Kim deveniră strălucitori și fata se dădu mai aproape.

-Și,cumva,tatăl meu a dat,cum s-ar zice,chix?

-Kimberly...Joel nu era câtuși de puțin mulțumit de curiozitatea lui Kim,și Maggie își înăbuși un zâmbet.

-Păi,tati,nu prea te-ntâlnești cu multe femei în ultima vreme.Știi ,poate c-ai uitat cum e cu sexul și chestiile astea.Joel surprinse amuzamentul din privirea lui Maggie și zâmbetul pe care încerca fără succes să și-l ascundă.Era încântată de situația asta.Enorm.

Ei da,poate că nu se-ntâlnea cu prea multe femei.Avea un program supraîncărcat la spital,care nu-i prea lăsa timp pentru viața socială.Și apoi,nu găsisese o femeie pe care să țină s-o întâlnească și a doua oară.Căci într-o atare situație,acestea începeau deja să aducă vorba despre angajamente serioase-și seriozitatea nu făcea parte din stilul său.Cel puțin,nu mai făcea parte.

Aruncă o privire spre Maggie,care-și recăpătase într-o oarecare măsură calmul.

Părul ei roș-auriu îi încadra fața ovală asemenea unui cerc de foc.Avea obrazii înviorați de o tentă de culoare care cobora pe gâtul ei alb și dispărea sub țesătura rochiei sale albastre,mulate.Mintea lui medita la cât de departe se răspândise roșeața aceea,înroșindu-i pielea,înfierbântând-o.Își stăpâni gândurile periculoase și spuse:

-Ăă...sunt în stare să trec cu bine orice test ar vrea Maggie să dea,spuse el,apoi adăugă un surâs leneș care să se potrivească cu zâmbetul furișat pe buzele pline și senzuale ale lui Maggie.Ea nu dădu nici un răspuns,mulțumindu-se să ridice o sprânceană,ca și cum ar fi acceptat provocarea.

-Ohooo,dar asta e interesant,tărăgăna Kim,privindu-i pe amândoi cu atenție.

Numai un orb ar fi lăsat să-i scape arcul de scânteii declanșat între cei doi în momentul acela.Iar adolescenții au o vedere excelentă,fu nevoit el să-și amintească.

-Nu cumva ai uitat că ești programată în Aripa de Vest?,o întrebă el pe fiica lui

pe un ton înțepător.

-O...Doamna Fisher n-o să facă un atac de cord dac-am să întârzii câteva minute cu căruciorul ăla.Părea extrem de hotărâtă să-i mai pună lui Maggie o întrebare, când aceasta anunță că trebuie să ajungă la curs.

-Trebuie să mai arunc o privire peste notițe înainte de ședința de după-amiază, spuse ea.Dar-se întoarse către Joel-tare-aș vrea să aud mai multe lucruri despre această „lipsă de întâlniri” din viața dumatăle,doctore.Pare a fi un subiect interesant de studiat aici.El zâmbi.

-Te gândești la un proiect de cercetare?

-Dacă vrei...Kim urmărea schimbul de replici cu aviditate,fără să piardă nici un cuvânt,nici o insinuare.

-Ce-ai zice de diseară?,interveni ea,adresându-se lui Maggie.

-Diseară? Maggie își înălță sprâncenele întrebător.

-Da.Vino la cină.După aceea,voi doi puteți să stați de vorbă...Kim părea mai mult decât încântată de ea însăși pentru pronunțarea acestei invitații.Eudora o să pregătească specialitatea ei,șnițele de vițel.E menajera noastră.E grozav,nu-i așa,tati? O să-ți placă,Maggie.După câte-și amintea Joel,lui Kim nu-i plăceau șnițelele de vițel ale Eudorei.Numai că fiica lui părea să fi uitat acest amănunt în momentul acela.Kim sporăvăi mai departe:

-Am o întâlnire în seara asta și ai putea,să zicem,să m-ajutați să-mi aleg toaleta.Știi,înfățișarea aia deosebită despre care ai vorbit.

Maggie râdea,emițând un sunet blând,ușor gutural,care putea să-l facă pe Joel să-și schimbe părerea în privința ideii de a întâlni o femeie mai mult de două ori-mai exact,această femeie.

-Spune-i,tati! Spune-i că vrem ca ea să vină.Joel știa că era mult prea intrigat de această Maggie.Noaptea trecută luase cina cu ea.Și după aceea.,sub clar de lună. Să stea iarăși cu ea la masă în seara asta ar fi fost o adevărată tortură.

Dar,Dumnezeu îi era martor,nu voia deloc ca femeia asta să-i scape.

-Poate că nu e o seară potrivită,spuse Maggie,întrerupându-i războiul lăuntric cu propriul libido.

-Hai,te rog,îl îndemnă cu foc Kim.O să ne distrăm de minune.

Joel se uită la fiica lui,apoi la Maggie.

-Da,te rog să vii,spuse el,adăugând invitația lui la cea a lui Kim.Doar dacă nu cumva ai alte planuri...Maggie privi în ochii cenușii ai lui Joel,încercând să deslușească ce zăcea în profunzimea lor.Privirea lor dezvăluia atât de puțin despre el,despre ființa lui intimă.Dar acum citi în ei o invitație călduroasă.Și altceva...ceva care-i făcu să-i vibreze în mod delicios șira spinării.

-Nu,nu am alte planuri.Și mi-ar face plăcere să vin,dar numai dacă sunteți siguri că Eudora nu se va supăra că va avea încă o gură de hrănit.Joel nu știa ce părere va avea Eudora despre gura ei,dar el o găsea coaptă...și numai bună de gustat.

-N-o să se supere.Eudorei îi plac musafirii.

Va trebui să dea rapid un telefon.Poate că o va putea convinge să pregătească un desert special.Unul la fel de dulce și de savuros ca și musafirul lor de la cină.

-În regulă,atunci,pe diseară.Își ridică tava,dar înainte de plecare,se întoarse către Joel.Zău c-aș vrea să te văd la ședința din după-amiaza asta,doctore.Pot să-ți promit că va fi..,interesantă.Joel lăsă un surâs să-i ridice colțurile gurii.Nu avea nici o îndoială că așa ar fi fost.

-Îmi pare rău,spuse el.Am un...

-Stai,nu-mi spune...un pacient.

-Un program încărcat.

-Același lucru.Ei bine,a ta să fie paguba.Maggie se întoarse către fiica lui Joel.O să găsim ceva spectaculos pentru întâlnirea ta de astă-seară,Kim,spuse ea și plecă.Joel o urmări cu privirea,încântat de legănarea obraznică a șoldurilor sale, până când dispăru din vedere,apoi se întoarse către Kimberly.

-Păi,treb'e să plec ,tati.

-Nu așa de repede.O opri înainte să-și poată lua tava și să spele putina.

-Cred că nu ești supărat pe mine fiindcă am invitat-o la cină?

-Nu despre asta e vorba.Joel ar fi trebuit să -fie mai mult decât iritat din pricina asta,dar nu era.În schimb,aștepta cu nerăbdare s-o vadă pe Maggie în seara aceea,anticipând evenimentul,ca unul care vede pericolul dinaintea sa,dar nu poate rezista atracției.

-Atunci,despre ce?,întrebă Kim.A,știu...întâlnirea mea.Păi,cred că,mă rog,am uitat să pomenesc despre ea.

-Mda...cred că,mă rog,ai uitat să-mi pomeniți de ea.Deduse că invitația adresată lui Maggie era în parte o perdea de fum.Dacă Joel era preocupat de Maggie-și cu greu ar fi putut fi altfel-poate că uita de acest mic amănunt.

Nu era ușor să fii tată.Și trebuia să recunoască faptul că avusese nu puține dificultăți să se acomodeze cu noul mediu social al fiicei sale.Era prea rigid,știa asta,dar numai pentru că o iubea.Și pentru că știa ce pericole o pândeau în lumea largă.Misiunea de a o crește fusese mult mai ușoară pe vremea când purta codițe și nasul ei cărn era acoperit de pistrui.

I-ar fi fost utile niște sfaturi din partea lui Maggie-observase că Maggie se descurcase cu ușurință cu fiica lui-dar Joel nu era un bărbat care să ceară ajutor.

Cina de la casa lui Joel din Beacon Hill se desfășura într-o atmosferă însuflețită. Kim sporovăia întruna, dominând conversația. Maggie așteptase cu nerăbdare această seară, în care urma să o cunoască mai bine pe exuberanta Kim, să descopere o nouă legătură a personalității lui Joel Benedict, studiind omul în propriul său habitat. Încă o fațetă dezvăluită.

Pe toată durata cinei, Eudora își făcuse de lucru prin preajmă, ca o cloșcă dolofană care-și apără puișorii. Față de Maggie adoptase o atitudine politicoasă și totodată precaută, ca și cum s-ar fi temut că aceasta ar putea pătrunde în căminul lor, tulburând astfel într-un fel sau altul acest status quo. Maggie nu avea nici cea mai vagă intenție să facă una ca asta acestei familii, îi zâmbi Eudorei.

-Șnițelul de vițel e delicios, Eudora, spuse ea. Știa că poți câștiga inima unei bucătărese cu complimente la adresa mâncării. Și se alese din partea femeii cu o ușoară sugestie de surâs, restul fiind rezervat pentru Joel și Kim..

-Și stai să vezi desertul pe care l-a pregătit, trăncăni Kim. Cea mai teribilă prăjitură cu vișine și brânză. E prăjitura preferată a tati.

-Zău? Maggie se uită la Joel. Trupul lui zvelt și musculos nu trăda faptul că se răsfața prea des cu dulciuri.

-Îmi plac deserturile dulci, recunosc eu el. Și femeile sexy, fără doar și poate.

Indiferent cât de des sau cât de rar se întâlnea cu persoanele de sex opus, posedă capacitatea înnăscută de a pune pe jărat o femeie.

-N-am putea trece la desert?, sugeră Kim, care abia se atinsese de mâncarea din farfurie. Aș vrea ca Maggie să mă ajute să-mi aleg toaleta, și dacă o să pierd toată seara cu mâncatul, mă rog, n-o să mai am timp să-mi aranjez părul.

Maggie își înăbuși un zâmbet în clipa în care Joel se întrepță spre părul în chestiune. Sigur fiind că el se afla pe punctul de a-și exprima opinia paternă, Maggie interveni grăbită ca să prevină o remarcă ce avea toate șansele să fie dureros de brutală. Deși Maggie era de regulă o susținătoare a sincerității și a lipsei de echivoc, în această situație puteau fi rănite niște simțăminte gingașe.

-La ce oră ziceai că vine prietenul tău?, întrebă ea.

-La opt, replică Kim, ca și cum n-ar mai fi rămas decât câteva minute. Maggie se uită la ceasul de la mână.

-A, păi nu trebuie să-ți faci griji, avem timp din belșug. Aproape fără voia ei deveni curioasă să vadă ce intenționa Kim să facă cu părul ei. Spune-mi câte ceva despre prietenul tău, o descusu ea pe față.

-Păi, ce anume?

-Știi și eu... câți ani are? Chestii de genul ăsta. Vorbea pe un ton relaxat, dar adolescenții erau foarte înclinați să confunde întrebările izvorâte dintr-un interes

prietenesc cu ceva asemănător tacticilor de interogare polițienești.

Joel ridică o sprânceană în semn de salut față de eforturile lor. Schimbară între ei un surâs tainic, apoi Maggie se întoarce către Kim. Fata se juca cu furculița în mâncarea din farfurie.

-Îl cheamă J.T. Dar nu e ceea ce se cheamă un iubit... e doar un, mă rog, un amic.

-Aha. (Un „aha” neutru). Și învață la aceeași școală cu tine?

-Îhm. Are șaptesprezece ani.

-Un bărbat matur, remarcă cu sarcasm Joel din partea cealaltă a mesei.

-Tati. Kim îl fulgeră cu privirea, și Maggie la fel, dar el se mulțumi să salte din umeri și să soarbă din cafea. Judecând după expresia feței sale nu era prea încântat de prietenul lui Kim. Avea pe chip aceeași expresie îngrijorată pe care o văzuse pe fața propriului ei tată atunci când și ea, și Justin începuseră să crească. Dacă Tom Springer ar fi știut cum o sărutase bărbatul acesta noaptea trecută în lumina lunii, instinctele sale paterne l-ar fi înfuriat la culme. Tocmai atunci Eudora apărură din bucătărie, încărcată cu desertul. Kim avusese dreptate: era teribil.

-Te-ai întrecut pe tiner Eudora, o complimentă Joel, în timp ce menajera îi tăia o porție mare suplimentară de prăjitură, așezându-i-o în față. Simți cum îți lasă gura apă.

-Mi se pare mie sau urmărești să capeți o nouă porție, spuse femeia pe un ton dojenitor.

-Vai, Eudora, cum poți să spui una ca asta?

-Pentru că te cunosc. Maggie bănuia că Eudora era una din puținele femei care într-adevăr îl cunoștea pe acest om. Și tare ar fi vrut să știe ce anume știa Eudora. Mâncară desertul cu lăcomie. Apoi Maggie și Kim se retraseră la etaj, în dormitorul fetei, pentru un inventar al șifonierului. Decorul încăperii șovăia undeva între copilărie și tinerețe feminină - de la posterele cu culturiști de pe pereți, până la colecția de animale de pluș risipită la întâmplare pe pat.

Maggie își aminti de perioada când stătea cu câte un picior în fiecare dintre cele două lumi, nedorind să părăsească siguranța copilăriei pentru incertitudinea celor ce aveau să vină și totuși dorind foarte mult acest lucru. Kim se afla acum la aceeași răscruce, la vârsta turbulentă a pubertății.

-Tati nu-mi înțelege stilul de îmbrăcăminte. Detestă tot ce pun pe mine, se plânse Kim. Zi și tu, ce-are fusta asta?, zise ea, arătându-i un crâmpei de stofă care n-ar fi putut să-i acopere nici măcar dantela chiloților.

-Ei bine, ce-aș putea să spun, e bărbat... Și nu-ncăpea nici o îndoială că bărbatul din el ar fi reacționat la o astfel de fustiță, reflectă ea, fiind de acord în sinea ei

cu Joel-tatăl.Kim se aruncă în pat,lăsând să cadă de podea fusta aceea meschină. Maggie o ridică,o netezi și o așeză la loc în șifonier.Asta trebuia păstrată pentru mai târziu,când Kim va fi mai în vârstă-cam cu vreo treizeci de ani.

Scotoci printre celelalte lucruri din șifonier.Era absolut nevoie de o ieșire la cumpărături,decise ea în gând,în timp ce trecea în revistă accesoriile adolescente,obligatorii,respectiv blugii,tricourile asortate și cămășile cu câteva numere mai mari,amestecate cu un sortiment variat de bluze de trening supraelastice.Nu prea aveai din ce să alegi.

În cele din urmă,întezări o posibilitate.

-Ei,chestia asta ar putea să meargă de minune,spuse ea,ținând în mâini o fustă din material moale ,cu volane suprapuse.

-Îh! Chestia aia veche.Mătușa Renee mi-a dăruit-o de Crăciun.N-am purtat-o niciodată.Dar Maggie n-o asculta; pornise într-o altă direcție prin șifonier,găsind de data aceasta o vestă de blugi.Adăugă la combinație o bluză de culoare bleu și,voilà! Feminitate gingașă și totuși cu o nuanță de denim.

-Bine,Kim.A sosit clipa transformării.

Joel se foia neliniștit la baza scării.Maggie și fiica lui urcaseră de o bună bucată de timp.Ce se întâmpla acolo? Din când în când auzea chicotele de răs tinerești ale lui Kim.Vocea catifelată și ușoară a lui Maggie cobora până la el,zgândări terminațiile nervoase.Era gelos pe fiecare clipă petrecută de Maggie în altă parte decât sub privirea lui.Avusese mari dificultăți să-și mențină atenția la cină asupra mâncării și nu către femeia așezată vizavi de ei la masă.Fusese vrăjit, urmărind-o cum mânca,limba ei roz ivindu-se fulgerător în colțul gurii în urmărirea vreunei firimituri sau lingând de pe furculiță ultimele rămășițe ale desertului Eudorei.Toate astea îl aduseseră într-o stare vecină cu nebunia.

Chiar atunci auzi zgomot în capul scării.Se opri din mers și aruncă o privire sus.Acolo,pe ultima treaptă,era...Kim?

Nu,era imposibil.Alcineva se furișase în casa lui,cineva care semăna vag cu fiica lui.Cineva care se îmbrăcase cu o fustă diafană,plină de feminitate și...

pantofi-niște pantofi drăguți,nu cizmele acelea roz,cu carâmb înalt și moale; o bluză fină și vestă; părul ușor tapat,nu răvășit în cine știe ce încâlceală stranie.

Simți un nod în gât la vederea siluetei care începuse să coboare treptele.

-Ce părere ai,tati?,spuse Kim,înfoindu-și fusta.Nu-i așa că Maggie e grozavă? Tot ea mi-a aranjat și părul.Privirea lui Joel se mută de la fiica lui la Maggie, care urmărea cu mândrie coborârea triumfală a lui Kim.De n-ar fi avut dovada vie în fața ochilor,Joel n-ar fi putut să creadă ce fusese în stare să facă din fiica lui.

-Într-adevăr,e cu totul altceva,admise el,încrucişându-și cu blândețe privirea cu cea a lui Maggie.Fu mișcat până în străfundurile ființei lui și,preț de o clipă,realitatea păru foarte îndepărtată.

-Și tu ești la fel,pisicuța mea,adăugă el,întorcându-și privirea la Kim,care rămăsese pe scări și arăta atât de frumoasă,încât se sperie.Kim radia.

Exact în clipa aceea soneria de la ușă sună și zâmbetul lui Kim deveni agitat.

-E J.T.Se întoarse către Maggie.Crezi c-o să-i placă noua mea înfățișare?

Maggie zâmbi larg.

-Firește c-o să-i placă,draga mea.Nu chiar așa de mult,speră Joel.Se îndreptă către ușă,nefiind câtuși de puțin pregătit s-o încredințeze pe fiica sa masculilor acestei lumi.Cu atât mai puțin unora nerași și cu cerceluși de aur,gândi el înnegurat când deschise ușa și se trezi față în față cu amicul fiicei sale,care aștepta în prag.

-Bună,J.T.,spuse Kim din spatele lui Joel,încercând să-l urnească din locul acela în care îi bloca intrarea amicului ei.Dacă avea să-i țină pe băiat afară și pe Kim înăuntru,Joel era în stare să rămână acolo până la Crăciun.

-Te-rrribill! proclamă J.T.apreciativ,apucând s-o zărească pe Kim.

Prea apreciativ,își zise Joel.Instinctele sale paterne trecură în stare de alertă.

Fără tragere de inimă îi îngădui musafirului să treacă pragul și Kimberly făcu rapid prezentările.

-Așadar,J.T.,ce planuri anume ai pentru seara asta?,întrebă Joel când fiica lui se duse să-și ia jacheta din șifonierul din hol.I se păru că aude un mârâit din partea lui Maggie.Până s-apuce J.T.să-și regăsească vocea și controlul asupra mărilor lui Adam,Maggie interveni:

-Kim mi-a zis că vă duceți la cinematograful.Pare o chestie distractivă.

Era limpede că J.T.prefera interogatoriul ei blând.Își mută privirea de la Joel la ea.

-Da,doamnă,răspunse el cu un zâmbet.Un film horror.

-Pare a fi...înfiorător,opina Maggie râzând.

-Noo,e strașnic.

-Și palpitant,interveni Kim,care se întorsese cu jacheta.Hai,să nu întârziem.

Pa,tipilor.Joel își dres glasul cu stângăcie.

-Că veni vorba de întârziere.Îl fixă pe J.T.cu o privire rece.La ce oră estimezi că o aduci pe fata mea acasă?Nu-i venea să creadă că o încredința pe Kimberly a lui unui individ care-și decorase urechea cu un cerceluș,chiar dacă era vorba de unul mic.Nu se-nnebunea nici după vesta lui din piele și nici după faptul că culoarea lui preferată în materie de îmbrăcăminte era negrul monoton.

Dacă J.T.Îndrăzneala să pună mâna pe fiica lui,Joel avea să uite de jurământul hipocratic și era hotărât să-i modifice puștiului anatomia cu mijloace chirurgicale.

-Tati,gemu Kim.Te comporți atât de medieval...

-Se poate,dar sunt tatăl tău.Se întoarse spre J.T.

-Ei bine...

-Ăă...imediat după film,domnule.Joel savura proporția de teamă înregistrată în ochii adolescentului și zâmbi.

-Distracție plăcută.

-Distracție plăcută?,spuse Maggie de îndată ce copiii pleacă și ei doi rămăseră singuri.Te comporți ca un candidat la ultimul loc în competiția „tatăl anului” și le mai urezi „distracție plăcută”?

-Hei,eu și JT.ne-am înțeles reciproc.Joel îi adresează unul din zâmbetele sale care aveau darul să-i înmoaie oasele,și Maggie pricepu că ar trebui să lase familia aceasta în pace,să-și găsească singură soluțiile cele mai bune la propriile probleme.Numai că ascultarea propriilor ei sfaturi nu fusese niciodată punctul ei forte.

-Joel,cred că trebuie să discutăm.Joel lăsă să-i scape un oftat lung și încet.Nu era sigur că în clipa aceea ținea foarte mult să discute cu Maggie,mai ales cu aroma ei sălbatică învăluindu-l,atățându-i simțurile,torturându-i puterea de autoreținere. Numai că pe chipul ei se așternuse acea expresie de hotărâre inflexibilă pe care el învăța rapid să,o respecte.Căci însemna bucluc.

-Bine,Maggie.Ea îl conduse în biroul de la capătul holului de la intrare,apoi închise ușile groase din lemn de mahon și se rezemă de ele.Joel se duse până la bar și scoase două pahare dintr-un dulăpior cu vitrină de sticlă,

-Nu știi alții cum sunt,dar eu o să am nevoie de o băutură tare dacă ai de gând să-mi povestești cea mai nouă teorie despre cum trebuie să-mi cresc copilul.

Prima oară când fusese confruntat cu situația de părinte unic,se cufundase în lectura ultimelor articole și cărți scrise de oricine se considera expert.Primul lucru de care și-a dat seama a fost că nu existau doi inși care să cadă de acord asupra vreunei probleme,iar al doilea lucru pe care l-a remarcat a fost că nici unul din ei nu se aflase vreodată în situația lui,și anume,de a crește un copil de zece ani,care nu pricepea de ce trebuise ca o boală să ia viața mamei sale și că mama ei nu va fi alături de ea la concursurile școlare,în noaptea primului bal sau în ziua căsătoriei.Și nici unul dintre experți nu-i putea spune cum să îndrepte lucrurile pentru ea,cum să facă pentru ca ei să alcătuiască o familie când,de fapt,se simțeau ca doi oameni rătăciți,neajutorați,aflați în derivă pe cărările

vietii.Așa încât renunțase să mai citească atât cărțile,cât și articolele excesiv de pretențioase și o crescuse pe Kim bazându-se pe propria sa experiență din copilărie,ceva asemănător cu de-prinderea „bărbătească” a pilotajului unui avion.Pur și simplu,trecuse la fapte,chiar dacă asta însemna un drum presărat cu greșeli.Pe care le făcuse..

Dar cel puțin Kim nu simțise niciodată nevoia să se întrebe dacă era sau nu iubită.Înțelesese că îl avea pe el și că,într-un fel sau altul,el avea s-o ajute să treacă prin toate momentele dificile.Turnă coniac în ambele pahare,se apropie de Maggie și îi oferi unul din ele.

-Asta o să facă controversa care va urma mai digerabilă,spuse el.

-Ce te face să crezi că vom avea o controversă?

-Îmi dau seama după flăcările din ochii tăi.Sunt aceleași flăcări pe care le-am văzut în prima zi de la cursul tău,dragă Maggie.Maggie își ținu respirația în timp ce el o mângâia cu dosul degetelor pe obraz.Atingerea lui avea puterea de a-i goni toate gândurile din celulele cerebrale.

-Eu nu susțin controverse,eu discut.Ar fi trebuit să renunțe,să se îndepărteze de Joel înainte de a-și pierde cu totul rațiunea,dar spre binele lui Kim nu putea proceda astfel.Sorbi din coniacul fin,lăsându-l să-i alunece pe gât,să-i îndepărteze ezitarea,teama că nimeni,dar absolut nimeni nu-i spunea omului acesta ce trebuie făcut.

-Joel,hai să ne așezăm.Își simțea picioarele atât de instabile,încât era sigură că nu o vor putea susține.Se așeză ia unul din capetele canapelei confortabile din piele din mijlocul încăperii.Joel i se alătură,la câteva zeci de centimetri distanță, dar în același timp atât de aproape,încât îi tăia respirația și îi lua mințile.Sorbi din nou din pahar,apoi își ridică privirea spre el.

-O iubești pe Kimberly.Nu am nevoie de diplomă de psiholog ca să-mi dau seama de asta,începu ea.

-Cel puțin până aici suntem de acord,spuse el cu o ridicare subtilă de sprânceană care îi dădu permisiunea să continue.De ce avea totuși impresia ca era un „zi mai departe” cu rezerve,rezerve care o avertizau să nu se apropie prea mult,căci altfel conversația avea să cunoască un final brusc? Ea surâse,mai mult ca să capete curaj,și se întoarse cu fața spre el.

-Dar la fel de puțină nevoie am de diploma de psiholog ca să văd că o ții prea din scurt.Ochii cenușii și reci ai lui Joel deveniră aprigi,protectori.

-Posibil...dar dacă astă-seară pe ușa aceea ar fi ieșit fiica ta,frumușică,tinerică și vulnerabilă,ai fi gândit altfel.Se ridică apoi și se duse la bar,își turnă coniac în pahar și trase o dușcă zdravănă.Maggie reflectă preț de o clipă la comentariul

său.Nu era mamă,dar nu trebuia să fie ca să înțeleagă emoțiile care se aflau în joc aici.Nu o dată în practica ei avusese de a face cu ele.

Totodată,și ea fusese o adolescentă...În pielea lui Kim,cu alte cuvinte.

-Am toată stima pentru simțămintele tale,Joel,dar vorbind din punctul de vedere al unei fiice,dacă tatăl meu i-ar fi vorbit vreunui dintre amicii mei așa cum i-ai vorbit tu în seara asta lui J.T.,m-aș fi mutat într-un alt ținut și mi-aș fi schimbat numele.Replica aceasta aduse o umbră de zâmbet pe buzele lui.

Maggie se simți încurajată.

-Cred că ceea ce încerc eu să spun acum este: dă-i lui Kim un pic de libertate, dă-i de înțeles că ai încredere în capacitatea ei de a discerne binele de rău,că ai încredere în ea.El studie lichidul din paharul său,legănându-l încet, contemplativ.Liniștea care se lăsase în încăperea reverbera parcă de pereți.

Maggie se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.Fusese invitată aici la cină,nu să facă pe psihologul.Joel nu-i solicitase sfatul și nu era deloc sigur că era genul de bărbat care să primească așa ceva cu bunăvoință.De la nimeni.

-În regulă,spuse el.Poate că m-am comportat puțin,cam dur.Își ridică privirea spre începutul de zâmbet care înflorea pe buzele ei.Mă rog,prea dur,dar o iubesc pe Kimberiy.Maggie știa asta; totodată era bucuroasă că Joel era în stare să recunoască faptul că nu avea dreptate într-o anumită chestiune,chiar dacă acea chestiune era atât de importantă,într-ucât se referea la propria sa fiică.

El străbătu încăperea și se așeză pe brațul canapelei de lângă ea,atât de aproape, încât Maggie era în stare să vadă sclipirile argintii,calde din ochii lui.Asta o înfricoșa mai mult decât un Joel mânios.Bărbatul sorbi din coniac și apoi se uită la Maggie.

-Când Kim era o fetiță,îmbrăcată în volănașe roz,nu știu cum,dar nu mi-am imaginat-o niciodată ieșind pe ușa aceea cu nu știu ce individ cu belciug auriu la ureche,spuse ei cu un ton liniștit,dar ea sesiză substratul emoțional din cuvintele sale.Tații trec prin clipe dificile,înțelese Maggie acum mai mult decât înțelesese altădată.Dar J.T.era un băiat bun,în privința asta Maggie se baza pe un instinct lăuntric.

-Joel,o mulțime de tipi poartă astăzi cercei la ureche.Asta nu înseamnă că în timpul liber se ocupă cu jefuirea stațiilor de benzină.Joel ridică dubitativ o sprânceană.

-Mda,mă rog...sper că ai dreptate.Ochii lui îi căutară pe ai lui Maggie preț de o clipă și își dădu seama că în seara asta îi îngăduise să-i cunoască sufletul mai mult decât îngăduise vreunei alte femei de atât de multă vreme.Poate că era bine pentru sufletul lui,dar în același timp putea fi un lucru periculos.

În orice caz,până la proba contrarie,avea să-i acorde tânărului cu ținută de înger al iadului dreptul la „prezumția de nevinovăție”...de dragul lui Kim.Poate că Maggie avea dreptate,poate că într-adevăr o ținea pe fiica lui puțin prea din scurt.Trebuia să fie al naibii de prudent cu femeia asta care era gata să pătrundă în viața lui,pregătită cu toate răspunsurile.Știa asta.Totuși,îi stârnea interesul,îl atrăgea tot mai aproape de fiecare dată când o întâlnea.

În momentul acela sună telefonul și Joel se duse să răspundă.Era chemat la serviciu.Mintea lui comută de la extrem de provocatoarea Maggie la problemele profesionale.Nu era de gardă în noaptea aceea,dar asistenta de serviciu îi spusese că pacientul insistase să poarte această convorbire.Transcrise numărul și acceptă să telefoneze.

-Îmi cer scuze pentru întrerupere,îi spuse el lui Maggie.

-Dacă vrei să rămâi singur,nici o problemă,ies din cameră,replică ea.

El zâmbi și clătină din cap.

-Nu-i nevoie.N-o să dureze decât o secundă.Probabil că dl.McNally simte nevoia unor încurajări suplimentare în privința soției sale.

Maggie se folosi de această pauză pentru a explora biroul care constituia o reflexie a lui Joel.Se întrebă dacă petrecea mult timp lucrând aici.Sau doar se relaxa și citea o carte,discuta cu Kim ori își punea viața la cale.Uneori bărbatul acesta lăsa să se vadă foarte puțin din propriul său eu.Totuși,în seara aceasta,simțea că se bucurase de un prilej rar de a pătrunde în intimitatea lui.

Spera oare că încăperea avea să-i spună mai multe?Cărți de medicină,groase, erau aliniată pe un perete.Mobila era alcătuită fie din piese masive din lemn, asemenea biroului așezat în fața ferestrei largi,cu vedere la golf,fie din piese confortabile precum canapeaua pe care șezuseră.Culorile erau calde și intense-roșu de Burgundia,verde închis și cafeniu-tentele și nuanțele fiind la fel de masculine ca și bărbatul însuși.Joel era în continuare absorbit de conversația cu domnul McNally,care după toate aparențele avea să-i aducă la cunoștință simptome noi și îngrijorătoare legate de soția lui bolnavă.Maggie fu nevoită să admire vocea calmă a lui Joel în timp ce îl liniștea pe soț.Ea îi confirma ceea ce deja știa despre acest om: că era un medic bun și că ținea mult la pacienții lui.

De câte alte emoții și sentimente ale lui Joel beneficiau pacienții lui? Ascundea oare ceea ce rămânea pentru a-și menține o parte din el intact?

Sau exista o altă motivație pentru atitudinea lui rezervată?

Psihologul din ea era în mod firesc curios,dar tot așa era și femeia.

Nevrând să dea impresia că-i ascultă conversația telefonică,Maggie se duse în celălalt capăt al încăperii și examina cum mult interes colecția de trofee de pe

polița șemineului.Observă că era vorba de trofee obținute la concursuri de navigație.O nouă fațetă a personalității sale era astfel dezvăluită.

Pe majoritatea trofeelor era gravat LOCUL ÎNTÂI,lucru care nu o surprinse.Joel Benedict -era-un bărbat merit să ajungă pe locul întâi-în orice domeniu ar fi abordat.Alături de cupele de pe polița șemineului se aflau câteva fotografii înrămate:una cu Kim,călare,pe un cal pestriț-cenușiu,alta cu Joel,Kim și...o femeie.O femeie frumoasă,cu părul lung și negru și cu ochii albaștri,surâzători.

Cu un gest absent,atinse rama fotografiei,curioasă în privința femeii din imagine.

-Mama lui Kimberly,spuse Joel,apropiindu-se de ea și luând-o prin surprindere.

Maggie fu cât pe ce să răstoarne fotografia.Nu știuse că Joel terminase convorbirea și acum se simțea stingherită,de parc-ar fi fost surprinsă vârandu-și nasul în treburile altora.Și probabil că asta făcuse,într-o oarecare măsură.

-O chema Julianne,spuse el liniștit.A murit când Kimberly avea zece ani.

-Îmi...îmi pare rău.N-am știut,îi citi durerea din priviri,o durere tragică și reală,și avu senzația că pătrunsese nepoftită într-un ungher foarte intim al vieții lui.A lui și a lui Kimberly.

-Probabil că ai iubit-o foarte mult,spuse ea,fără să-și dea seama că rostise cuvintele cu gras tare.

-E mult de atunci,răspunse el cu blândețe și așeză fotografia la locul ei.

Joel păstra fotografia acolo pentru Kimberly.Și ca o aducere aminte pentru sine că viața putea fi dureroasă,dacă un bărbat își îngăduia să iubească prea profund.

Așa cum o iubise el pe Julianne.Își deschisese sufletul în fața unei zădărnicii,a unei vulnerabilități facile.Dar nu se va mai repeta.Niciodată.

Își trecu mâna prin păr cu un gest aspru și se întoarse către Maggie.Ea avea puterea să-l facă vulnerabil,să-l facă să simtă.Maggie era în stare să-i scoată la lumină emoții care era mai bine să fie lăsate în pace.

Chiar acum dorea atât de mult s-o sărute,cuprins de o dorință dureroasă.Era acolo,la câțiva centimetri de el,tandă și îmbietoare,pasiunea caldă și întunecată din ochii ei transmițându-și chemarea către o parte pustie a sufletului său.

O parte care avea nevoie.Întinse mâna și îi mângâie obrazul mătăsos,cuprins de o roșeață de culoarea piersicii coapte.Maggie însemna viață,fervoare și pasiune; o pasiune amenințătoare.

-Sunt nevoit să te conduc acasă,murmură el,detestând regretul pe care-l simțea, același regret pe care-l văzu umbrind ochii lui Maggie.Mă întâlnesc cu dl.

McNally și cu soția lui la spital.

Trebuia să meargă la pacientul său și se simțea ușurat că se ivise acest pretext.

În seara asta era mult prea vulnerabil față de Maggie și șiretlicurile ei admenitoare.

CAPITOLUL 5

Fără doar și poate asta era o mișcare greșită,gândi Joel,dar îi promisese lui Kim și era o promisiune pe care nu putea să și-o încalce.O urmă pe fiica lui de-a lungul coridorului nesfârșit ce ducea la sala de clasă a lui Maggie.Era sâmbătă,a treia și ultima zi a cursului ei.De fapt,era vorba de o jumătate de zi.

Maggie devenise subiectul de discuție preferat al spitalului.Cursul ei avusese un mare succes.Și auzise că consiliul de conducere votase să-i solicite o repetare a *Convorbirilor despre Sex*.Joel era încântat pentru ea,bucuros de succesul reputat,căci era limpede că ea credea cu toată inima în seminariile ei.Cu toate acestea,Joel se întreba cât anume din acest entuziasm era legat de cursul ei și cât putea fi atribuit lui Maggie însăși.Se pare că întregul spital căzuse victimă farmecelor ei.La fel ca și ei.

-Crezi c-o să vrea să vină la noi,tati? Kim se uita la el cu ochii ei albaștri-cenușii,plini de speranță.Poate că are altceva de făcut.

-N-avem decât să vedem,golănașule.Joel era însuflețit de sentimente contradictorii.O parte din el spera foarte mult ca Maggie să fie liberă și să accepte să-și petreacă ziua cu ei.Cealaltă parte se temea că așa va face.

Când ajunseră aproape de ușă,cursanții părăseau sala.Joel o zări pe Maggie în fața clasei.Arăta minunat,îmbrăcată într-un pulovăr turcoaz și negru,fustă lungă și cizme de antilopă,buclele de păr roș-auriu tresăltând neastâmpărate în jurul chipului ei.Pentru fiecare cursant avea câte un cuvânt de despărțire și un zâmbet cuceritor și Joel se pomeni așteptându-se ca unul din surâsurile acelea să-i fie adresat lui.Maggie îl zări pe Joel în pragul ușii și se întrebă ce făcea el în locul acela.Era sigură că nu trecuse pe acolo ca să se înscrie pentru viitorul ei seminar nemaipomenit,îi adresă un zâmbet ironic.

Kim stătea lângă el,cu fața ei de ștrengăriță,luminată de un zâmbet.Ea și Joel erau îmbrăcați lejer,de parcă s-ar fi pregătit să-și petreacă ziua la țară.Kim într-un pulovăr larg și pantaloni strâmți,iar Joel în niște blugi uzați și un hanorac roșu,în carouri.

-Ce s-a întâmplat?,întrebă ea,privind când la unul,când la celălalt.

-Tati și-a cerut scuze pentru felul cum s-a purtat cu J.T aseară și,ca să se revanșeze față de mine,putem să facem orice vreau eu în după-amiaza asta.

Maggie se uită surprinsă la Joel.

-Vasăzică,și-a cerut scuze,nu?

-Da, replică Joel. E chiar atât de greu de crezut? Maggie se mulțumi să zâmbească, fără să-i răspundă. Apoi se întoarse spre Kim.

-Și ce planuri mărețe aveți voi doi? Spera ca fata să nu-l lase să iasă basma curată cu ușurință. Kim de-abia se mai putea abține:

-Ne ducem la fermă să călărim și vrem să vii și tu cu noi. Nu-i așa, tati?

-Ăă, da, puicuța mea, așa e. Maggie avu impresia că sesizase o foarte ușoară ezitare în purtarea lui, dar Kim nu-i lăsă răgaz să reflecteze asupra acestui punct.

-Deci, vii cu noi?, întrebă nerăbdătoare Kim. Hai, te rog, vino!

Invitația era tentantă. Maggie își petrecuse copilăria călărind pe dealurile din Kansas Flint. Iubea caii și era încântată de ocazia de a face o partidă de călărie alături de Kim și de Joel. Mișcare și aer proaspăt. După trei zile petrecute într-o clasă aglomerată, simțea nevoia de amândouă.

-Unde e ferma asta?, întrebă ea.

-Nu e departe, spuse Joel. Avem o palmă de pământ în nordul orașului, cu grajduri și drumuri pentru călărit. E în proprietatea familiei Benedict de câteva generații.

Maggie știa că nu avea cum să semene cu vreuna din fermele din Kansas. Aici fermă însemna o proprietate la țară și ardea de curiozitate s-o vadă. Acum să seminarul luase sfârșit, se simțea dezorientată, parcă nu știa ce să facă. Starea obișnuită de euforie mulțumită de sine pe care o trăia de fiecare dată când cele trei zile de curs se terminau lipsea și se întreba dacă nu cumva Joel avea vreo legătură cu acest lucru. El îi distrăsese atenția atunci când se numărase printre participanții la curs și chiar atunci când lipsise.

-Mai întâi o să trebuiască să mă schimb, spuse ea, privind spre fusta ei lungă și strâmtă. Asta dacă am de gând să călăresc. Adevărul era că o încânta mult perspectiva de a urca în șaua unui cal.

-Avem la fermă o mulțime de haine pentru călărie, dar dacă vrei putem trece pe la tine, pe-acasă. De altfel, e în drumul nostru, propuse Joel.

-Ești sigur că nu te deranjez?

-Suntem siguri răspunse Kim pentru amândoi. Maggie zâmbi. Cum putea să spună nu? Nici nu voia să spună nu.

-Apartamentul ăsta e teribil.

Kim scotea exclamații de admirație la tot ce vedea în cele trei camere aspect eclectic ale lui Maggie, de la covorul multicolor din sală și mobila care înainte zăcuse în cine știe ce mansardă, până la ferestrele înalte, duble, cu vedere spre mica grădină din spatele casei. Kim veni după ea și în dormitor, unde se minună de patul demodat, stil Empire.

-O,tati,vino să vezi!Își dădu drumul și țopăi de câteva ori pe marginea patului,de parcă i-ar fi testat rezistența.Maggie tocmai își dăduse fusta jos.

-Kim...ăă..nu cred că e momentul potrivit.

-Scuză-mă,răspunse fata și apoi strigă către tatăl ei.Așteaptă,tată,Maggie e dezbrăcată,(își plimbă privirea peste jumătatea inferioară a corpului lui Maggie).
Întotdeauna porți chiloți din dantelă? Mă-nnebunesc după lenjeria asta de vis.

Maggie își ascunse un zâmbet provocat de felul în care Kim se entuziasma fără rezerve din orice.Și de faptul că o urmăse pe Maggie în dormitor,ca o briză fierbinte suflând dispre vest.Era limpede ca lumina zilei că fata tânjea după tovărășia unei femei,și Maggie,putea să-i ofere măcar atâta lucru: să fie prietena ei.În treaba asta nu exista decât un singur pericol: bărbatul aflat dincolo de ușă.

Joel se plimba agale prin camera mică de zi,gândindu-se cât de mult o reprezenta încăperea pe Maggie,când auzi remarca fiicei sale despre faptul că Maggie era dezbrăcată.Pe neașteptate,în închipuirea lui apăru în toată splendoarea imaginea unei Maggie îmbrăcată sumar.

În ce-l vârâse Kim cu această simplă ieșire la țară? Și cum va reuși el să iasă cu fața curată după o după-amiază petrecută cu o femeie care-l pusese pe jărat și o fată căreia i-ar fi plăcut să-l vadă pe tatăl ei încurcat cu această femeie? La naiba,deja Maggie îi ferfenișise terminațiile nervoase responsabile cu emoțiile.-
Sunt gata.Joel se întoarse pe călcâie.Maggie intrase în încăperea,cu Kimberly lângă ea,amândouă părând foarte hotărâte să pornească spre marea aventură.

-Grozav,replică el,încercând să nu atașeze cuvântul de felul cum arăta Maggie în momentul acela.Blugii aceia colanți o înveșmântau de parcă erau pictați,făcând ca picioarele ei să arate lungi și sexy.Iar puloverul pe gât de culoare verde închis îi punea în valoare ochii căprui,impregnându-i cu o senzualitate brută care era de-a dreptul periculoasă.În chiar clipa aceea i-ar fi fost de mare folos o gură de aer proaspăt,iar asta avea să i-o ofere moșia de la țară.

-Să mergem,spuse el și le conduse pe doamne spre ieșire.

Drumul cu mașina spre nord,la ieșirea din oraș,era minunat,își spuse Maggie,în timp ce o ajuta pe Kim să întrețină conversația.Joel devenise dintr-o dată tăcut, ceea ce-i stârnise curiozitatea.Remarcase felul în care o privise în momentul în care ieșise din dormitor,și asta îi provocase un fior pe șira spinării.

Încercă să se concentreze la punctele de reper pe care Kim i le arăta de-a lungul șoselei și la sporovăială neîntreruptă a fetei,dar mintea îi rămăsese la Joel.

Curând,orașelele lăsară locul fermelor cu garduri joase din piatră și alei înguste și umbroase.Vegetația începea să-și schimbe culoarea: ruginiu,auriu și roșu,care completau frumusețea peisajului rural al Noii Anglii.

-Aproape am ajuns,spuse Kim în momentul în care Joel părăsi autostrada,cotind pe un drum prăfuit.Maggie zări acum un drumeag pitoresc ce traversa un pâlcc de pini și,în depărtare,acoperișurile roșii,în stil colonial,ale locuinței și ale grajdurilor.

-Locul acesta e minunat,spuse ea în timp ce se apropiau de casa construită din piatră,cu multe coridoare.Veniți des aici?

-Tati e atât de ocupat cu spitalul,încât niciodată n-ajungem să ne petrecem timpul aici,spuse Kim cu tristețe.

-Venim cât de des putem,dar nu atât de des cât ne-am dori,trebuie să recunosc,spuse Joel.Opri mașina și toți ieșiră grăbiți.

-Ei bine,eu aș veni aici în toate week-end-urile,dac-aș putea,spuse Maggie cu un oftat.Privi de jur-împrejur,încercând să absoarbă toată frumusețea locului.

-Ce-ar fi să facem un tur al locuinței?,spuse Joel,arătând cu mâna spre clădirea veche,dar întreținută cu dragoste.

-Dar,tati,n-o să ne rămână destul timp să călărim înainte să se-ntunece,protestă Kim cu nerăbdare în glas.Maggie era dornică să pornească în exploatarea locuinței,dar știa că fata avea dreptate.În plus,și ea dorea să călărească.

-Amânăm turul pentru mai târziu,spuse ea și o urmă pe Kim la grajduri.

Joel veni și el,potrivindu-și cu ea pasul ușor și săltăreț.Locul acesta i se potrivea,decise ea,o nouă dimensiune a bărbatului acesta,o surpriză la care nu se așteptase.La grajduri i-l prezentară pe Benjamin,care locuia la fermă și se ocupa de întreținerea ei.Era un bărbat scund și vânjos,cu fața bronzată și niște ochi albaștri precum cerul.Avea trei cai înșeuăți și gata de drum.O iapă roaibă pentru Maggie,un armăsar negru,cu pielea lucioasă,pentru Joel și un cal sur-pestriț pentru Kim,de care Maggie își amintea că-i văzuse în fotografia înrămată din biroul lui Joel.Era limpede că Joel îl prevenise pe Benjamin de sosirea lor și,din faptul că fuseseră pregătiți trei cai,se putea trage concluzia că fusese sigur că Maggie va accepta petrecerea acestei zile la țară.Iar ea era foarte bucuroasă că acceptase.

-O cheamă Dottie și e foarte blândă,o informă Benjamin,în timp ce-i aducea iapa lui Maggie.Ea îi zâmbi lui Ben,apoi mângâie animalul pe grumaz.

-Sunt sigură că eu și Dottie ne vom înțelege de minune.

Nu-i spuse omului că,practic,crescuse în șa.Trecuseră câțiva ani buni de când nu mai călărise,dar era ca și mersul pe bicicletă: nu uiți niciodată.

-Dați-mi voie să vă ajut să ridicați piciorul,se oferii Joel.Chiar dacă nu prea avea nevoie de ajutorul lui,ea acceptă gestul lui cavaleresc.Și nu obiectă nici împotriva fiorului năvalnic pe care-l simți când mâna lui zăbovi o clipă mai mult

decât era necesar pe turul blugilor ei.

-Mulțumesc,zise ea,preluând frâiele din mâna lui.

Joel sări în șa fără efort și porni în fruntea formației.După toate aparențele,se simțea mult mai în largul său în șa,decât la una din ședințele ei de curs,gândi ea ironic.Razele soarelui cădeau pieziș asupra lui,scânteind în părul lui negru,iar vântul cald de toamnă îi înfoia firele într-un mod ațâțător.Dacă n-ar fi fost atentă pe unde mergea,și-ar fi mânat calul exact într-unul dintre copacii de pe moșie.

Joel încetini,îngăduindu-i să meargă în rând cu el.Kim porni.În galop înainte, lăsându-i pe cei doi singuri.

-Am auzit că *Convorbirile despre Sex* au reputat un succes răsunător,spuse el.

-E chiar atât de greu de crezut?Joel zâmbi.

-Ținând cont de cine a fost profesorul,nu,,ripostă el.În lumina amurgului,ochii săi păreau argintii,mai blânzi și mai calzi decât fuseseră în oraș.Sau era doar închipuirea ei? Știu că nu era închipuire fiorul pe care-l simți când el îi zâmbi, așa cum numai el putea s-o facă.

-Cursul meu se bucură de prestigiu în majoritatea cercurilor medicale,spuse ea.Și a fost și o clasă excelentă,lucru de care ți-ai fi dat și tu seama dacă nu ai fi fost atât de ocupat și ai fi participat.

-Păi,întrucât îl vei mai susține o dată,s-ar putea să n-am încotro și să-l fac,spuse el.Și acum,ce-ai zice să facem o cursă până-n culmea colinei din zare?

Maggie zâmbi larg și spuse:

-De acord.El își îmboldi armăsarul,stârnind praful în urma lui.Maggie avu un start mai slab,dar în continuare se strădui vitejește.Se aplecase înainte spre coama calului,și Joel era aproape sigur că o intimidase pe Dottie să alerge din răspuțeri în această cursă.Așa cum încerca să-l intimideze și pe el.Chicotul lui jos,gutural,era purtat de vânt în timp ce armăsarul gonea ca o furtună înainte.De ani de zile nu se mai simțise atât de plin de viața.O întrecu pe Kimberly,care se oprise să urmărească întrecerea.

-Hai,Maggie!,se auzi îndemnul lui Kimberly.”Hai «Maggie»? Vasăzică asta era loialitatea față de dragul de tati,reflectă el.Ajunse pe culmea dealului.

-Armăsarul a învins cu o lungime,cârâi el.Maggie își opri calul în spatele lui.

-Cu o jumătate,îl corectă ea.

-Ei,haide,nu te supăra.Cineva trebuie să ajungă al doilea.

-Dottie și cu mine solicităm o revanșă.Joel râse bine dispus.

-La drept vorbind,ai cam scos sufletul din mine.Unde ai învățat să călărești atât de bine? Te luai la întrecere cu uraganele din Kansas?

-Asta dovedește cât de multe cunoști.Nimeni nu se ia la întrecere cu un uragan.

Joel era încântat de culoarea adusă de ieșirea în aer liber în obraji ei, o strălucire frumoasă și pasionată. Ciudat, cu cât se străduia să nu se lase atras de Maggie, cu atât devenea mai intrigat de ea.

-Știam eu că asta o să fie o zi extraordinară, spuse Kimberly cu entuziasm, oprindu-și calul în preajma lor. Nu-i așa că-i grozav, tati?

-Mhm.

-Nu te bucuri că ai venit, Maggie? Maggie îi adresă un zâmbet lui Kim.

-Foarte mult. Nu-și mai amintea să fi petrecut o zi mai plină de bucurie.

Joel și Kim îi arătară apoi împrejurimile fermei, iazul care era la fel de liniștit ca și lacul Walden, apoi vechiul și bizarul cimitir, datând încă de pe vremea Războiului Revoluționar, care acum era înconjurat de terenul moșiei lor. Își legară caii de garajul din fier forjat care înconjura micul cimitir, și Maggie citi câteva din inscripțiile gravate pe pietrele de mormânt, șterse acum de vreme. Erau acolo minunate nume vechi: Bronwyn, Comfort, Emmer, Dulcena și lămuriri banale precum: ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE, CEA CARE DOARME AICI LINIȘTITĂ. Maggie urmări cu degetul literele săpate în piatră.

-Nici uneia dintre femei nu-i era îngăduit propriul nume, remarcă ea. Sarah, soția credincioasă a lui Thomas Nu-știu-cum sau a altcuiva, asta era toată recunoștința pe care o primeau după o viață de muncă grea și pentru că se chinase să dea naștere unor copii.

-Ce trist, spuse Kim, cercetând numele. Dar vremurile s-au schimbat de atunci, adăugă ea cu vioiciune.

-Nu atât de mult pe cât ai fi înclinată să crezi, Kim. Maggie se gândi la sora ei, Justine, mulțumită să fie soția lui Richard și mama lui Molly, Betsy, Eric, Jason și a recent născutului Shawn, propriul ei eu rătăcind undeva între datoria de soție și cea de mamă. Maggie alesese un alt fel de viață. Avea aceste *Convorbiri despre Sex*, avea propria carieră. Avea de ales. Joel privi încruntat la piatra din fața lor.

-Sarah, această soție credincioasă, l-a trimis probabil, pe bietul Thomas în mormânt înainte de vreme, speculă el pe un ton hazliu.

-Of, tati!, gemu Kim.

-E doar o remarcă, spuse el, săltând din umeri.

-Una tipic masculină, adăugă Maggie. El făcu cu mâna spre piatra de mormânt și spuse:

-Vrei să verificăm? Maggie n-ar fi vrut să-i dea această satisfacție. Lăsând un genunchi jos, Joel dădu la o parte iarba de la bază.

-Aha!, exclamă el de parcă tocmai descoperise niște aur. Ce v-am spus eu? Bietul Thomas a precedat-o pe nevastă-sa cu șapte ani bătuți pe muchie.

-Asta nu dovedește nimic,remarcă cu agerime Maggie.De unde știi că nu l-a mâncat un urs?

-Nu existau nici un fel de urși prin părțile astea.

-Ia uite,da tu ce ești? Vreo somitate în materie de istorie?

-Nu,doar un observator din partea sexului mai gentil.Maggie își ridică sprânceana spre el.

-Cu alte cuvinte,noi nu suntem gentile deloc.El își plimbă privirea peste trupul lui Maggie,mai întâi de sus în jos,apoi în sens invers.Tabloul care i se dezvăluia în fața ochilor îi stârni fiori de plăcere.

-Numai atunci când vreți,spuse el.Maggie își propti mâinile în șolduri.

-Asta ce vrea să însemne,mă rog?

-Doar că în spatele fiecărui bărbat mort din acest cimitir...

-Să nu-ndrăznești s-o spui.Kim chicoti de lângă ei.

-Sunteți tare amuzanți când vă certați.

-Nu ne certăm,Kim.Tatăl tău nu face decât să-și dea pe față disprețul față de sexul slab.Fata își încrucișa brațele la piept,alăturându-se lui Maggie.

-Mda,și o face cu prisosință.Maggie izbucni în râs.

-În regulă,spuse Joel.În mod limpede se afla în inferioritate numerică.Un dezavantaj periculos.Uite-așa,ca să vă dovedesc că nu-i adevărat,am să mă întorc acasă și-am să mă îngrijesc de cină.Așa că,doamnelor,bucurați-vă de restul plimbării și când vă veți întoarce mă veți găsi în bucătărie,echipat cu șorțul de rigoare.Se întoarse și se îndepărtă.Cel puțin se simțea îndeajuns de sigur pe bărbăția lui ca să-și permită să poarte un șorț de bucătărie,fu nevoită Maggie să recunoască.Și era bucuroasă,căci fără doar și poate făcuse poftă de mâncare.

-Mami și tati nu se certau niciodată,spuse Kim,aplecându-se ca să evite o creangă ce atârna în calea lor.Maggie venea în urma ei.

-Nu vreau să zic că ar fi ceva în neregulă,cu cearta,preciza ea.Dar pur și simplu,nu se certau.Bănuiesc că din cauză că semănau atât de mult

-Semănau?Maggie se gândi că era o remarcă neobișnuită pentru o fetiță de vârsta ei.Kim avea numai zece ani la moartea mamei sale,iși aminti ea.Dar,pe de altă parte,Kim era un copil neobișnuit.Inteligent.Curios până la indiscreție.

-Spre deosebire de tine și de tati.Sunteți tare diferiți amândoi.Adică,e de-ajuns să spui ceva și l-ai și pus pe jărat.

-După care ne certăm,încercă Maggie să continue ideea.

-Da.Dar îmi dau seama că tati...știi...îi place.

-Serios?

-Da.Femeile intuiesc chestiile astea.Maggie surâse la această remarcă.Ar fi vrut să o întrebe mai multe despre viața intimă a lui Joel cu mama lui Kim,dar asta ar fi însemnat să scormonească niște amintiri care le aparțineau numai lor,ca familie.Chiar dacă era îndrăzneată și directă,avea și ea sensibilitățile ei:

-Tatăl tău și cu mine nu împărțim aceleași puncte de vedere în multe privințe și asta îl face să fie puțin cam...iritabil.Kim pricepu substratul afirmației lui Maggie și izbucni în râs.

-Dar tu ești potrivită pentru el,îmi dau seama de asta.Îi duce dorul mamei de foarte multă vreme și are nevoie să...mă rog,să-și refacă viața.Maggie zâmbi larg.Călăreau umăr la umăr,ca două prietene,simțindu-se în largul lor.Vântul de toamnă agita copacii,suflând din când în când câte o frunză în drumul lor.

-Dar tu? Ție nu ți-e dor de mami? întrebă Maggie cu blândețe.

Kim își ridică privirea.Ochii ei mari străluceau cu o însuflețire care îi merse lui Maggie drept la inimă.

-Mi-a fost tare dor de ea la început...știi...după ce-a murit.Acum mi-e mai ușor.(oftă pe îndelete).Totuși,uneori mă pomenesc că-mi doresc să pot sta de vorbă cu ea,să-i povestesc anumite lucruri...ca de exemplu,J.T.Cred că ea l-ar fi plăcut,chiar dacă lui tati nu-i place de el.

-Nu-i adevărat că lui tati nu-i place de J.T.,Kim.Se poartă așa numai pentru că te iubește atât de mult.Și-și face griji.Așa fac toți tații.Cred că e ceva în genele lor,și n-au cum se-mpotrivi.Kim își încreți nasul.

-Probabil.

-Și despre ce alte lucruri ai mai dori să discuți cu mama ta?

Maggie nu era sigură dacă juca rolul psihologului sau dacă doar se străduia să fie o bună prietenă.În oricare din situații avea senzația că procedează bine.

Probabil că la fel gândea și Kim,care îi adresă un zâmbet cald.

-Chestii de față,spuse ea.Ca de exemplu,cum îți vine să mori de oftică atunci când noul coleg nu vorbește cu tine,sau când nu ai obținut rolul principal într-o piesă,deși erai sigură c-ai să-i obții,în schimb Jenny l-a obținut,și-ți vine pur și simplu...mă rog,să-i arunci o pizza în față.

-Îmi amintesc și eu de câteva situații de-astea,spuse Maggie chicotind.Numai că pe față o chema Daria,și nu o pizza vroiam să-i arunc în față,ci o înghețată.De mure.Râseră amândouă,apoi călăriră în tăcere un timp.Maggie avea sentimentul că între mamă și fiică existase o legătură strânsă,că între ele fusese ceva atât de deosebit,încât Kim simțea că ar fi putut să-i împărtășească orice secret al vieții sale.

-Kim,dacă vreodată ai să simți nevoia să discuți cu cineva,dacă vei avea nevoie de un prieten,să știi că sunt un bun ascultător.Kim îi zâmbi.

-Îți mulțumesc,spuse ea din toată inima.Când ajunseră la grajduri,aerul după-amiezii devenise aspru,dar Maggie simțea că în acest timp reușiseră să cimenteze cât de cât o relație.Benjamin le întâmpină și apoi,ajutat de Kim,se apucă să răcorească animalele.Maggie se duse încasă,în căutarea lui Joel.Își frecă posteriorul,sigură că a doua zi de dimineață avea să resimtă durerile pricinuite de șa.Temperatura cobora brusc,făcând-o bucuroasă că se întorseseră ia timp.Vântui,care mai devreme nu fusese decât o briză blândă de toamnă, aducea acum cu el un frig pișcător dinspre nord,învârtejind frunzele căzute în jurul picioarelor sale,în timp ce-și croia drum pe aleea pavată către căldura bucătăriei.Cu puțin noroc,Joel avea să-i ofere ceva fierbinte și aburind; firește,cu condiția ca în această demonstrație de bunăvoință față de sexul opus să nu fi transformat cuptorul într-o ruină fumegândă.

Când ajunse înăuntru,bucătăria era pustie și liniștită,cu excepția unui ibric cu cafea,care clocotea pe teigheaua de lângă chiuvetă.Se așteptase să-l găsească pe Joel acolo,cu șorțul încins la mijloc,arătând mai sexy decât orice alt bărbat,dar acesta nu se vedea pe nicăieri.

Unde era cina? Crățiți de cupru sclipind de curățenie atârnav de grinzile din încăperea bătrână și spațioasă,dar nici una nu fierbea pe plită.

Deschise ușă bucătăriei și plecă în căutarea lui.Îl găsi în camera de zi,alimentând cu lemne focul care se deștepta la viață în căminul vechi din piatră.

-Ia zi,Benedict,unde e cina pe care ne-ai promis-o? Sunt lihnită de foame.

Se întoarse spre ea,cu un buștean în mâini.Îi adresă un zâmbet leneș și sexy și aruncă lemnul în foc.Flăcările cuprinseseră de îndată lemnul uscat,lucru care se întâmpla în momentul acela și cu inima ei.

Lumina focului se îngemăna cu razele palide ale amurgului,care se furișau pe fereastră,în-văluind încăperea într-o văpaie de bronz și umbrindu-i trăsăturile.Se ridică în picioare sub ochii atenți ai lui Maggie,care îi măsura cu privirea fiecare centimetru de masculinitate.

-Tocmai mă pregăteam să întind masa,spuse el.Un picnic la gura sobei,prin amabilitatea Eudorei.Arătă spre un coș de răchită,cu capacele desfăcute și o față de masă în carouri,care se ivea dinăuntru.Ne-a trimis pui fripți,salată de cartofi, salată de varză,chiar și plăcintă...de afine,mi se pare..

-M-ai făcut să cred c-am să te găsesc cu un șorț la brâu,cu un aer aproape domestic.

-Îmi pare rău,spuse el,nu mă ocup de treburile gospodărești.

-Ai vorbit ca un antifeminist convins.Când ne-ai lăsat acolo pe cărare,n-aveai nici o intenție să vii aici să gătești.El zâmbi larg.

-Doar nu te așteptai să rămân în cimitirul ăla,în timp ce voi două vă năpustești asupra mea,nu?În loc de răspuns,ea îl privi încruntată.Era mai mult decât ar fi meritat.

-Cum v-a plăcut partida de călărie? Scoase din coș fața de masă și o întinse pe măsuța de cafea joasă,apoi împinse masa mai aproape de cămin.

-A fost minunat.Maggie îl ajută să scoată mâncarea.Drumul pe care am mers șerpuia printre cele mai frumoase culori de toamnă pe care le-am văzut vreodată,iar aerul proaspăt de țară a reușit să-mi limpezească un pic mintea.A fost exact lucrul care-mi trebuia după trei zile petrecute într-o clasă aglomerată.

-Înseamnă că,în sufletul tău,ești refăcută pentru viața în aer liber?

-Așa eram pe vremea copilăriei.O fată-băiețoi,cu pistrui și genunchii jupuiți.

-Ți-a mai rămas vreunul din pistruii ăia? Ea îi aruncă o privire poznașă.

-Câțiva.

-Dar n-ai de gând să-mi spui pe unde se află,așa-i?

-Așa e.

-Poate că am să pornesc într-o exploatare pe cont propriu.De mic mi-am dorit să devin un explorator când am să mă fac mare,să întocmesc hărți ale unor teritorii virgine și alte chestii de genul ăsta.

-Cu părere de rău trebuie să te dezamăgesc,dar mă tem că nu e tocmai un teritoriu vir...în fine,n-are importanță.Se întrerupse în mijlocul frazei,căci nu era sigură cum avea el să primească afirmația ei.Uneori,gura ei slobodă rostea exact ce nu trebuia.Joel îi adresă o ușoară sugestie de surâs.

-Am uitat că în Kansas sunt atâtea și-atâtea căpițe de fân.

-Și în Massachusetts nu există așa ceva...sau o versiune locală a acestora?

-Dune de nisip.Avem dune de nisip.Maggie își putea închipui cu ușurință.Și faptul că probabil fuseseră nenumărate fetele dornice să împartă cu el o asemenea dună.Își făcu de lucru cu scosul recipientului cu salată de varză de la fundul coșului,ca să îndepărteze imaginea lui Joel,a clarului de lună argintie și a zgomotului de valuri spărgându-se de țarm.

Așeză castronul în mijlocul mesei și înfipse o lingură mare în salată.

-Nu c-ar fi treaba ta,firește,dar m-am ținut departe de căpițe.Sunt alergică la fân.

-Dar despre dunele de nisip,ce părere ai?

-Nisipul e zgrunțuros.Joel izbucni în râsul său profund,ușor gutural,care nu înceta să-i răvășească simțurile.Era sigură că alături de acest bărbat nisipul nu i s-ar fi părut deloc incomod.

Scotoci în coș după altceva de mâncare,ceva care să-i scoată din minte gândul acela erotic,dar nu mai rămăsese nimic.Joel îi tulburase mintea și o făcuse să creadă că contactul cu nisipul nu avea nimic neplăcut.În continuare nu s-ar fi mirat dacă ar fi convins-o că mersul pe cărbuni încinși echivala cu o plimbare liniștită prin parc.

-Unde-i Kim?,întrebă ea,decizând că tovărășia fetei i-ar prinde bine.Credeam că s-a întors deja de la grajduri.

-Nu mănâncă cu noi.Nimic din ce se află aici nu face parte din cele patru alimente de bază ale ei.În schimb,pizza face parte,așa încât Ben a comandat una pentru ea.Și lui îi place chestia respectivă.

-O.Așadar,o cină în doi.Numai ea și Joel.Singuri,în fața unui foc romantic.

CAPITOLUL 6

Joel remarcă roșeața avansând pe gâtul lui Maggie și-și spuse că nu văzuse o nuanță de roșu mai frumoasă la altă femeie.

Cina în doi nu fusese ideea lui,ceea ce nu-l împiedicase să se lase prins în joc.

Știa că Kimberly avea un amestec în treaba asta.Și Eudora.Lucrul devenise evident când descoperise sticla de chardonnay vârată lângă puii fripți ai Eudorei. Iar faptul că fiica lui dispăruse taman la țanc de la „locul faptei” nu mai lăsa nici o îndoială în privința direcției în care se îndrepta complotul făptașilor.

Joel cădea deja pradă farmecelor lui Maggie,nu mai era nevoie de nici un ajutor din partea iui Kim sau a Eudorei.Strecură o privire dincolo de fața de masă în carouri către Maggie.După ce ciugulise un picior de pui,ea își lungea acum degetele,unul câte unul,limba ei dulce și roz alunecând pe lângă fiecare în parte,până când simți că i se taie respirația.Joel luă o înghițitură de vin,drept întăritor.Conversație.Avea nevoie de conversație.

-Lydia mi-a spus că ai lucrat multă vreme cu adolescenți cu probleme psihice, spuse el,fără să adauge că Lydia îi cântase osanale lui Maggie toată săptămâna, un lucru de care n-avea nevoie,dojenindu-l în același timp pentru că refuzase să urmeze cursul până la capăt.Evitase cursul,dar nu se descurca deloc în privința evitării profesorului.Întotdeauna considera că va fi în stare să-și păstreze cumpătul în fața oricărei femei,dar Maggie îi sucise mințile.

-Așa ne-am cunoscut,Lydia și cu mine,răspunse ea.Mi-a trimis o fetiță care avea probleme acasă.Un fugar potențial ,dacă n-aș fi fost în stare să îndrept lucrurile la timp.Din fericire,am fost.Mi-a trimis și alți puști și,după o perioadă de timp,am devenit bune prietene.Maggie cercetă cu privirea coșulețul cu pui din fața ei.Joel spera ca ea să mai ia o bucată de carne,astfel încât s-o poată urmări

lingându-și din nou degetele.În schimb,ea își plimbă unul din acele degete sexy peste marginea paharului ei de vin,pe urmele unei picături prelinse pe peretele de sticlă.După ce-și introduse picătura în gură,își ridică privirea și fu sigură că vede pe fața lui o expresie vecină cu disperarea.

Gestul ei fusese complet nevinovat, spre deosebire de zâmbetul cu care îl tortura acum.Avea respirația aspră și neregulată asemenea unuia dintre pacienții din secția de reanimare,iar tensiunea sanguină atinsese o valoare suficient de mare pentru a provoca o comoție oricărui om,fie el bolnav sau sănătos.

-Și cum ai trecut de la consilierea adolescenților la *Convorbiri despre sex*?

Faptul că dorea să știe tot mai multe despre Maggie nu era lipsit de pericole,dar continua să sape și să se afunde din ce în ce mai adânc.

-Am observat că e nevoie și m-am repezit să completez golul,spuse ea cu simplitate.Sexul reprezintă forța motrice centrală în viața tuturor oamenilor,fiind o emoție sinceră,deschisă,și cu toate acestea constituie un subiect despre care ne vine foarte greu să discutăm.Sexul și Maggie erau două concepte care,în ultima vreme,erau arareori separate în mintea lui Joel.

-În privința asta,s-ar părea că tu nu întâmpini nici o dificultate,ripostă el.

Râsul ei sonor ar fi putut să lumineze un miez de noapte.

-Timiditatea nu s-a numărat niciodată printre virtuțile mele.Încă de când eram copil,am spus pe față tot ce am avut în minte.Și nu puțini au fost cei scandalizați de replicile mele în acel orașel din Kansas.

Joel avu subit în minte imaginea unui drăcușor de fată pistruiată,cu o privire indiscretă în ochii de culoarea pământului de curând săpat,șocându-i pe cei mai vârstnici.În mod ciudat,nu și-o putea închipui pe Maggie altfel decât era: o fire deschisă,până la a fi provocatoare și de o sinceritate vecină cu insolența.

-Ce părere au părinții tăi despre faptul că practici aceste *Convorbiri despre sex*?

-Că ar trebui să încetez să mai vorbesc despre sex și să fac ceva în privința asta.

Lui Joel i-ar fi plăcut să se afle prin preajmă oricând ea ar fi fost pregătită.

Apoi își exercită controlul asupra direcției aceluia gând.

-N-ai vrea să explici chestia asta? Niciodată nu știa ce avea să spună Maggie în clipa următoare.Dar tot mai mult constată că așteaptă cu nerăbdare să o audă vorbind.

-Ei sunt de părere că ar trebui să mă căsătoresc și să fac copii,ca sora mea, Justine,are cinci puradei.De fiecare dată când mă duc acasă,constat că a mai apărut unul.

-Și te duci des acasă?

-Destul de des.

Joel râse din toată inima. Un obstetrician ar câștiga bani frumoși în Kansas.

Era cât se poate de limpede că femeile din ținutul acela de șes erau fertile.

-Dar tu ce-ți dorești? Maggie luă unul din biscuiții Eudorei, pe care-l unse cu unt, cu încetineală. Privirea lui Joel îi urmărea fiecare mișcare. Se simțea ca un bărbat înfometat, dar nu după ceea ce ținea ea în mână.

-Nu prea m-am potrivit niciodată cu mulajul în care au încercat să mă vâre părinții mei, spuse ea, după care mușcă din biscuit.

-Eu nu te văd potrivindu-te cu nici un fel de mulaj. Tu, Maggie, ești unică în felul tău. Iar asta, realizează el, era lucrul legat de ea care îl intrigase cel mai mult. Putea la fel de bine s-o recunoască față de sine însuși. Se simțise atras din prima clipă în care dăduse cu ochii de ea. Și nu știa ce avea de gând să facă în această privință. În trecut, politica lui fusese întotdeauna „relații fără complicații”. „Cât mai ușor și cât mai simplu” fusese motto-ul lui. Dar nici un fel de relație cu Maggie nu putea fi ușoară sau simplă. Dorea atât de mult s-o sărute, încât simțea o durere lăuntrică. Voia să facă dragoste cu ea. Trase o dușcă de vin. Această cină intimă devenea prea intimă. Mult prea intimă. Va trebui să-și ia revanșa față de Eudora și Kimberly, pentru că-l pusese într-o situație atât de grea.

În clipa aceea o auzi pe Kim intrând pe ușa din spate și zdrăngănind cratițele prin bucătărie. Ori îi era foame încă și scotocea după prăjituri, ori încerca cu tact să-i anunțe pe el și pe Maggie că era pe punctul de a intra peste ei.

Foamea. Trebuia să fie foamea. Adolescenții nu dau niciodată dovadă de tact, decise el exact în momentul în care Kim dădu buzna în încăpere, ținând în mână o pungă cu cartofi prăjiți, își rezemă un picior peste brațul canapelei, rămânând într-o poziție incertă, aproape așezată de-a binelea și în același timp gata să se ridice.

-Pizza a fost nemaipomenită, spuse ea.

-Dar nu te-ai săturat, nu?, spuse Joel cu ochii la punga din mâna ei.

-Hai mămă, tati, mămă! Maggie râse.

-Tocmai ne pregăteam să tăiem plăcinta, Kim, spuse ea. Vrei o felie?

-Mmm! Mai întrebi?

-După aceea, tatăl tău o să mă conducă în acel tur al locuinței pe care mi l-a promis, adăugă ea, adresându-i lui Joel un surâs înnebunitor.

Maggie era încântată de casă. Era mare, întinsă și totodată intimă, mai mult decât locuința de oraș a lui Joel, din Beacon Hill, cu eleganța ei lejeră. În mod ciudat, ambele locuințe reflectau personalitatea bărbatului, un bărbat despre care ar fi vrut să știe cât mai multe.

Încercă să-și mențină atenția concentrată asupra mobilierului casei și mai puțin asupra medicului extrem de sexy care făcea pe ghidul și, cu toate că fiecare încăpere era caldă și îmbietoare, Joel era și mai mult, în ambele privințe, îi tachinase simțurile pe toată durata cinei din fața șemineului. I le tachina și acum. Trase adânc aer în piept și îl urmă pe scara largă și veche ce ducea la etaj, încercând să nu observe felul în care mușchii picioarelor lui se încordau și se relaxau sub țesătura întinsă a blugilor, încercând să nu observe pașii lui lungi și ușori în timp ce urca treptele abrupte. Când au ajuns pe palier, Maggie respira cu greutate, o stare pe care prefera să o pună pe seama urcușului. Își luă un răgaz scurt, pre-făcându-se că cercetează cu interes șirul de portrete ale strămoșilor lui Joel, aliniat pe perete.

-Par niște oameni ursuzi, remarcă ea, ceea ce-i provoacă lui Joel un hohot de râs profund.

-Nici măcar nu știu sigur cine au fost, spuse el. Cu excepția faptului că toți au făcut parte din clanul Benedict. Joel avea o ascendență nobilă, își dădea ea seama acum, dar prefera bărbatul în carne și oase de lângă ea, care domina palierul cu umerii lui lați și frumoși și îi făcea inima să-i bată cu putere.

-Ai vrea să vezi și dormitoarele?, întrebă el. Asta era o întrebare cu subînțeles, își zise ea, apoi încercă să-și canalizeze procesul mental hiperactiv într-o direcție mai decentă. Joel o conduse în dormitorul de la capătul palierului, o încăpere spațioasă, aerisită, cu pereții acoperiți cu un tapet înflorat și cu un pat mare, din lemn de vișin.

-De aici poți să arunci o privire spre ocean, spuse el, trăgând la o parte perdeaua diafană astfel ca ea să poată vedea.

-Unde?, întrebă Maggie, mijindu-și ochii.

-Uite acolo. Peste vârfulurile copacilor de acolo. Veni aproape de spatele ei, cu capul aproape lipit de al ei în timp ce arăta într-o direcție, dincolo de sticla unduitoare a ferestrelor vechi. Parfumul lui masculin o învăluie, inundându-i simțurile, răsuflarea lui aproape de urechea ei distrugându-i echilibrul.

Maggie zări o frântură de albastru întunecat deasupra ruginiului copacilor, doar o pată de culoare înainte de a se pierde în crepusculul uzurpator al cerului de seară.

-Da, șopti ea. Abia reușesc să-l văd pe linia orizontului. Oftă. Iubesc oceanul.

Presupun că deoarece mi-am petrecut o bună parte din viață în Kansas, înconjurată numai de pământ. Brațul lui îi cuprinse umărul, odihnindu-se acolo cu ușurință.

-Dacă vremea ar fi fost mai caldă, te-aș fi luat cu mine în larg într-un week-end,

cu barca cu pânze.Dacă i-ar fi cerut-o,ar fi fost în stare să navigheze cu el până la capătul pământului.Brusc își dădu seama cât de periculos era acest mod de a gândi.Bărbatul acesta îi îmbiba fiecare fibră a ființei sale.El o întoarse cu fața spre el.Dorința îi întunecase ochii săi cenușiu-argintii până la nuanța cositorului. Gura lui senzuală arboră un zâmbet.

-Toată după-amiaza mi-am dorit să fac un lucru,spuse el.

-Și care-ar fi ăla?,întrebă ea.În timp ce inima ei știa deja răspunsul.

El își aplecă capul și îi mângâie buzele cu ale sale,un sărut încet,abia simțit,un sărut fierbinte care se rostogoli prin făptura ei asemenea unui talaz atotputernic, învăluind o bucată de lemn rătăcit,lipsit de apărare.Ea savura senzația oferită de atingerea gurii lui și fierbințeala acesteia,absorbindu-i căldura,desfătându-se în nevoia lui față de ea.

-Oh,Maggie,șopti el,un sunet catifelat care umplu încăperea asemenea unei melodii.

-Ăăă...am impresia că strămoșii tăi ne privesc,spuse ea,arătând cu capul spre chipurile austere ale bărbaților și femeilor care se uitau la ei de sus,din ramele lor ovale.

-Lasă-i să privească.Gura ei căzu pradă gurii lui Joel.Toate gândurile despre rudele demult dispărute ale lui Joel dispăruseră din mintea lui Maggie.În schimb,nu mai simțea decât asaltul blând al sărutului său,brațele lui mari,puternice în jurul ei,fierbințeala dorinței lui apăsată pe trupul ei.

Nu era în stare să se desprindă,nu voia să se desprindă din îmbrățișare.Corpul ei era strâns lipit de membrul lui întărit.Degetele sale se încurcaseră în părul ei,atrăgând-o într-un sărut mai profund.Un geamăt delicat ieși de pe buzele ei..

sau ale lui.Nu mai știa.Limba iui o căuta pe a ei,pătrunzând și retrăgându-se.Stătea ridicată pe vârful degetelor,dorindu-l în întregime.

În clipa aceea,Joel Benedict putea s-o ia în brațe și să facă dragoste cu ea pe patul acela,-și s-ar fi simțit satisfăcută pentru toată viața.

Dacă ar fi fost singuri,gândi ea.Numai că nu erau,își aminti Maggie cu cele câteva rămășițe ale celulelor cerebrale care încă mai funcționau.

În afară de rudele decedate,fără îndoială surprinse,de pe pereți,mai era una vie și sensibilă jos,la parter,Kim,care putea veni,dintr-o clipă în alta,sus,să vadă unde erau și de ce zăboveau atâta.

-Joel,șopti Maggie numele bărbatului în ciuda sărutului său cotropitor.

-Mmm,fu singurul lui răspuns,după care abătu o ploaie de săruturi pe obrazul ei,îndreptându-se spre gât și spre regiunile de dincolo de acesta.

Trebuia să-i oprească până când mai era în stare s-o facă.

-Joel,încercă ea din nou,în timp ce el îi ciugulea cu blândețe pielea gâtului.
-Mmmm.Gura lui își continua traseul descendent.Chestia asta nu evolua deloc bine.
-Tati...Maggie...Maggie auzi vocea de la baza scării.Ea îi atrase în sfârșit atenția lui Joel,care se opri din excursia sa exploratoare în momentul în care chicotitul lui Kim ajunse până la ei.
-Vai...îmi cer scuze,spuse ea pe un ton de-a dreptul afurisit.Vă rog să continuați,indiferent ce făceați.Nu vă lăsați întrerupți de mine.
Coborî scara,tropăind zgomotos pe trepte,vrând să le dea de înțeles,fără îndoială,că erau singuri din nou.Joel se uită la Maggie și amândoi izbucniră în râs.
O îmbrățișă pentru un ultim sărut.Corpul ei vibra încă de dorință și,judecând după senzația oferită de trupul lui lipit de-al ei,și cu el se petrecea același lucru.
-Cred că ar trebui să-i mulțumim lui Kim pentru această întrerupere,dar chiar în clipa aceasta nu mă simt atât de caritabil,spuse el cu un suspin răgușit.

Pe drumul de întoarcere spre Boston cântară cântece,cel puțin Kim și Maggie asta au făcut.Joel le arunca priviri piezișe,de parcă ar fi crezut că amândouă se comportau ca niște vaci tânguitoare,sau,mă rog,ceva echivalent.

Maggie râse de privirea lui încruntată,apoi se rezemă de spătarul fotoliului,amintirea gustului sărutului lor de mai înainte agitându-i încă gândurile.Trupul ei mai păstra amprenta atingerii lui și își simțea buzele umflate de apăsarea gurii
-Cred că ești pe care să devii solistă,spuse Joel după următorul cântec.Arătă cu capul spre locul din spate,acolo unde Kim se lăsase doborâtă de un somn scurt.
Fusese o zi relaxantă pentru toți și lui Maggie nu-i plăcea că se apropie de sfârșit.

-Atunci rămâne în sarcina noastră să ducem mai departe ștafeta,spuse ea.Știi „*Red River Valley*”?Joel se întoarse spre ea zâmbind..

-Îl știu,dar dac-ai să-mi ceri să-i cânt cu tine,răspunsul este nu.

-Ursuzule!Următorii kilometri îi parcurseră în tăcere.Maggie se relaxa,rezemându-și capul de tetiera din piele,lăsându-se legănată de mersul cu mașina și de prezența lui Joel alături de ea.

-M-am simțit minunat astăzi,spuse ea cu sinceritate.

-Și eu.Joel îi prinse mâna și o ridică la buzele sale,sărutând-o.Mi-a plăcut foarte mult.Trebuie să recunosc totuși că m-ai surprins.

-Te-am surprins...cum?,întrebă ea,lăsându-și mâna să zăbovească într-a lui.

-Știi să călărești de parcă te-ai născut în șa.

-Păi nici departe n-am fost.,mai exact,călăresc de la vârsta când am fost în stare

să mă târăsc în șa. Ea citi căldura din ochii lui, admirația pentru priceperea ei într-ale călăriei, chiar dacă nu era vorba de admirație pentru iscusința ei în sala de curs. De ce mai conta atât de mult dacă avea încuviințarea lui? N-ar fi trebuit, știa asta. Dar conta. Joel ajunsese pe strada ei și găsi un loc unde să-și parcheze mașina. Opri motorul-și se întoarse către ea.

-Știi, aș vrea să-mi spui dacă poți să mă însoțești la un cocteil care are loc la spital, miercuri seara? îi spuse el. Te previn dinainte, e plictisitor. O petrecere cu scopul colectării de fonduri pentru finanțarea dotării suplimentare la unitatea de dializă. Cu tine acolo nu mi s-ar mai părea atât de monoton. Maggie ar fi fost în stare să meargă cu el oriunde, exceptând, poate, ceaiul dansant al lui MadHatter.

-Și zici că e plictisitor?

-Foarte, dar am să încerc să găsesc o modalitate pentru a-l mai înviora.

-Nu prea știu ce vrei să spui, doctore, dar sună interesant.

-Atunci, ai să mergi?, spuse el zâmbind.

-Merg. Tocmai atunci Kimberly se trezi din somn.

-N-am ajuns încă acasă?, întrebă ea căscând. A, suntem la Maggie acasă. Se aplecă înainte și-și rezemă bărbia de scaunul din fața ei. Tati, acum tu trebuie să o conduci până la ușă și s-o săruți de noapte bună. Joel se întoarse către ea.

-Când o să am nevoie de sfatul tău, pisicuțo, am să ți-l cer, spuse el, apoi deschise portiera, coborî și ocoli mașina, ca s-o ajute pe Maggie să coboare.

-Noapte bună, Kim. M-am simțit minunat și sunt fericită că ai ținut să vin cu voi astăzi, îi spuse Maggie.

-Și eu la fel. Kim se aplecă în față și o îmbrățișa cu exuberanță.

Maggie o îmbrățișa la rândul ei.

În fața ușii, Joel respectă instrucțiunile fiicei sale. Buzele lui se lipiră de ale ei într-un sărut acaparator care o făcu să-și piardă capul. O îmbrățișă atât de strâns, încât probabil că arătau ca unul singur în lumina de pe verandă. Nu că Maggie ar fi avut ceva de obiectat în privința asta. Și nici măcar în privința mângâierii aspre a umbrei lui pe pielea ei sau a sclipirii amenințătoare, încărcată de dorință, din ochii bărbatului. N-ar trebui să-l doresc atât de mult pe omul acesta. Ce s-ar întâmpla dacă într-o bună zi s-ar pomeni îndrăgostită de el? Nu la dragoste îi era ei gândul acum, în ceea ce o privește. Dragostea însemna copii, o familie... o viață precum cea a surorii sale, Justine. Joel simți ezitarea lui Maggie, când încercă să sporească intensitatea sărutului. Se trase ușurel înapoi, pentru a se uita la ea. Voia să-i guste din nou buzele, să-i soarbă focul lăuntric, să-i savureze atingerea.

-Ce s-a întâmplat?, o întrebă el cu blândețe, coborându-și mâinile de-a lungul brațelor și prinzându-i mâinile într-ale lui.

Nu putea să-i dea drumul, chiar dacă știa că așa ar trebui, O relație cu ea l-ar fi costat mult mai mult decât era pregătit să ofere. Ea își coborî privirea o clipă, apoi se uită din nou la el. Ei își plimbă degetul pe bărbia ei, pe pielea delicată de acolo. Ochii ei se profilau mari și întunecați în lumina palidă, își reprimă dorința de a o săruta din nou.

-Joel, poate că ziua de astăzi n-a fost o idee prea bună. Știa ce vrusese ea să spună.

-Știu, șopti el. Am început să țin la tine și nu sunt sigur că vreunul dintre noi s-a așteptat la așa ceva. Maggie închise ochii. Abia dacă îi cunoștea pe omul acesta. Era un mister, o enigmă pentru ea. În plus, era de părere că seminariile ei erau ceva foarte aproape de ridicol.

-Am să înțeleg dac-ai să te răzgândești în privința serii de miercuri, spuse el liniștit. Îi oferea o porțiță de scăpare, dar ea nu era în stare s-o accepte.

-Și să te las să înduri petrecerea aceea plictisitoare de unul singur?

El se aplecă și o sărută pe vârful nasului: era un sărut cast, care reuși să o întoarcă pe dos pe Maggie.

Maggie era încredințată că avea în cap o gaură suficient de mare ca să i se fi scurs tot creierul pe acolo. Altfel, cum de se afla ea aici? Cu Joel, un bărbat în legătură cu care își pierduse orice urmă de obiectivitate? Probabil că înnebunise. Altă explicație nu exista. Arboră un zâmbet și privi în jurul ei, prin încăperea aglomerată. Erau acolo cel puțin trei sute de invitați. Toate cunoștințele ei de la spital erau de față, cercetând-i insistent cu privirea pe ea și pe Joel de parcă ar fi fost noutatea zilei. Inclusiv o femeie în vârstă, înaltă și impunătoare, care acum o studia pe Maggie cu ajutorul unei lorniete de argint. Nu știa că mai există cineva care să folosească o lornietă. Joel plecase să aducă șampanie pentru amândoi. Ea rezistă implusului de a se ascunde în spatele unei ferigi uriașe, până la întoarcerea lui. În schimb, își netezi cu palma poala rochiei colante din mătase verde și își săltă bărbia, străduindu-se să arate calmă și pe deplin stăpână pe situație. Numai că se simțea departe de a fi stăpână pe orice.

Petrecerea avea loc pe veranda spațioasă a spitalului, închisă în seara asta din pricina aerului răcoros de toamnă. Ferestrele largi ce înconjurau incinta reflectau imaginile musafirilor și ale podoabelor lor luxoase, asemenea unor oglinzi uriașe. Mesele încărcate cu bunătăți se aflau la un capăt al încăperii, iar la celălalt capăt fusese amenajat un rezervor pentru șampanie. Iluminatul era discret, vocile mulțimii se auzeau estompat ca un murmur înăbușit.

-Ai acționat pe ascuns față de mine, spuse Lydia, care apăruse lângă ea,

plescăindu-și limba.

-Și,mă rog frumos,în ce fel am acționat pe ascuns?

Maggie zâmbi încântată să-și vadă prietena aici.

-Mă înșeală pe mine ochii sau ai venit aici împreună cu Joel Benedict,colegul meu cel evaziv și...burlac?

-Și tu, Lydia?

-Ce,"și eu" ?

-Toată lumea de aici pare interesată de subiectul ăsta,inclusiv femeia de colo.

Maggie făcu un semn discret cu capul spre partea cealaltă a încăperii.Cea cu binoclul legat cu un lanț.Lydia dădu glas unui hohot prelung,ce păru disproporționat cu situația propriu-zisă.Maggie o privi cu asprime.

-Ia spune,ce-am zis de e atât de amuzant? Dar Lydia nu mai avu prilejul să-i răspundă.Femeia cu lornietă se apropie cu repeziciune de ele,arătând ca o navă de război,în toată,splendoarea ei.Maggie se gândi din nou la feriga uriașă,dar își dădu seama că era prea târziu ca să se mai ascundă.Femeia tăbărâse asupra lor.

-Lydia,draga mea,ce bine-mi pare că te văd.Ești atât de amabilă să mi-o prezinți pe prietena ta,dat fiind că fiul meu pare să n-aibă de gând să facă acest lucru?

Fiul ei? Maggie își mută privirea de la femeie la Lydia și înapoi la doamna cea în vârstă,

-O,cu multă plăcere.Lydia arăta mai mult decât încântată.Arăta de parcă ar fi savurat un mare secret,și asta pe socoteala lui Maggie.Doamna Silas Benedict, v-o prezint pe Maggie Springer.Maggie,dumneaei este mama lui Joel.Dânsa este una dintre generoasele noastre binefăcătoare și nu lipsește niciodată de la astfel de evenimente. Maggie zâmbi și strânse mâna întinsă de doamna Benedict, străduindu-se să nu-și arate uluiala.Eră hotărâtă să-l strângă de gât pe Joel cu prima ocazie,pentru că neglijase să-i spună că mama lui va lua parte la petrecere.

-Maggie a susținut la spitalul nostru un seminar deosebit,continuă Lydia.Se numește *Convorbiri despre sex*.V-a povestit Joel despre el?

Lornieta se ridică,de data aceasta,pentru un studiu mai aprofundat.A fost clipa cea mai lungă din viața lui Maggie,de până atunci.

-Fiul meu nu mi-a spus o vorbuliță,dar am auzit despre acest curs,spuse femeia, pe un ton nu prea favorabil.Pare să fie senzația spitalului în momentul de față.

-Serios?Maggie nu știa cum să reacționeze.Dacă Joel nu îi spusese nimic mamei sale despre curs,nu încăpea nici o îndoială că nu-i spusese nici că o va aduce la petrecere pe cea care susține cursul.

-Am văzut pe cineva cu care trebuie să vorbesc neapărat,spuse Lydia.Am să vă rog să mă scuzați...

Maggie îi aruncă o privire care spunea „nu mă lăsa cu ea”,dar Lydia săltă din umeri nepăsătoare și dispăru în mulțime.Maggie își întoarse privirea către doamna Benedict,care nu arăta cu nimic mai puțin înspăimântătoare decât cu o clipă mai devreme.Avea o ținută maiestuoasă,cu rochia ei de seară purpurie și cu părul strâns într-o coafură înaltă,argintie.Avea aceiași ochi cenușii,de culoarea oțelului,ca și Joel,numai că ai ei aveau o privire mai pătrunzătoare,mai aspră.

-*Convorbirile despre sex* stârnesc adeseori vâlvă într-un spital,dar însuși acest fapt dovedește cât de multă nevoie este de așa ceva.

Maggie nu intenționa să se scuze pentru cursul ei și era obișnuită să se confrunte cu o atitudine pedantă.Dar asta era mama lui Joel și se pomeni dorind ca această femeie s-o placă.

-Presupun că consiliul de conducere știe ce face,replică doamna Benedict cu o ridicare arogantă a sprâncenei,dar mie mi se pare un subiect destul de jipsit de delicatețe.

-Maggie este o profesionistă desăvârșită,mamă,spuse Joel care își făcu apariția și îi întinse lui Maggie un pahar de șampanie.Cursul ei poate părea un pic neortodox,dar a fost foarte bine primit aici,ca și în toată țara.Maggie îl privi uimită pe salvatorul ei,adăugând apoi un zâmbet recunoscător.Ca Joel să sară în apărarea ei era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.Iar faptul că găsisese câteva cuvinte amabile de spus despre cursul ei o surprindea și mai mult.Poate că începea să-și schimbe părerea.Nu putea decât să spere.

-Nu mai rămâne să-mi spui decât că ai de gând să-l urmezi.Haide,Joel,zău așa,spuse doamna Benedict,adăugind un pufnet disprețuitor,bine modulat.

Gura lui Joel se ridică într-o parte,și Maggie se pomeni că așteaptă replica lui.El zâmbi către mama sa,apoi către Maggie.O sclipire de amuzament jucă în ochii lui calzi.Maggie nu putea decât să ghicească mesajul pe care-l întrezărise în profunzimile lor.

-Sunt sigur ca domnișoara Springer ar putea să mă învețe câteva lucruri,îngână el.Un răspuns enigmatic,cum nu-i fusese dat să audă până atunci.

Într-adevăr,existau câteva lucruri pe care Maggre ar fi vrut să-l învețe,dar nu era deloc momentul să le precizeze,dacă nu voia s-o șocheze pe doamna Benedict definitiv.Dar stai să vezi când o pune mâna pe fiul ei...

Privirea bătrânei doamne se muta când la Joel,când la Maggie.

-Ceva se întâmplă aici,spuse ea pe un ton energic.Între voi doi.Da,sunt sigură de asta.Apoi,privirea ei ageră se fixă asupra lui Joel.Cred că ai face bine s-o aduci pe această tânără domnișoară la cină,săptămâna viitoare,ca să lămurim problema asta.

Își întoarse privirea din nou spre Maggie, adăugând o ușoară sugestie de surâs.

-Vă mulțumesc foarte mult pentru invitație, doamnă Benedict, dar săptămâna viitoare voi fi plecată. Am două seminarii de susținut.

-Atunci, cealaltă săptămâna, spuse ea pe un ton imperios și se îndepărtă de cei doi.

-Să însemne asta că mă place?, întrebă Maggie, când femeia dispăru din raza lor auditivă.

-Nu înseamnă decât că e teribil de curioasă în privința ta.

CAPITOLUL 7

-Cum te-ai descurcat cu ghearele ei ascuțite? Lydia o descoperise într-un colț mai liniștit, unde își găsisese refugiul. Maggie refuza să admită că făcuse asta pentru a o evita pe doamna Silas Benedict. Prefera să o considere ca pe o evadare din gălăgia petrecerii.

-Mai vii să mă mai întrebi asta după ce m-ai aruncat în brațele leoaicei? Lydia, cred că n-am să te iert niciodată. Nu puteai să mă previi că femeia asta este mama lui Joel? Lydia așteptă până când un cuplu trecu pe lângă ele în drum spre bufet, apoi se întoarse spre Maggie cu un zâmbet ironic.

-N-a fost timp. Și-apoi, m-am gândit că cu sinceritatea ta vei putea să te descurci cu o aristocrată de Boston precum doamna Silas. Maggie se uită încruntată la prietena ei.

-Nu sunt în stare nici măcar să mă „descurc” cu fiul ei, spuse ea posomorâtă.

Lydia ridică o sprânceană.

-Lucrurile nu se desfășoară cum trebuie?

-Vrei să spui, dacă fac progrese cu el? Într-un cuvânt, nu. Individul pare hotărât să devină primul meu eșec. Lydia chicoti.

-După câte-mi amintesc, te-am prevenit că n-o să fie ușor.

Într-adevăr, Lydia o prevenise. Numai că nu o prevenise pe Maggie că va începe să țină la omul ăsta. De parcă insuccesul ei în privința lui n-ar fi fost și așa o problemă destul de gravă, mai trebuia să apară și emoțiile ei, care să complice lucrurile. Dar nu voia să-i spună prietenei sale lucrul ăsta. Lydia i-ar fi dat o importanță mai mare decât ar fi fost nevoie. În plus, Maggie continua să spera că sentimentele ei furtunoase aveau să dispară. Ca o răceală rebelă.

-Cel puțin mi-a luat apărarea, mie și cursului meu, față de mama lui, spuse Maggie, agățându-se de orice. Dar în încercarea de a-și salva mândria profesională rănită.

-Știi nu-i cu totul irecuperabil.

Asta îi atrase o nouă privire încruntată din partea lui Maggie.

-Dar încă e departe de a fi dispus să-mi urmeze cursul,îi aminti ea Lydiei.

-Mai încearcă,o îndemnă Lydia.Ține minte,cu cât e mai dur individul,cu atât mai rău va cădea.

-Mai mare,nu mai dur.

-Tot aia.Înainte ca Maggie să poată contrazice remarca prietenei sale,Joel reveni de la bufet cu farfuriile pline cu antreuri apetisante.Maggie examina selecția făcută de el.

-Pe farfuriile alea nu e nici o bucățică de aliment sănătos...și mai zici că ești medic.

-Sănătos și gustos constituie o contradicție în termeni,replică el cu sarcasm,dar dacă nu vrei să mănânci...

-N-am spus asta.Când în farfuriile nu mai rămase nimic,Joel o luă de braț și o plimbă prin sală,prezentând-o câtorva dintre colegii săi,toți roși de curiozitate în privința femeii pe care medicul celibatar al spitalului o adusese la petrecere. Apărură chiar și câteva expresii de invidie pe câteva din chipurile colegelor,care nu-i scăpară atenției lui Maggie.

Joel o prezentă lui Matt Kingsley,amicul său psihiatru și partenerul său de navigație,și acesta schimbă cu Maggie câteva impresii cu caracter profesional.

-Zău că-mi place treaba pe care o faci cu convorbirile astea despre sex,o laudă el.Povestește-mi despre cursul ăsta.

Ceea ce Maggie și făcu,savurând roșeața din obrajii lui Joel în timp ce ea descria câteva elemente specifice ale cursului,inclusiv ședința la care Joel participase.Se bucură de complimentele adresate de Matt strădaniilor ei și constată că realmente îi plăcea acest bărbat arătos cu aer tineresc și niște ochi albaștri, inteligenți.

-Pare a fi într-adevăr interesant,replică el după ce ea își termină expozeul.Poate c-am să asist și eu într-una din zile.Bineînțeles,dacă se poate.

-Aș fi încântată,spuse ea.Și dacă ai vreun pic de influență asupra prietenului tău,adu-l și pe el.Joel se mulțumi să rânjească.Matt izbucni în râs.

-Am să văd ce-o să pot face.

Joel se plimba prin apartamentul lui Maggie fără odihnă.Petrecerea austeră fusese suportabilă,dar greu,și asta numai datorită companiei lui Maggie.

Atunci,de ce se simțea atât de iritabil? își vârî mâinile adânc în buzunare și se încruntă absent la micul nud din bronz ce împodobește polița șemineului.

-Am adus cafeaua.

Joel se întoarse la auzul glasului ei. Stătea în arcada ușii dinspre bucătărie, ținând în mâini două cești aburinde. Brusc, își dădu seama care era motivul iritării sale. Maggie avea să plece în curând pentru alte seminarii, iar lui nu-i plăcea gândul că alți bărbați aveau să-i asculte vocea joasă, ușor răgușită, în timp ce vorbea despre sex.

-Mulțumesc, spuse el, luând una dintre cești. Cuvântul îi ieșise pe gură ca un lătrat, așa încât adăugă o umbră de zâmbet ca să atenueze impresia și se dojeni în gând pentru pornirile geloase. Maggie era o profesionistă dedicată în întregime lucrurilor pe care le făcea, de unde caracterul illogic al reacției lui. La un nivel rațional el știa asta, dar tot nu se împăca ușor cu ideea. După cum nu se împăca nici cu faptul că se simțea atât de posesiv în privința ei, dar asta părea a fi ceva în legătură cu care era neajutorat în ultima vreme.

Cu ceașca în mână, ea se ghemui pe canapea, strângându-și picioarele dedesubt.

Joel se gândi că arăta ca un copilăș trist, numai că ea era orice altceva în afară de asta. Maggie era femeie din creștet până-n tălpi, iar el era mult prea conștient de asta. Își dori ca ea să nu fi devenit atât de importantă pentru el; își dori să nu fi contat atât de mult că ea avea să-și arate zâmbetul larg și senzual altui grup de doctori, izbucnind în râsul ei profund și sexy ca să-i fac pe alții să se simtă bine.

Luă o înghițitură de cafea și își rezemă cotul de poliță.

-Așadar, unde te va purta cursul tău săptămâna viitoare? Speră ca întrebarea lui să nu trădeze nimic altceva în afară de o simplă... întrebare. Ar fi vrut să se așeze lângă ea, dar în clipa aceea nu era prea stăpân pe propriile emoții. Acestea erau mult prea tulburate. Ea zâmbi.

-Mai întâi am de susținut un seminar la Worcester, apoi urmează altul la Springfield. Din fericire, sunt grupuri mici. Câteodată obțin rezultate mai bune cu grupurile puțin numeroase. Încă o dată el sesiză atașamentul, dedicația ei față de ceea ce făcea. Ar fi vrut să fie un grup alcătuit dintr-o singură persoană, s-o aibă pe Maggie numai pentru el. Dumnezeule ce fusese în stare să spună?

Maggie reprezenta o amenințare pentru greu dobândita sa pace sufletească, pentru acel zid de prudență pe care-l ridicase în jurul său. Nu putea risca să-și piardă inima. Nu era pregătit să împărtășească din nou cu cineva părțile cele mai ascunse ale sufletului său. Și mai ales cu femeia care își petrecea viața făcându-i pe oameni să-și expună sentimentele.

Căci Maggie asta ar vrea de la el. Nu ar fi satisfăcută până când nu l-ar vedea rănit, expus, sângerând, destăinuindu-și toate ascunzișurile sufletului.

Totuși, se pomeni întrebându-se cam ce ar putea să-l învețe această Maggie atât de sexy.

-Ar trebui să plec,spuse el,știind că era mai bine să scurteze seara aceasta. Acum,cât încă mai era în stare.Se apropie de ușă.Fără doar și poate mâine ai să te trezești devreme.

-Așa este.Se ridică de pe canapea,apropiindu-se de locul unde se afla el,cu mâna pe clanță.Mi-a rămas un loc liber în clasă,spuse ea cu un zâmbet plin de speranță pe buzele ei delicioase.El îi privi gura fascinat.

-E ascuns într-un colț,adăugă ea.Un colț foarte sigur,de asta era sigur.Nici un centimetru pătrat al acelei încăperi nu era sigur.Nu avea de gând să-i ofere șansa asta lui Maggie.

-Îmi pare rău,Maggie.Mâine am un program încărcat de vizite la spital. Apoi se aplecă și o sărută pe gura care începuse să se bosumfle.

Joel n-a văzut-o pe Maggie tot restul săptămânii.În mod deliberat a evitat să se abată prin preajma clasei sale,dar cu toate acestea a auzit despre cursul ei.A auzit de toate,de la comentarii entuziaste la chicoteli scandalizate,dar până și acestea din urmă îi erau favorabile.Sperase ca menținerea sa la o distanță sigură avea să acționeze ca un soi de radieră gigantică,menită să-i șteargă toate gândurile legate de ea.,Numai că depărtarea nu reușise decât să-i intensifice nevoia de a o vedea,de a fi cu ea,de a-i zări surâsul.Se îmbolnăvise rău și nu știa dacă există vreun tratament pentru boala lui.Știa că săptămâna asta era plecată.Alte seminarii.Sperase că-i va telefona atunci când era plecată din oraș,dar nu era în stare să numească vreun motiv pentru care ea ar fi trebuit să facă lucrul ăsta.

Cu excepția firavei speranțe că ea să fi vrut să-i audă vocea tot atât de mult pe cât dorea el să o audă pe-a ei.Împinse într-o parte graficul pe care-l analizase până atunci și-și întoarse scaunul pivotant ca să se uite pe fereastră.Mama lui îl pistona de vreo câteva ori să-i ofere detalii despre relația lui cu Maggie.

Era oare o relație? Teribil de aproape,reflectă el cu un simțământ jalnic.Ba nu, era o relație și nu era câtuși de puțin sigur unde avea să-l ducă.

Bănuia că până la iad și înapoi.Și totul numai pentru câteva clipe de rai.

Mama lui îi amintise de invitația făcută în seara cu petrecerea de la spital.El trebuia să o aducă pe Maggie pentru cină și pentru inspecția ei atentă,tipic bostoniană.Din ce familie provenea?,ținuse ea să știe,și Joel îi spusese că părinții ei nu făceau parte din registrul ei social exclusivist.Era o familie din Vestul Mijlociu.Kansas.Și avusese câteva clipe de mare încântare când îi văzuse pe față expresia de derută trecătoare,cât timp s-a chinuit să-și imagineze ea cât de departe spre vest se afla Kansas de râul Charles.Zâmbi.Mama lui și Maggie-n-ar fi riscat să parieze care dintre ele ar ieși învingătoare din această confutare.

Maggie își târî geanta de voiaj și servieta pe treptele ce duceau la apartamentul ei. Ajunsă înăuntru le aruncă pe podea și frunzări corespondența pe care Mama Reidy i-o pusese pe măsuta de lângă ușa apartamentului. Scrisori nesemnificative și câteva facturi. Și o scrisoare de la mama ei. O va citi după ce va face o baie fierbinte. Turneul asociat cu cursul ei se desfășurase cu bine. Ar fi trebuit să se simtă entuziasmată de succesul raportat, dar nu se simțea decât obosită de drum. Camerele de hotel, reci, impersonale, o făcuseră să tânjească după căldura îmbrățișării lui Joel, în loc să se simtă ca o frunză în bătaia unui vânt capricios. Privirea îi alunecă spre telefon, degetele ei tremurând de nerăbdare să formeze numărul de telefon al lui Joel, să-i audă vocea. De atât de multe ori cât fusese plecată aproape că și făcuse lucrul ăsta, dar se temuse că nu ar reuși decât să-i sporească dorul față de el. Ocoli deci telefonul și se îndreptă spre mult așteptata baie fierbinte. Mai târziu, își făgădui ea, mai târziu se va înveli în halatul ei gros și pufos, se va ghemui pe sofa și îi va telefona, lăsându-se învăluită de mierea caldă a vocii lui. Își dezbracă hainele în timp ce aștepta să se umple cada, apoi încercă apa cu vârful degetelor de la picioare. Când cada se umplu, se cufundă în apa fierbinte. Începea deja să se simtă mai bine. Săptămâna fusese istovitoare, și era obosită. Era singurul lucru care nu era în regulă în ceea ce o privea.

Întotdeauna îi plăcuseră călătoriile asociate cu seminariile ei, se bucurase să vadă varietatea de chipuri noi, de orașe și spitale noi. Atunci de ce în ultimul timp gândurile ei se concentrau în jurul unui singur oraș, al unui singur spital? De ce fanteziile inimii ei scoteau la iveală doar un singur chip? Cel al lui Joel. Suplu și chipeș și... din cale-afară de tulburător.

Bărbatul acesta îi răsturnase mica ei lume și nu era sigură dacă va reuși s-o readucă vreodată în starea ei de dinainte. Și nici dacă voia acest lucru.

După baie, se șterse pe corp cu prosopul și se înfășură cu halatul. Se gândi să caute ceva de mâncare în frigider, dar se îndoia că avea să găsească ceva acolo.

Posibil o budincă cu carne veche, poate o pizza, dar nici una din ele nu-i surâdea.

Revenind în camera de zi, căută în teancul de corespondență scrisoarea de acasă, dar, înainte s-o găsească, auzi soneria de la ușă.

Dacă zeițele destinului s-ar afla într-o dispoziție binevoitoare, asta ar trebui să fie Mama Reidy cu câteva din plăcințelele preparate de ea, umplute cu mere, scorțișoară și calorii, dar în seara asta n-avea să-i pese de rația ei de calorii. Avea să le mănânce oricum.

-Ce-ai zice de o cină chinezească? Joel stătea în pragul ușii, arătând înnebunitor de frumos și ținând ridicate niște ambalaje mici din carton conținând preparate de la localul ei preferat. Nu știa ce-i stârnea mai multă foame; vederea lui sau

mirosurile delicioase emanate de containerele pe care le ținea în mâini.

Amândouă,decise ea,întâmpinându-l cu un zâmbet larg de bun venit.

-Tocmai m-ai salvat de la îmbolnăvire de „arsuri de frigider”,spuse ea,poftindu-l înăuntru.

-Arsuri de frigider?,întrebă el,ridicând nedumerit din sprâncene.

-O budincă de o vârstă nedeterminată în regiunea inferioară a abdomenului meu.
El izbucni în râs.

-Atunci mă bucur că te-am salvat.Chiar foarte mult,gândi Joel,în timp ce-și lăsă privirea să zăbovească pe V-ul nud format de reverele halatului ei alb și ațâțător.Judecând după luciul proaspăt al pielii și după firele umede de păr care-i mângâiau gâtul alb; tocmai ieșise din baie.Mirosea a săpun și...femeie.

Maggie nu lăsă să-i scape privirea lui francă și apreciativă,care o făcu să devină extrem de conștientă de ceea ce-avea pe ea,sau nu avea.

-De ce nu m-oi fi schimbat eu?,făcu ea,strângându-și o idee mai mult cordonul.

El întinse mâna și își plimbă un deget pe obrazul ei.

-Pe mine nu mă deranjează,spuse el.Cred că arăți minunat.Și-apoi,nimic nu e mai rău decât un meniu chinezesc rece.Îi flutură cutiile pe sub nas,rezolvând dilema.Mâncarea se dovedi grozavă,iar compania și mai și.Maggie mănca precum o femeie înfometată care a nimerit din întâmplare la un picnic.Era cât se poate de limpede că Joel știa cum să-i cucerească inima.Linse mai întâi toate bucățile de migdale și apoi introduse bețișoarele în container.

Joel procedă la fel.

-Nu ești de serviciu în seara asta?,îl întrebă ea,în timp ce el se rezema de spătarul canapelei cu un suspin de mulțumire.Lumina de la veioza din camera de zi îi îmblânzea culoarea ochilor până la un cenușiu cald,sidefat.Era îmbrăcat cu niște blugi decolorați și o cămașă vișinie,descheiată la gât,și după atâta timp în care fusese departe de el,Maggie îl găsi minunat.

-Lydia se bucură de această onoare.Răspunse el.Joel îi promisese colegei sale luna de pe cer dacă accepta să facă în locul lui gărzile din acest week-end.Nu era sigur de ce se afla aici,știa doar că dorea,simțea nevoia să petreacă timpul în compania lui Maggie.Chiar atunci se auzi o bătaie în ușă.

-Aștepți pe cineva?,întrebă el,simțind cum se duce pe apa sâmbetei speranța lui de a petrece câțva timp singur cu ea.Ea zâmbi.

-Dacă nu mă înșel,ăsta ar trebui să fie desertul.

-Desertul?

-Mama Reidy.Ori de câte ori mă aflu în oraș,femeia asta insistă să mă îndoape cu bunătați.

Într-adevăr,era Mama Reidy,care adusese șase plăcinte cu zahăr ars.Maggie,i-l prezentă pe Joel și o invită să rămâna.

-Doamne ferește,spuse ea rîzînd în hohote,semănînd cu una din prăjiturile ei umplute.Trebuie să mă scol de la trei ca să-mi încep activitatea în brutărie și am depășit demult ora de culcare.Așeză punga cu bunătăți în mâinile lui Maggie,în tot acest timp cercetîndu-l cu atenție pe Joel.Adăugînd un semn cu ochiul,lipsit de subtilitate,către Maggie,plecă legănîndu-se către ușă.

-Să vă fie de bine,copii,spuse ea cu un zîmbet,și Maggie avu sentimentul neîndoielnic că nu făcuse aluzie doar la desertul pe care-l adusese.

Serviră dulciurile preparate de Mama Reidy,discutînd diverse banalități.Joel îi povesti cum își petrecuse săptămîna și o întrebă cum și-o petrecuse ea.Maggie îi relată câteva detalii legate de cursurile ei,evitînd să-i spună cât de dor îi fusese de el și cât de frustrată se simțise din acest motiv.Arăta mult prea ademenitor în momentul acela și stătea mult prea aproape de ea,ca să se simtă în largul ei după o astfel de destăinuire.

-Nu obosești tot străbătînd țara în lung și în lat?,o întrebă el.

Nu era sigură nici că această întrebare o făcea să se simtă în largul ei.În urmă cu câteva luni ar fi răspuns cu un nu răsunător.Îi plăcea să susțină acest curs,dar în ultima vreme avea tot mai mult senzația grăunțelor de nisip prelingîndu-se printr-o clepsidră,că în timp ce îi învăța pe alții despre viață,aceasta trecea parcă pe lângă ea.Sentimentul acesta o cuprinse atunci când se așteptase mai puțin și nu se simțea în stare să-l explice.Făcea ceea ce-și dorise să facă și era pricepută în meseria ei.

-Părinții mei mi-au pus aceeași întrebare,spuse ea.La fel și Lydia.

Probabil că aceste întrebări iscoditoare o făcuseră în ultima vreme să se simtă atât de derutată,de dezorientată.

-Și?

-Le-am spus că în felul acesta am prilejul să văd locuri și oameni noi,să fac ceva important cu viața mea.

-Și ție ce-ți spui?Joel avea impresia că la mijloc era mai mult decât spunea ea.

Uneori Maggie nu aplica în practică franchețea pe care o predica pentru alții.

Poate profesorul avea nevoie să asculte puțin de propriile sale sfaturi.

Ea se încruntă.

-*Convorbiri despre sex* constituie lucrul pe care-l fac,spuse ea.Și-l fac cu plăcere.În privința asta,Joel nu avea nici o îndoială.O văzuse în exercițiul funcțiunii,liberă de orice prejudecăți și simțindu-se cât se poate de bine în timpul orelor.

-Și cum rămâne cu eventualitatea unei relații? Când mai ai timp și pentru viața ta personală?

-Păi,nu mai am,răspunse ea cu sinceritate,în ultima vreme nu s-ar putea spune că s-au perindat prea mulți bărbați prin viața mea.Exceptând un anumit medic,care mă surprinde cu mâncare chinezească atunci când sosesc acasă frântă de oboseală.Îi adresă,un zâmbet cald care-i făcu inima să palpite.

Nu putea nega că era încântat de faptul că în momentul acela nu mai existau și alți bărbați în viața ei,cu excepția lui.Maggie era frumoasă,sexy și ademenitoare. Remarcase privirile lacome ale colegilor săi în seara petrecerii de la spital.

Ea îi vrăjise pe toți.

-Dacă stau să mă gândesc,cred că viața mea e marcată de un mic paradox,spuse ea cu un râs cald.O femeie care vorbește despre sex toată ziua ajunge acasă noaptea,unde nu o așteaptă decât un pat pustiu.

Joel nu răsă odată cu ea.Era prea absorbit de gândul la chestia cu patul.Se lupta cu ea, așa cum se luptase toată seara.Cei mai mulți dintre cei de la spital îl considerau un tip tăcut și puternic,dar în clipa aceea nu se simțea deloc puternic, mai ales când Maggie aducea vorba despre lucruri de genul ăsta.

Maggie era o femeie senzuală,iar el era în mod limpede depășit de situație.

Studie cu privirea o fotografie de pe peretele din fața lui,căutând să-și stăpânească cumva emoțiile năvalnice,dar asta nu-i fu de nici un ajutor.

Chiar și când nu se uita la ea,era conștient de prezența sa.Aroma ei ajungea până la el,învăluindu-l așa cum noaptea învăluie ziua.Feminitatea ei îl atrăgea cu tărie, așa cum se în-tâmplase din clipa în care o văzuse pentru prima oară stând în fața clasei.Ar fi trebuit să fugă ca de frica morții atunci și acolo.

Dar rămăsese pe loc,și acum trebuia să plece.

-Vrei niște cafea? O fac cât ai zice pește,spuse ea.

Dădu să se ridice,dar Joel o prinse de mână.Nu vroia cafea.

-Nu te deranja.Nu-mi trebuie nimic.Asta era o minciună.Avea nevoie de Maggie.Din clipa în care îi bătuse la ușă,dorise s-o ia în brațe și s-o sărute pătimaș.Ar fi vrut s-o întrebe dacă i-a fost și ei dor de ei așa cum îi fusese lui dor de ea.Ar fi vrut s-o poarte pe brațe până-n dormitor,să facă dragoste cu ea în lumina razelor de lună furișate pe fereastră,ar fi vrut să se trezească alături de ea dimineața.

-Am vorbit serios când am spus că m-ai surprins în seara asta când ai venit cu mâncarea.A fost un gest foarte înțelept și mă bucur c-ai venit.

Îl răsplăti cu un zâmbet care îl făcu să-și piardă mințile cu totul.

-Maggie,n-aș băga mâna în foc că am avut de gând să fac un gest înțelept.

-Și mă rog frumos,cam ce ai avut tu de gând?

Tonul ei era blând,jucăuș...ademenitor.

-Asta.Își apropie gura de a ei,simțind gustul văpăii din ea,sorbind-o de parcă ar fi fost cel mai însetat om de pe pământ.Buzele ei se întredeschiseră și limba lui porni în căutarea căldurii catifelate a gurii ei.Maggie era pasiune,era nebunie și o dorea așa cum nu mai dorise niciodată vreo altă femeie.

Mâinile lui începură să cerceteze ce avea sub halatul acela alb și gros.Vroia s-o cunoască pe Maggie,cea mai neobișnuită femeie pe care o întâlnise vreodată,cea mai neobișnuită femeie care avea,era sigur de asta,să intre vreodată în viața lui.

Mâinile sale se furișară pe sub veșmânt,dezmiardând,încredințând fiecare părțică a trupului ei memoriei.Avea pielea catifelată,așa cum își închipuise că avea să fie,înfierbântată și sensibilă sub atingerea lui.

Nu avea nimic pe sub halat,nici un obiect dantelat care să-i stea în drum,deși nu l-ar fi deranjat să fie nevoie să să ie dea jos de pe ea,unul după altul.

Un geamăt grav scăpă de pe buzele ei în timp ce mâna lui rătăcitoare îi găsi sânul,cuprinzându-i în palmă forma plină.Degetele lui descoperiră sfârcul delicat,înconjurându-i,trecând ușor pe deasupra lui.Îi simți cum răspunde mângâierilor,întărindu-se,și propriul său trup reacționează în același fel.Maggie simțea dorința din ei,iar propria ei dorință se potrivea cu a lui.Degetele ei încurcate în părul lui des îl traseră și mai aproape,sporind intensitatea sărutului care o răvășea.Pielea ei luase parcă foc sub mângâierea mâinilor lui.Reușea să provoace o mulțime de reacții din partea ei,fiecare din ele mai fermecătoare decât cea precedentă.Îi dorea atingerea,avea nevoie de ea așa cum primăvara are nevoie de flori.Nu voia să-și ascundă această dorință și nici n-ar fi putut,chiar dac-ar fi vrut.Trupul,ei îi transmitea mesajul în cel mai elementar mod cu putință.El presără un șir de săruturi fierbinți și impetuoase pe bărbie,apoi pe gât,în timp ce mâinile lui o transformau pe dinăuntru într-un foc lichid.Mâinile ei rățăceau pe umerii lui,simțind încordarea adunată în ef prin țesătura apretată a cămășii,focul și căldura din el gata să fie eliberate.

Intensitatea acestora din urmă ar fi trebuit s-o înspăimânte,dar nu se întâmplă așa.Îl cunoștea,îi cunoștea blândețea,la fel de bine ca și ardoarea.

Și voia să le simtă pe amândouă.Joel găsi nodul cordonului de la halat,trăgând de el ca să-l desfacă.Halatul se desfăcu.Dădu marginile la o parte,expunând frumusețea pielii ei la lumina caldă a veiozei din sufragerie.Se trase înapoi,dorind,simțind nevoia s-o privească.

-Ești minunată,șopti ei,în timp ce privirea lui făcea dragoste cu sânii ei palizi la culoare,care se înălțau semeți și rotunzi în fața lui.Nu se rușina la complimentul

lui.Nu-și trase halatul stânjenită, așa cum ar fi făcut poate o altă femeie, îngăduind în schimb ochilor lui să-și continue călătoria în jos, cuprinzând cu privirea toată perfecțiunea ei.

-Fă dragoste cu mine, murmură el. Ea avea să-i ceară mai mult decât era el dispus să ofere. Știa asta, dar în clipa aceea nu-i mai păsa de nimic.

Maggie încuviință dând din cap, ca și cum rostirea unui singur sunet ar fi putut sfărâma melodia dintre ei. Joel o ridică de pe canapea, o trase aproape de el și o conduse în dormitor. Odată ajunși acolo, degetele ei se ocupară de nasturii cămășii lui, fără grabă, și totuși cu o precipitare care eră palpabilă. Când termină cu ultimul, el își trase cămașa de pe umeri și o aruncă pe podea.

Mâinile ei se lipiră de pieptul lui. -Și tu ești minunat, suspină ea, trecându-și degetele prin desișul de păr negru, într-o atingere fierbinte și senzuală.

Joel nu pierdu mult timp cu dezbrăcatul ultimelor sale veșminte, apoi o trase către pat. Ea veni dornică, nerăbdătoare, fără să se împotrivescă dorinței reciproce. Nu-și amintea să fi dorit vreodată o femeie așa cum o dorea pe Maggie. Simpla ei atingere îl făcea să se cutremure, transformându-i nevoia de ea într-o tensiune periculoasă. Maggie își oferii trupul buzelor lui chinuitoare, atingerii lui după care trupul ei tânjea cu o destrăbălare pe care nu o mai cunoscuse înainte. Pielea ei vibra sub mâinile lui în timp ce o dezmierea, aducând-o într-o stare febrilă, ațâțând-o apoi și mai mult, în vreme ce fiecare reacție a ei implora satisfacerea.

-Nu încă, murmură el, știind dintr-un instinct pur că ea ajunsese într-o stare vecină cu dezagregarea. Aproape că-și pierduse mințile când o pătrunse, dându-i tot ceea ce-i ceruse și mai mult decât atât. Și primind totodată, primind tot ceea ce ea avea de oferit. Se mișca în ritmul stabilit de el, sincronizându-se din instinct cu el. Minte ei se goli de orice gând. Nu mai simțea decât extazul acelei nopți și dorințele trupului ei, ale trupului lui. Mai sus, tot mai sus. Călători alături de el, dincolo de curcubeu, spre un loc numit paradis, revenind apoi pe pământ, într-o călătorie cutremurătoare. Rămaseră unul în brațele celuilalt, incapabili să vorbească, incapabili să gândească, apți doar să împărtășească. Clipa. Și minunea a ceea ce descoperiseră.

CAPITOLUL 8

-Mă bucur că există unele lucruri care te fac să roșești.

Maggie îi aruncă lui Joel o privire aprigă, apoi zâmbi, anulând efectul.

-Faptul că am găsit în pragul ușii micul dejun lăsat de Mama Reidy este în mod cert unul din ele, spuse ea, privind încruntată la cutia albă ce răspândea arome

proaspete de brutărie,pe care o ținea în mână..Și ce te face să crezi că aș fi incapabilă să roșesc,mă rog?

-Noaptea trecută.

-Aha.Roșeața i se accentua și Joel o urmări cu fascinație.Stătea în ușa dormitorului,iar razele soarelui pătrunse prin ferestrele înalte o învăluiau într-o lumină scânteietoare.Era îmbrăcată cu halatul alb,dar Joel cunoștea fiecare curbură de sub acel veșmânt.Mâinile puteau reconstitui contururile din memorie. Buclele roș-aurii se aflau într-o dezordine încântătoare,și Joel zâmbi,știindu-se responsabil pentru asta.Maggie era o amantă înflăcărată,exact așa cum își imaginase c-are să fie.Pasiunile ei erau profunde,iar ea nu încerca să și le justifice.Pentru ea erau o parte a vieții,la fel de firească precum respirația.Și noaptea trecută împărtășiseră amândoi toată această pasiune,iubindu-se până dincolo de sațietate.Au vorbit îndelung în miez de noapte,despre toate și despre nimic.Apoi,înfometăți,au lins ultimele firimituri ale bunătaților aduse de Mama Reidy și au făcut din nou dragoste până când au adormit unul în brațele celuilalt. Acum se părea că durduliul spiriduș patiser „lovise” iarăși.Dacă femeia continua să-i aprovizioneze,el și Maggie puteau supraviețui săptămâni în șir,fără se fie nevoiți să părăsească patul.Și,în timp ce o măsură cu privirea lui leneșă pe Maggie,gingașă și seducătoare în lumina dimineții,decise că era o idee de-a dreptul delicioasă.Bătu cu palma patul lângă el,în porțiunea aceea caldă dulce-mirositoare,pe care o părăsise cu puțin timp în urmă.

-Vino aici,spuse el pe un ton târăgănat,cu o voce răgușită.Mi-e foame...de trupul tău,nu de clătitele franțuzești.

-Sunt clătite evreiești,cu brânză,nu franțuzești,răspunse ea după ce aruncă o privire în cutie.Ești sigur că nu vrei una?Joel lăsă sa-i scape un geamăt ușor la vederea surâsului încet,provocator pe care i-l adresă Maggie,un zâmbet plin de feminitate care îl făcu pe dată să simtă tăria propriei sale dorințe.

-Maggie,sunt un bărbat înfometat,vino în pat.Ea puse cutia jos,știind că ce vroia el nu erau produsele de patiserie pufoase.Cu un mic răs gutural,își dădu jos halatul și veni în pat lângă el.

-Joel Benedict,faci din mine o femeie desfrânată,spuse ea,în timp ce trupul solid al bărbatului se înălța deasupra ei.

-Cum adică,faci din tine o femeie desfrânată?Gura lui căută sânul rotunjit,dezmierdându-i porțiunile sensibile cu limba,înconjurându-i apoi sfârțul,până când se întări și deveni dureros.

-Mama Reidy știe ce facem noi aici,spuse ea,torcând ușor de plăcere.

El se mută la sânul celălalt,presărând pe drum un lanț de săruturi.

-Probabil că nu are prea mult de obiectat dacă ne-a trimis de mâncare.

-Mmmm.(Ce senzații încântătoare reușea el să-i provoace!) Cred că asta e maniera ei abilă de a-și exprima acordul cu relația dintre mine și tine.

-Eu sunt de acord cu tine.

El îi căută gura, mușcându-i în joacă buza de jos, ademenind-o și ațâțând-o.

-Auzi, doctore, tu nu ai astăzi nimic de făcut?, întrebă ea, sperând să nu aibă, căci nu vroia să iasă din brațele lui pentru următorul sfert de secol.

-N-am nimic mai important de făcut decât asta, răspunse el, în vreme ce gura lui senzuală și fierbinte coborî pe curba sensibilă a gâtului ei. Se lăsă în voia asaltului de senzații pe care bărbatul acesta era capabil să i le stârnească, niște senzații cutremurătoare, care ar fi putut zdruncina întreaga încăpere.

Mâinile ei îi mângâiară umerii musculoși, apoi începură o călătorie lentă erotică în josul trupului său minunat, înfiorându-se la fiecare suspin pe care i-l provoca.

-Ce-mi faci, femeie?, gemu el, în timp ce degetele ei descopereau zonele lui erogene. Îi simțea mușchii încordându-se, pe când se chinuia să se stăpânească.

Un geamăt profund de dorință ieși din gâtul lui. Ea îl sărută, apoi îi găsi și îi mângâie membrul întărit și îl simți înfiorându-se. El gemu și începu să respire sacadat. Ea știuse că sub aparența lui calmă se ascundeau pasiuni fierbinți, dar nici măcar nu visase la forța lor amețitoare...sau la impactul pe care l-ar putea avea asupra ei. Noaptea trecută constatase cu mândrie cum atitudinea lui rezervată se sfărâmasse în fierbințeala clipei ca un pahar de sticlă fină. În privința științei de a face dragoste, Joel Benedict nu avea nevoie de nici un fel de lecție din partea ei. Știa să-i facă trupul să cânte cu fiecare dezmierdare.

-Ești sadică, rosti Joel printre dinții încleștați, și îi apucă mâna, oprind tortura intimă. Îl scotea din minți. Dacă atingerea s-ar mai fi prelungit încă o clipă, ar fi explodat. O dorea, o dorea în clipa aceea, dar nu înainte ca și ea să ajungă în aceeași stare de dorință dureroasă ca și el. Îi găsi feminitatea și își strecură degetele în căldura dulce ca mierea. Ea își arcui trupul spre el, iar respirația i se acceleră, sfârșind într-un geamăt blând de plăcere. Trupul ei era minunat și nu știa dacă avea să se sature de ea vreodată. Când ea fu mai mult decât pregătită să-l primească, Joel o pătrunse, nevoia de ea fiind atât de intensă, încât ajunse aproape de limita răbdării. Reuși să se abțină numai printr-un efort uriaș de voință, astfel ajungând împreună sus, tot mai sus, topindu-se unul într-altul, până când ea se cutremură de ușurare. Apoi el i se alătură, eliberându-se în ea, exaltând în măreția pasiunii lor. De fiecare dată, între ei lua naștere un tumult de senzații, care se stingeau apoi într-o moleșeală plină de fericire. O trase pe Maggie la pieptul

lui,amândoi fiind satisfăcuți.Ea își împleti strâns picioarele cu ale lui.Mâna ei se odihnea pe inima lui,care,sub palma ei,își regăsea încet-Încet ritmul normal.El îi netezi o buclă rebelă de pe frunte și se întrebă dacă și ce anume din viața lor avea să mai fie normal

Maggie mușcă din clătita cu brânză,adunând cu limba umplutura savuroasă care se revărsa din mijlocul acesteia.Amorul cu acest bărbat îi stârnea o foame teribilă.Dac-o ținea tot așa,risca să pună pe ea vreo zece kilograme.

Astă noapte,Joel îi dezvăluise o mulțime de lucruri despre el,poate nu atât în cuvinte,ci într-un mod mult mai intim.Îi arătase pasiunea,delicatețea,intensitatea trăirilor lui.O lăsase să-i vadă chiar și părțile vulnerabile.Spera ca în lumina rece a zilei,odată ce realitatea avea să-și reintre în drepturi,asa cum se întâmpla întotdeauna,el să nu regrete această noapte,să nu regrete că și-a lăsat o mică parte din sufletul lui deschisă și fragilă față de ea.Va putea el să învețe să aibă încredere în ea cu toată ființa lui?

-Dacă-mi spui la ce te gândești,îți dau o clătită cu brânză,spuse ea,îmbiindu-l cu o clătită.El se ridică în cot peste vâlmășagul așternuturilor,cutia cu bunătăți aflându-se între ei,și se uită încruntat la ea.

-De ce-oți fi vrând voi femeile să știi mereu la ce se gândește un bărbat?
Ea îi adresă cel mai seducător dintre surâsuri.

-Pentru că suntem femei.Vorbește-mi,Benedict,povestește-mi despre tine.
El înșfăcă clătita și mușcă din ea.

-Ce vrei să știi?,întrebă el,mestecând alene.

-Păi,peptu început,m-aș mulțumi cu orice.Joel bănuia că de fapt voise să spună „cu totul”.Pe urmă,o să vrea să știe și mai mult.Termină clătita,apoi își făcu de lucru căutând alta,alegând-o pe cea mai mare din cutie.Rațiunea îi spunea că trebuia să facă ceva care să-i distragă atenția lui Maggie,dar el era aproape sigur că nici măcar o nouă repriză de amor fizic nu ar fi reușit să-i abată gândurile...

Mai ales acum,când avea în ochi sclipirea aceea de hotărâre.

-Să-ncepem cu grădinița,propuse ea.Ai avut o prietenă?

El râse cu poftă.Ce naiba urmărea?

-Mi se pare că da.Da,am avut.O chema Pammy.Mulțumită?Ea se încruntă.

-Detalii.Vreau detalii.Și-o să ne croim traseul logic începând de aici.

-Am priceput care-i treaba,spuse el oftând din greu,dorindu-și încă o dată să o fi putut atrage într-o nouă confruntare între cearșafuri.Bine,era drăguță,dar nu la fel de drăguță ca tine,se grăbi el să adauge.Avea ochii negri,părul blond...și știa să sărute.

-La fel de bine ca mine?El arboră un zâmbet leneș,răutăcios.
-Nu-mi amintesc.Hai să mai încercăm o dată,să văd dacă pot să-mi dau seama.
-Ba să-ți pui pofta-n cui.Înapoi,la relatare.
-Ești o femeie neîndurătoare,Maggie Springer.Ea ridică o sprânceană;
-Mi s-a mai spus asta.Povestirea,Benedict.El oftă.
-Pammy s-a îndrăgostit de un băiat mai mare,din clasa a doua.Mi-a frânt inima.
Se pare că femeile puteau avea un astfel de efect asupra lui.Poate că de aceea refuza astăzi să se dezvăluie.Dar Maggie nu râse.În schimb,se întinse și îl sărută.
Un surâs ușor și tandru,ca o adiere,dar plină de semnificație.Ea avea să ceară o mare parte din ființa iui,știa asta.Era neînduplecată în tot ce făcea.Inclusiv dragostea fizică.Se cuibări în curbura brațului lui,părul ei mătăsos gădilându-i fața,mireasma ei feminină ațâțându-i simțurile.
-Și pe urmă?,întrebă ea,plimbându-și un deget leneș de-a lungul brațului lui,apoi pe pieptul său,până când abia mai fu în stare să judece rațional.
Îi prinse mâna,oprinduri peregrinarea amenințătoare și îi sărută degetele.
-Mi-am bandajat inima rănită și m-am apucat de base-ball,din câte-mi amintesc.
-Aha,înțeleg,spuse ea pe tonul acela care mereu îl îngrijora.Ți-ai sublimat frustrarea provocată de Pammy în pasiunea pentru sport.
-Psihologul din tine nu se dezmente,așa-i? spuse el cu năduf,privind-o încruntat, iar ea izbucni în râsul ei catifelat,și senzual,pe care nu se sătura niciodată să-l asculte.
-Și mai departe ce s-a întâmplat?El inspiră profund.Prefera s-o asculte pe Maggie,decât să vorbească despre el însuși.
-Am jucat fotbal.Mai târziu am navigat cu frații mei.Mai târziu,când am îmbătrânit,am urmat medicina,m-am căsătorit și am devenit tatăl unei adolescente de pe altă planetă.Sfârșitul poveștii.
-Pentru asta,meriți încă o clătită,spuse ea,întinzând mâna spre cutie.El o opri.
-Aș prefera un sărut.În fond,ți-am spus toată povestea vieții mele.
Era cea mai abreviată poveste de viață,pe care o auzise vreodată Maggie.Dar părea atât de încântat de sine,încât n-o rabdă sufletul să i-o spună.În plus,și ea dorea sărutul acela:trecuseră cincisprezece minute bătute pe muchie de la ultimul.

Invitația a sosit patru zile mai târziu.Pe un pergament fin,având un B imprimat cu bun gust pe față.Doamna Silas Benedict „spera” să aibă plăcerea de-a o vedea pe Maggie la cină,în seara zilei de vineri,la casa ei din oraș.
Maggie se afla într-o perioadă de pauză în privința seminariilor sale.

Nu-i trecea prin minte nici o scuză cât de cât politicoasă ca să se eschiveze. Lăsa invitația pe masă și se duse la șifonier, deschizându-i ușile duble.

Ce toaletă s-ar potrivi la o asemenea reuniune regală? Nu avea decât o singură rochiță mai sobră, de culoare neagră, și Joel o văzuse deja îmbrăcată cu ea. Restul garderobei sale varia de la fistichiu la culoarea penelor de păun. Scotoci prin colecția ei vestimentară, căutând ceva care să nu ofenseze sensibilitatea greu de mulțumit a doamnei Benedict. Până la urmă se hotărî pentru o rochie de mătase de un albastru „electric”, cu mâneci vineții și o cingătoare roșie. Chiar dacă combinația de culori era ușor excentrică, croiala era echilibrată.

Trebuia să fie în regulă. Seara de vineri sosi mai repede decât ar fi vrut ea. La ora când Joel și Kim au venit s-o ia, își rosese o unghie până aproape de rădăcină, sfâșiasse trei perechi din ciorapii ei coianți preferați și trecuse cu bine peste un acces de sughițuri. Făcea tot ce putea ca să ignore furnicarul uriaș care își făcea simțită prezența între sânii ei. Nu fusese atât de emoționată nici când susținuse primul ei seminar de Convorbiri despre sex, dar mama lui Joel putea intimidă pe oricine. Cu toate acestea, nu avea de gând s-o lase pe femeia aceasta s-o pună în inferioritate. Maggie Springer nu lăsa niciodată pe nimeni să o pună în inferioritate.

-În mod sigur ai să aduci o pată de culoare la cina mamei mele, spuse Joel, învârtindu-se în jurul ei cu un zâmbet larg pe față.

-Da, e de-a dreptul mișto, confirmă Kim cu un compliment în stilul ei caracteristic.

-Am priceput. Mă duc să mă schimb, zise Maggie, întorcându-se și pornind spre dormitor. Joel o prinse de cot și o întoarse spre el.

-Nici să nu te gândești. Arăți minunat.

-Arăt ca o reclamă luminoasă. Dacă o să a-veți un pic de răbdare, am să-mbrac rochia mea neagră. Nu-i mai păsa că o văzuse deja îmbrăcată în ea.

-Cea cu decolteul ăla adânc? Ochii lui Joel se luminară de anticipație, și Maggie își aminti cu întârziere cum își petrecuse aproape toată seara trăgând în sus de decolteu, ultima oară când o purtase. Nu, nici asta nu era bună.

El arăta superb și corespunzător îmbrăcat în costumul lui de culoare închisă, la două rânduri, și până și Kim renunțase cu acest prilej la cerceii ei extravagante, purtând, în schimb, o pereche mai discretă.

Nu s-ar putea să meargă undeva să mănânce o pizza și să chiulească de la această mascaradă?, medita ea în timp ce el o conducea la mașină.

În momentul în care Joel parcă în fața impozantei clădiri cu trei niveluri, fluturașii din stomacul ei începuseră un dans acrobatic.

-Am ajuns exact la timp,spuse Joel în timp ce-i deschidea portiera mașinii.

-Bunica detestă întârzierile,îi explică Kim.

În timp ce pășea în holul ornamentat de la intrare,Maggie se întrebă ce altceva mai detesta doamna Benedict.Structura casei semăna destul de mult cu cea a locuinței de oraș a lui Joel,dar dacă aceasta din urmă avea un aer confortabil,prietenos,locuința doamnei Benedict arăta ca un muzeu.

-Sper din toată inima,draga mea,că vom ajunge să ne cunoaștem mai bine în seara asta,spuse doamna Benedict,apucând-o pe Maggie de cot și conducând-o în sufragerie.Maggie îi dădu o replică la locul ei și se întrebă cum oare va reuși să treacă cu bine această încercare.

-Ce-avem la masă?,întrebă Kim în timp ce se așeza grăbită pe scaunul de lângă bunica ei.

-Bucătarul a pregătit un coq au vin și asparagus cu un minunat sos bearnez.

-Oh,puah!Maggie își ascunse surâsul provocat de aprecierea dată de Kim mâncărilor anunțate.

-Joel,realmente consider că ar trebui s-o iau pe nepoata mea sub aripa mea pentru câteva lecții de etichetă,zise doamna Benedict,aruncându-și cu eleganță sprâncenele către fiul ei.

-Nu-i nevoie,mamă.Kimberly e o adolescentă cât se poate de normală.

Mama lui erupse pe un ton demn:

-Pe vremea mea...Doamna Benedict termină explicațiile referitoare la vremea ei,cam pe când bucătarul strângea farfuriile de supă.Pe la jumătatea felului principal,se întoarse către Maggie.

-Speram să aflu mai multe,draga mea,despre micul tău gambit educațional,dar ce să te faci cu puștimea...zise ea și făcu un semn secretos în direcția lui Kim.

-Bunicuțo,știu tot despre cursul lui Maggie,spuse Kim,înghițind un biscuit mititel.Maggie mi-a explicat.Joel tuși încurcat,iar Maggie ar fi vrut să se ascundă sub fața de masă.

-Nu chiar totul,doamnă Benedict,se grăbi ea să precizeze înainte ca femeia să sufere un atac de apoplexie.

-Sper și eu că nu.Copiii nu trebuie expuși...

-O,ba eu cred că ar trebui.Políticos,dar ferm,Maggie îi luă vorba din gură.Fetele devin active din punct de vedere sexual la o vârstă mult mai fragedă decât pe vremea dumneavoastră,spuse ea și apoi continuă înainte ca imaginea deformată a acestei femei cuprinsă în ghearele unei pasiuni arzătoare să prindă contur în mintea ei.Sunt ferm convinsă de necesitatea unei educații sexuale timpurii a tineretului nostru și aș fi fericită să vă explic opiniile mele în detaliu,dacă ați

dori. Joel chicotea la adăpostul șervetului, iar Kim rânjea de-a dreptul.

-Poate că mai târziu ar trebui să avem o discuție, domnișoară Springer, spuse doamna Benedict și-și înfipse furculița în asparagusul ei de calitate superioară.

Acum, chiar că o scrântise!, își spuse Maggie. Gura ei supradimensionată o băgase din nou la apă. Se părea că ținutul Kansas nu fusese de față când se împărțise intransigența, în vreme ce Boston-ul își rezerva o porție zdravănă. Știa asta, după cum știa și că doamna Silas Benedict n-ar fi acceptat ca masa ei de seară să fie întinată cu un subiect atât de vulgar precum sexul. Cu excepția cazului în care Joel și frații săi erau adoptați, femeia nu-și refuzase astfel de plăceri, dar nu le-ar fi considerat ca fiind un subiect politicos de conversație. Maggie îndrăzni să arunce o privire spre Joel, așezat lângă ea. O supăruse pe mama lui, și încă la propria ei masă. Nici el n-avea motive să fie prea încântat.

Dar în loc de privirea încruntată pe care se aștepta s-o vadă pe fața lui, în ochii lui se citea amuzamentul. Un surâs subtil se furișa pe buzele lui.

Privirea aceea împărtășită între cei doi păru să-i unească asemenea unui adeziv puternic.

În mod secret, el îl dădea permisiunea să „atace la jugulară”, să spună deschis tot ce gândește, dar Maggie nu putea proceda astfel.

Era musafir în casa mamei lui, și de undeva, din adâncul sufletului ei, dorea ca femeia aceasta s-o placă, femeia aceasta care făcea parte din viața lui Joel.

Când cina se termină, doamna Benedict îi pofti în salonaș în vreme ce ea se duse să se ocupe de cafea. Îi spuse lui Kim că bucătarul avea pentru ea o felie mare de tort de ciocolată, păstrată la frigider.

-Peerrfectl, exclamă Kim, apoi alergă să-și găsească delicatesa.

Kim se jucase aproape în tot timpul cinei cu porția ei de coq au vin și nu se arătase deloc entuziasmată nici de vișinele flambate pe care bucătarul le servise la desert. Era de sperat ca tortul să o sature, astfel ca Joel să nu mai fie nevoit să se oprească în drum spre casă pentru o gustare. Maggie constată cu surprindere că salonașul era mic și intim. Rafturi cu cărți pe un perete, ferestre pe celălalt.

Aranjamentul fotoliilor înlesnea conversațiile intime.

Și-o imaginea pe doamna Silas Benedict prezidând reuniunea la care, împreună cu prietenele sale, sorbeau ceaiul, cu gesturi elegante, și discutau despre moravurile șocante ale lumii de astăzi.

-Mi-a plăcut felul cum te-ai descurcat aici, spuse Joel, cuprinzând-o pe după umeri. Maggie își ridică privirea spre el.

-Te referi la felul cum m-a luat gura pe dinainte? Îi ridică bărbia.

-În tot cazul, e vorba de o gură tare frumoasă.

Știi bine că tot timpul cât a durat cina am vrut să pun mâna pe tine.

Cu siguranță asta ar fi șocat-o iremediabil pe bătrâna doamnă,reflectă Maggie, dar de data asta își ținu gura închisă.Sau mai exact Joel o împiedica s-o deschidă cu sărutul lui lung și profund.Ea își ridică brațele,cuprinzându-l pe după gât,și-i răspunse la sărut cu fervoare.Joel putea să-și pună mâinile pe ea oricând dorea. Simțind gustul senzual al lui Maggie,Joel gemu.Toată seara îl adusesse într-o stare vecină cu nebunia.Cu toate că șezuse la numai câțiva centimetri de el, niciodată nu păruse atât de departe.Simțea nevoia să-i simtă trupul înmuindu-se la atingerea lui,să-i guste gura înflăcărată,să se cufunde în mireasma ei feminină.Mâinile sale coborâră de pe umeri,de-a lungul spatelui și peste posteriorul ei ferm,dornic să-i simtă apropierea,îmbrățișând-o strâns.Dădu glas unui geamăt profund,de dorință,și spori intensitatea sărutului.

-Îhm.

Se desprinseră brusc unul de celălalt.Mama lui Joel stătea în prag,arătând de parcă n-ar mai fi văzut până atunci vreun sărut.Bucătarul se afla în spatele ei, împingând un cărucior încărcat cu un serviciu de cafea.

-Joel,dac-ai să încetezi s-o asaltezi pe tânăra noastră invitată,vom putea servi cafeaua.Pătrunse maiestuos în încăpere,făcându-i semn bucătarului s-o urmeze.

Asta era,își zise Maggie.Dacă nu exista o chestie precum nașterea în stare de virginitate,fără doar și poate,Joel și frații săi erau adoptați.Nu există altă posibilitate.Joel se mulțumi să chicotească,un sunet profund și vibrant care tulbură simțurile încă receptive ale lui Maggie.Încercând să nu se uite la el,se așeză într-o poziție cât mai sobră pe canapea.Joel luă loc lângă ea,în imediata ei apropiere.Ar fi preferat să-l știe în cealaltă parte a încăperii,sau în districtul vecin,până când trupul ei reușea să se calmeze un pic.

Nimeni nu rosti nici un cuvânt până când bucătarul se retrase,lăsând-o pe doamna Benedict să toarne cafeaua în cești.

-Ei,se pare că ceva se întâmplă între voi doi.Am știut eu că nu mă-nșeală antenele mele în seara aceea.

-Arareori se-ntâmplă să se înșele,mamă,și da,eu și Maggie suntem..împreună.

Maggie spera ca bătrâna doamnă să nu priceapă pe deplin ce înseamnă acel împreună,gândindu-se la ședințele amoroase,fierbinți,de săptămâna trecută.Joel reușea să-i stârneasă pasiunile dincolo de punctul în care mai puteau fi controlate ori de câte ori o atingea,ori de câte ori făcea dragoste cu ea.

Simțind privirea scrutătoare a gazdei ațintită asupra ei,Maggie își struni cu repeziciune amintirile vii.Femeia era îndeajuns de șireată ca să-i citească gândurile,sau cel puțin să detecteze în ochii ei amintirile intime trezite de

gândurile desfrânate.În seara asta,doamna Benedict nu mai purta lornieta,dar Maggie simțea că n-avea nevoie de ea pentru vederea la distanțe scurte.Și distanța dintre ele era foarte scurtă.Își trăsesese fotoliul în fața canapelei pe care ședea Maggie,atât de aproape,încât aproape că li se atingeau genunchii.

-Am auzit unele amănunte despre cursul tău de la prietena mea,Prudence Walliford,spuse doamna Benedict.Se pare că Freddie al ei a participat la unul din seminariile tale și i-a vorbit în detaliu despre prima ședință.Prudence mi-a zis că bietul Freddie a trebuit să pronunțe niște cuvinte pentru care i-ar fi spălat gura cu săpun,dacă le-ar fi pronunțat când era copii.

Joel încercă să-și ascundă zâmbetul,dar eșua în mod lamentabil.

-Mamă,bietul Freddie este acum doctor Fred Walliford și cred că știe să se descurce cu astfel de cuvinte.Doamna Benedict se mulțumi să plescăie din buze și continuă.

-Sunt în stare să înțeleg avantajele unui astfel de curs pentru tinerii medici.La urma urmei,sunt sigură că sunt nevoiți să audă tot felul de lucruri dezgustătoare în timpul orelor de muncă.Dacă maică-sa ar fi știut ce cuvinte fuseseră mâzgălite pe pereții din sala de curs a lui Maggie,ar fi intrat în comă demult,își zise Joel.Își ascunse un rânjel,amintindu-și de câteva dintre ele.

Își aminti totodată și felul cum reacționase la seminarul lui Maggie.Îl numise „trăncăneală psihologică”...și chiar mai rău.

De ce procedase astfel? Pentru că nu voise să admită că era posibil ca Maggie să aibă dreptate? Că,la urma urmei,cursul ei avea o oarecare valoare? O valoare deloc neglijabilă?Știa că adeseori pacienții aveau rețineri să discute cu medicii lor chestiunea funcției sexuale,dintr-o mulțime de motive și știa că existau și doctori care preferau să ocolească subiectul,din motive proprii.

Își propuse cu toată seriozitatea să-și analizeze conștiința profesională și să-și examineze cu mai multă rigurozitate maniera de consult.Așeză ceașca de cafea pe măsuță,cu zgomot,se ridică și începu să se plimbe prin încăpere,știind că nu acesta era motivul real pentru care se împotrivise poveștii cu cursul lui Maggie.Adevăratul motiv era legat de ceva mult mai personal.Și mai dureros.

Înțelesese că Maggie avea puterea să-i scoată la lumină simțămintele cele mai intime,sentimente pe care le îngropase în adâncurile sufletului său.Ea avea puterea de a-i lăsa sufletul deschis și vulnerabil.Și încă o dată rănit.

Cursul lui Maggie îl înfricoșa.La fel,și femeia.Simțea nevoia să reflecteze la situația în care ajunsese în relația cu ea.Dar asta,mai târziu.În chiar momentul acela,Maggie avea nevoie de ajutorul lui,de un scurt protector între ea și mama lui.Aceasta tocmai o informase pe Maggie că subiectul cursului ei nu era o

câtuși de puțin potrivit pentru o femeie tânără.

Dacă exista vreo femeie potrivită pentru un astfel de curs,aceasta era Maggie.

Avea o sexualitate,o franchețe care o recomandau pentru așa ceva.Ea îndrăznește să ofere lumii medicale ceva de care aceasta avea mare nevoie,un șut în fund,o modalitate de abordare a pacienților,fără șocuri și prejudecăți.

Numai că Maggie nu avea nevoie de ajutorul lui,își dădu el seama când îi văzu bărbia ridincându-se în felul acela sfidător pe care ajunsese să-l recunoască...și să-l iubească.

-Ședințele mele au un anumit scop,doamnă Benedict,spuse ea,așezându-și ceașca pe măsuta ornamentală de lângă ea.Scrierea pe hârtie a acelor „cuvinte jenante” ne familiarizează cu toate expresiile tari pe care le-ar putea folosi pacienții noștri,și asta ne permite să-i ajutăm.În practica medicală de astăzi,mai sunt femei cărora le e prea teamă să consulte un medic pentru o umflătură a sinului,fiindcă doctorul nu știe să le facă să se simtă în largul lor.În fiecare zi mor bărbați de cancer la testicule,și n-ar trebui să se întâmple așa.Dacă cursul meu poate să aibă vreo importanță pentru viețile câtorva oameni măcar,atunci sunt hotărâtă să-l predau în continuare.

-Ține-o așa,Maggie,o încuraja Joel.Sprâncenele cărunte ale mamei sale se încruntau întâi către el,apoi către Maggie.

-Poate că sunt o femeie bătrână,domnișoară Springer,dar proastă nu sunt,zise ea.Îmi...Îmi cer scuze.

-Scuzele v-au fost acceptate,doamnă,spuse Maggie cu sobrietate,reproșându-și înflăcărea...până la prima ocazie când avea să fie nevoie de ea.

-Acum,probabil că ai putea să mă lămurești în legătură cu un alt subiect.

-Care anume,doamnă Benedict?

-Tu și fiul meu.

-Mama ta e o ființă tare dificilă,spuse Maggie în timp ce Joel o ducea cu mașina la locuința ei,după ce trecuseră s-o lase pe Kim acasă.Maggie se așeză mai confortabil în scaun,simțindu-se de parcă ar fi trecut printr-un mic război,o confruntare de voințe cu doamna Silas Benedict.

-Nu e mai dificilă decât tine,ripostă Joel.Ea își dădu la o parte o buclă rebelă de pe față și se uită la el.

-Mi se pare mie sau văd un zâmbet de admirație pe fața ta?Zâmbetul lui se lăți.

-Probabil.Sau poate că-mi place pur și simplu să-ți văd roșeața din obraji atunci când maică-mea reușește să-ți trezească instinctele profesionale.

-Ei bine,n-a fost deloc ușor s-o conving că nici nu încerc să-i seduc copilașul,

adăugă Maggie.

-A,dar ea habar n-are că deja ai făcut-o.Ești în culmea succesului,femeie.

Maggie nu putea nega fiorul pe care cuvintele lui i-l provocară.Joel îi înfierbânta simțămintele.Și felul în care sărise în apărarea ei,peu a doua oară,spre surprinderea sa,o înfiorase la fel de mult.Se rezemă de spătar și lăsă noaptea s-o învăluie.La fel ca și imaginea lui Joel-cavalerul ei înveșmântat în alb.Când au ajuns în apartamentul ei,Joel șovăi doar o clipă în prag înainte de a se hotărî să intre.Și Maggie știe că vor face dragoste din nou.El își plimbă degetul mare pe buza ei de jos și senzația îi provocă un val de căldură în părțile cele mai intime ale trupului ei.

-Acum vreau să te sărut fără nici o întrerupere,spuse el.

Semăna la gust cu un miez de noapte,întunecat și dătător de iluzii deșarte,și își dădu seama că era pierdută.Când simțurile ei se înflăcărară,el o ridică în brațe și o duse în dormitor.O dezbracă cu încetineală,dezmiardând-o cu privirea în acest timp.Lumina lunii se furișă pe fereastră,învăluindu-i în sclipiri argintii.

El îi cuprinse sânii cu palmele.

-Mă voi sătura de tine vreodată,dulce Maggie?

-Nu pentru multă vreme,sper.Vocea ei se asprise de dorință.Abia putea să mai respire în timp ce o atingea,stârnindu-i senzațiile cele mai amețitoare.

Începu să tragă de hainele lui,dorind să-l vadă și pe el dezbrăcat,vrând să-i simtă trupul vânjos lipit de al ei.

-Nu te grăbi,Maggie.Vreau să te savurez mai întâi.Privirea lui îi cercetă fiecare centimetru pătrat al trupului.O mângâie cu mâinile,cu buzele,până când deveni fierbinte și fremătătoare.Nu se simțise niciodată atât de înflăcărată senzual,atât de doritoare de dragoste.

-Joel...Te rog,Joel,iubește-mă...acum!El zâmbi într-un fel deșănțat,dar îi permise să-l dezbrace.Când îi puse mâna pe membrul în erecție,gemu ca sub povara unei dulci agonii.O posedă acolo,în mijlocul încăperii,scăldați în căldura lunii și în liniștea nopții-iar Maggie știa că niciodată nu fusese iubită atât de desăvârșit.

A doua zi de dimineață,Maggie își aduse cafeaua în dormitor.Joel o părăsise după ce o duse în pat și făcuse din nou dragoste cu ea,cu infinită încetineală.O părăsise în timp ce dormea,cu trupul încă fierbinte în urma atingerii sale.

Avea de făcut vizite la spital la prima oră a dimineții.Revenirea la realitate,la datorie.Instinctiv,se duse cu cafeaua în mijlocul încăperii,acolo unde el știuse să-i deștepte cu atâta vigoare simțurile și se așeză pe covor,cu picioarele încrucișate.

Luna apusese, făcând loc razelor de soare ale dimineții. Se strecurau în încăperea ca s-o încălzească. Cuprinse ceașca în căușul palmelor și medita la situația în care o adusese viața, și la unde avea s-o ducă mai departe.

O parte a ființei ei dorea să știe, iar cealaltă parte voia să trăiască numai în prezent. O relație amoroasă nu făcuse parte din planurile vieții ei. Și nici Joel, atât de sexy, de ademenitor, de amenințător față de tot ceea ce-i era drag.

Joel era în stare să-i stârnească senzații dureroase, s-o facă să ardă pe dinăuntru.

Și asta o înspăimânta. Munca ei, călătoriile pe care le presupunea aceasta, satisfacția pe care o obținea de pe urma seminariilor ei contaseră întotdeauna pentru ea, nimic altceva. Convorbirile despre sex constituiau realitatea ei.

Bărbații erau lăsați undeva la periferia acestei realități, dar nu era sigură că va putea face la fel și cu Joel.

CAPITOLUL 9

-Numai tu ești de vină, Maggie. Tu ai fost cu ideea să merg la cumpărături cu Kim, dar fără tine nu merg. Maggie avea să fie singurul lucru suportabil în tot acest mic safari periculos, în această excursie, în universul decadent al modei adolescente. Trecem să te luăm într-un sfert de oră. Să fii gata.

Când au ajuns la apartamentul ei, Maggie era gata. Aștepta în capul scării la ușa ei, și când îi văzu, coborî în goană treptele, în întâmpinarea mașinii.

Acesta a fost momentul în care Joel și-a dat seama că intrase în bucluc. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni din piele neagră, mulați pe trup, o bluză lungă, în dungi și cizmulite de antilopă, înalte până la jumătatea gambei. Își ridicase părul de pe ceafă cu o buclă bogată în creștetul capului. Niște cercei verzi, de forma și mărimea inelelor de la coșurile de baschet îi decorau urechile.

Femeia aceasta urma să o ajute pe fiica lui să-și cumpere hainele plătite apoi cu carnetul lui de cecuri? Putea la fel de bine să-și dea foc la bani, fără să mai stea pe gânduri.

-Bună, Joel. Bună, Kim. Suntem gata? Joel își exprimă entuziasmul cu un geamăt. Kimberly era în extaz.

-Vezi, tati, și Maggie poartă piele neagră. N-am putea măcar să mergem să vedem fusta aceea pe care o vreau? Și, fără să-i aștepte răspunsul: Spune-i, Maggie, spune-i că e...cum să spun...un stil totalmente doborâtor.

-Kim, mi se pare că această expediție trebuie să fie una de compromis, o întrerupse Maggie.

-Da, păi sigur, pufni Kim. Compromisurile le fac eu.

-Nu-i adevărat, Kim. Tatăl tău e un om rezonabil.

Se uită la Joel spre o confirmare a spuselor ei.

-Mda, rezonabil, replică acesta.

-Ține minte, îi vom prezenta întâi stilurile aflate acum la modă, apoi le vom găsi pe acelea care să vă convină la amândoi. O să fie în regulă, ai să vezi. Un compromis simplu. Maggie trăgea nădejde că nu dădea dovadă de un optimism exagerat în această problemă, îi zâmbi cu căldură lui Joel, apoi luă loc în fotoliul mașinii. Lui Joel, primul magazin i se păru o experiență. Una extrasenzorială.

Mormăi nemulțumit la tot ce alegea Kimberly. Maggie îi spuse să se potolească, fata nu era altceva decât adolescentul american mediu. Era un copil bun, fapt pentru care ar trebui să fie recunoscător. Porniră apoi spre următorul magazin, ”cel cu fustița de piele” pentru care Kimberly ar fi fost în stare să moară dacă nu și-o cumpăra. Nu se știe cum, Maggie reuși să-l convingă că fusta era necesară pentru imaginea lui Kim despre ea însăși. Imaginea ei în fusta respectivă stârni îngrijorarea lui paternă, dar semnă cecul și se întrebă când avea să se producă compromisul acela. Se mulțumi s-o urmărească pe Maggie în timp ce se agita printre rafturile cu îmbrăcăminte, căutând obiectul vestimentar perfect pentru Kim. Examina cu un ochi critic un articol, apoi un altul, pe urmă reveni la primul. Ochii ei căprui clipeau și scânteiau. Buzele ei roșii și pline se țuguiau și se strâmbau, urmând firul gândurilor. Era realmente absorbită de treaba asta.

Mai semnă câteva cecuri, sperând să termine odată cu acest dezmăț comercial astfel încât să ajungă s-o ia în brațe pe Maggie și să o iubească nebunește, cu pasiune, într-un fel care să-i ducă până spre a doua zi, până când va putea să facă din nou dragoste cu ea. Se îmbolnăvise rău, rău de tot.

-Dacă nu mă veți secătui complet de fonduri, v-aș invita la un prânz, spuse el cu vioiciune. Hamburgeri la restaurantul Hard Rock.

Văzu cum lui Kimberly i se aprinseră ochii, fără îndoială la perspectiva adăugării unui bluzon supradimensionat, provenit de la respectivul stabiliment, la „recolta” zilei. După masă, pe când se întorceau acasă, cu bluzonul de rigoare și suficiente haine ca să îmbrace o întreagă formație de rock, Kimberly și Maggie hotărâra ce ținută ar trebui să îmbrace Kimberly pentru întâlnirea din seara aceea. Joel asculta posomorât. După toate aparențele, Maggie nu vedea nici o problemă în frecvența întâlnirilor dintre Kim și J.T. Pe de altă parte însă, Kim nu era fiica ei. Era a lui, iar el era îngrijorat. Al naibii de îngrijorat. O iubea pe Kimberly, ea era viața lui și voia ca ea să fie fericită și în siguranță.

-Ăă... Kim, nu ți se pare că te întâlnești cu tipul ăsta un pic cam prea des?

Ieșise în oraș cu el de două ori în săptămâna aceea, fără a mai vorbi de faptul că se vedeau în fiecare zi la școală.

Se temea că nu-și mai dedica timp suficient temelor în ultima vreme. La ultimul test de engleză primise un B cu minus, când ar fi trebuit să împuște un A fără probleme. Kim era un copil inteligent și aștepta de la ea rezultate excelente.

Se gândi că uzase de cel mai adecvat aplomb patern, dar Maggie îl fulgeră cu una dintre privirile ei. Detesta vârsta asta. Nu s-ar fi putut ca fiica lui să treacă direct de la codițele cu fundițe la maturitate, sărind de-a dreptul peste pubertate?

Rămase însă tăcut pentru restul drumului.

-Bine, Maggie, hai s-o lămurim. Spune-mi că sunt un părinte cu o atitudine protectoare exagerată; sunt prea aspru cu ea, spuse el, când reveniră în casa lui din oraș. Kimberly dăduse fuga să-și probeze noile haine de față cu Eudora, lăsându-i pe Joel și pe Maggie singuri.

Maggie îi adresă surâsul ei cel mai plăcut de psiholog.

-Ai dori să discutăm despre asta, Joel?

-Ce e de discutat aici? Kimberly e fiica mea și țin la ea. (Se plimba agitat pe lungimea biroului). Vreau pentru ea tot ce e mai bun și nu mi se pare că J.T. ar fi așa ceva. Maggie știa că problema trebuia abordată cu mănuși din piele de căprioară. Poate că era prea apropiată de situație ca să fie obiectivă. Ținea mult la Kim. Iar Joel...ei bine, Joel îi răvășise complet sentimentele.

-Uite, ce-ar fi să stai puțin de vorbă cu Kim? Să fii sincer cu ea în privința sentimentelor. Să-i spui că ești îngrijorat pentru ea, acum că se întâlnește cu băieți.

-Nu știu, Maggie. Își duse o mână la ceafă, apoi scoase un oftat. Te ascult, îți dau chiar dreptate, dar... Cel puțin, și asta însemna ceva.

-Dar...ce?

-Viața era cu mult mai simplă când Kim era mai mică și..., când avea doi părinți, în loc de un tătic supraaglomerat care încearcă să-i fie atât tată, cât și mamă. Nu spun asta ca să-ți atrag compasiunea. Dar, pur și simplu, sunt momente când am senzația că am eșuat în privința lui Kimberly. Dacă Julianne ar fi trăit...

Frustrarea și neajutorarea îi umplu fața de riduri. Un suspin întretăiat îi ieși parcă din adâncul sufletului. Maggie își dădea seama că nu urmărea să-i stârnească compasiunea. Joel era un bărbat care detesta să-i stârnească compasiunea cuiva, detesta să admită că există ceva pe care să nu-l poată înfăptui într-un mod perfect.

-Fiica mea...a fost lipsită de atâtea...în clipa aceea, vocea aproape că-i fu năpădită de plâns, iar Maggie se duse spre el, cu inima îndurerată, dar el ridică brațul, împiedicând-o să se apropie. Ea se opri atunci la câțiva centimetri de el și își cuprinse umerii cu brațele. Bărbatul acesta solid și orgolios nu voia să-i fie

alinată suferința,dar dragostea lui pentru Kim strălucea asemenea unei lumânări în lacrimile pe care nu încerca să și le ascundă,în vreme ce imensitatea sentimentului datoriei îi sfîșîia sufletul.

-Apreciez la justa valoare ceea ai făcut pentru Kimberly astăzi,spuse el, străduindu-se din greu să-și mențină controlul asupra vocii.O excursie prin magazine poate părea un lucru minor,dar știu că pentru ea a fost foarte important să te aibă alături.Și pentru mine a însemnat foarte mult.Nu-și găsea cu ușurință cuvintele,nici explicațiile,și conștiința acestui adevăr adăuga semnificații noi confesiunii sale.

-Joel,dacă vrei...voi sta de vorbă cu Kim.Își jurase să nu se ofere,știa că n-ar trebui și cu toate acestea fese pomeni pronunțând cuvintele,parcă fără voia ei.

-Îți mulțumesc,dar nu...E un lucru pe care trebuie să-l fac eu însumi.Și îl voi face.Maggie se duse atunci la el,în brațele lui,care o primiră și o îmbrățișară,iar ea știu că se îndrăgostise de acest bărbat minunat și mândru.

Nu era sigură când se întâmplase,poate chiar în clipa aceea,dar conștientizarea acestei relații o înspăimântă.

Pe parcursul următoarelor săptămâni,Maggie petrecu mult timp împreună cu Joel și Kim.O ajută pe fată să-și alcătuiască garderoba,dându-i din când în când câte o sugestie legată de modă.Într-o zi,merseră să cumpere cercei fisticii într-un mic magazin din apropiere de Common.Au petrecut cu toții o după-amiază „turistică”,hoinărind prin Faneuil Hali și Piața Quincy.

Maggie ar fi vrut să-l întrebe pe Joel dacă apucase să aibă acea discuție cu Kim,dar hotărî să amâne pentru mai târziu această nouă imixtiune în viața lor.

Ar fi trebuit să se întrebe pe sine însăși unde se îndrepta această relație,dar înlătură și această întrebare.Tot ce știa era că îl iubea,un gând cu care încă nu se obișnuise.În măsura în care acest lucru a fost posibil,și-au petrecut nopțile unul în brațele celuilalt.Iubirea lor fizică eră înfierbântată sau lentă și exploratorie.Nu mai contau atunci decât clipa și cât de devreme aveau să vină zorile.

Era ultima lor noapte împreună,-înainte ca Maggie să plece pentru un nou șir de seminarii.El o iubi fără grabă,cu tandrețe,noaptea aceasta fiind mult mai prețioasă decât altele,căci trebuia să le „ajungă pentru multe alte nopți viitoare”.

În mângâierile lui se simțea o persistență bine temperată,în vreme ce săruturile sale erau încete și în același timp înfierbântate.Gura lui găsi și venera niște zone noi,unice,ale trupului ei.Maggie era sigură că până atunci nu le descoperise,căci n-ar fi putut uita un asemenea extaz.Și nici nu avea să uite asta.Dansul limbii lui pe părțile posterioare ale genunchilor ei,de-a lungul curburii interioare a

coapselor,pe bolta palidă a feselor,pe scobitura coloanei vertebrale sau pe adânciturile mici din spatele urechilor.Iar când a terminat cu partea ei dorsală, aducând-o în pragul nebuniei,a întors-o și a în-ceput un asalt catifelat asupra părții din față a trupului ei.Maggie nu era în stare să-l atingă,nu se putea mișca își simțea membrele grele și totodată fluide parcă.Nu putea decât să suporte tortura dulce a săruturilor lui depuse pe fiecare sân.Buzele lui îi mângâiau fiecare coastă și fiecare adâncitură blândă dintre ele.Limba lui ajunsese la zona ombilicală și pătrunse în mica adâncitură,stabiland o legătură intimă cu însuși nucleul ființei ei.Îl înștiința despre plăcerea pe care i-o aducea,prin mici sunete gingașe,niște sunete încărcate de pasiune și de dorință.Întinse mâinile ca să-l mângâie,să-i provoace plăcere,să cunoască plăcerea dată de reacțiile pe care i le provoca,murmurul profund care-i izvora din piept,gemetele răgușite cărora le dădea glas.Se desfătă în intensitatea cu care el își înfrâna pasiunea,ca să-i prelungească tortura.Amândoi se abținură,prelungind mângâierile mătăsoase, reacțiile cutremurătoare,încercând să le facă să dureze o veșnicie.Dar,în cele din urmă,nu mai putură suporta intensitatea torturii.

Gura lui o găsi pe a ei într-un sărut însetat,în vreme ce se înălța deasupra ei și își strecura bărbăția nerăbdătoare în trupul ei primitiv.Preț de o clipă,nu se mișcă,dorind să nu grăbească ceea ce avea să vină,savurând senzația momentului.Apoi,când nevoia trupestă nu mai putu fi reprimată,începu dansul etern al pasiunii,lent și ritmic.

Îi privi fața,picăturile de transpirație de pe buza ei superioară,simțind cum se topește în lucirea fierbinte a ochilor ei căprui.Razele lunii,furișate prin voalul perdelelor,îi scâldea pe amândoi,iluminându-le pasiunea.

Maggie îi strigă numele; el i-l murmură pe-al ei,în timp ce extazul îi purta spre înălțimi noi,neexplorate încă.El își oțeli voința,abținându-se până când auzi țipătul ei de dorință urmat de ușurarea supremă.Abfa atunci își îngădui aceeași ușurare.Maggie nu-i simțea greutatea trupului,ci doar căldura și senzația minunată dată de apropierea lui.Rămaseră așa câteva clipe,nici unul dintre ei nefiind în stare să se miște,nedorind să se miște.

Cum va avea tăria să-l părăsească mâine?,se întreba ea,în vreme ce el se rostogolea într-o parte.O adiere de aer rece îi atinse trupul înfierbântat.Apoi el o trase aproape.Picioarele le rămăseseră împletite,iar brațul lui era aruncat peste trupul ei,degetele atingându-i cu gingășie sânul.

Nu voia să adoarmă,căci în felul acesta noaptea ar fi luat sfârșit și zorile ar fi sosit.Și,odată cu acestea,atingerea realității pe care încercaseră cu disperare s-o ștergă din memorie cu ajutorul iubirii fizice.

-Maggie.Joel îi șopti cu blândețe numele,atât de încet,încât ea nu-l auzi.Sau poate că adormise.Ar fi vrut s-o trezească și s-o roage să nu mai plece mâine,să rămână și să-l învețe totul despre cum se iubește din nou.Dar știa că era devotați muncii ei.Iar el nu era sigur că ar putea învăța.Sau că ar trebui să încerce.

Cândva,cu puțin înainte de răsăritul soarelui,Joel se furișase din patul ei.Maggie se trezi într-o încăpere pustie.Aroma lui rămăsese impregnată în cearșafuri,în țesătura feței de pernă.Își trecu mâna peste material,ca și cum ar fi fost în stare astfel să-l aducă înapoi pentru încă un sărut,pentru încă o mângâiere.

Noaptea trecută fusese a lor,dar astăzi fiecare dintre ei avea altceva de făcut.

Joel,avea vizite la spital,pacienți de care să se îngrijească și o fiică acasă,care avea nevoie de el.Iar Maggie avea un avion de prins.O așteptau niște seminarii de susținut în Los Angeles și Phoenix.Își făcu bagajul într-un iureș,cu gesturi aproape automate.Călătoria aceasta avea să-i facă bine,se gândi în timp ce arunca în geantă un ultim obiect,închise capacul cu un gest hotărât,temându-se parcă să nu scoată totul afară și să se decidă să rămână.

Nu era o opțiune,oricât de mult și-ar fi dorit să fie.Avea programul stabilit pentru întregul an calendaristic care urma.Avea o carieră,o viață proprie.Așa cum avea și Joel.Și nu era sigură că își puteau trăi viețile umăr lângă umăr.

De bine de rău,reuși să facă un duș și să înghită rapid una din gogoșile cu mere aduse de Mama Reidy,înainte de sosirea taxiului care urma s-o ducă la aeroport.Sperase ca Joel să-i telefoneze înainte de plecare,dar știa că programul lui încărcat nu-i permitea acest lucru.Totuși,ar fi vrut să-i audă glasul,să-l audă rostindu-i numele în felul acela senzual în care i-l pronunțase noaptea trecută.

Șoferul avea chef de conversație pe drumul până la aeroportul Logan,iar ea îi răspunse monosilabic,dorindu-și să o fi lăsat în pace,cu gândurile ei.

-E o călătorie de afaceri,domnișoară?

-Da,îi răspunse ea.Ce făcea,oare,Joel acum? își terminase vizitele la spital? Probabil că încerca să mănânce ceva în fugă la cantină.

-Cu ce vă ocupați?Omul ăsta chiar nu putea să-și vadă de-ale lui? îi întâlnește privirea în oglinda retrovizoare.

-Poftim?

-V-am întrebat cu ce vă ocupați? Maggie deschise gura să-i răspundă,apoi se răzgândi.Sub nici o formă nu avea de gând să se lase atrasă într-o astfel de conversație.

-Vând asigurări,replică ea pe un ton arțagos.

Aparent,răspunsul fu destul de evaziv,astfel că șoferul nu mai insistă cu,alte

întrebări, iar Maggie se așază mai comod în scaunul ei. În timpul acestei călătorii, trebuia să se gândească la o mulțime de lucruri și trebuia să-și analizeze sentimentele. Trebuia să hotărască încotro avea de gând să meargă ea, și încotro se îndrepta relația ei cu Joel.

Florile constituiau pentru Joel o experiență nefamiliară, iar expedierea lor era ceva chiar și mai derutant. Dar se părea că de când o cunoscuse pe Maggie, avea de a face cu o mulțime de lucruri noi, inclusiv cu niște sentimente pe care nu era sigur că le înțelege. Scotoci deci prin florăria înmiresmată, mirosind aici o floare roz, colo o floare roșie. Cunoștințele lui despre flori erau ca și inexistente. Le întâlneau tot timpul în saloanele cu pacienți, trebuise să le mute din calea lui sau să le ocolească pentru a-și face treaba, dar niciodată nu fusese atent la varietățile existente și se părea că numărul acestora era infinit.

Vroia niște flori care să i se potrivească întru totul lui Maggie, unele care să-i poată spune tot ce nu reușea el să exprime în cuvinte. Nu știa sigur ce anume ar fi vrut să spună ele. Reflectase la simțămintele lui pentru ea de câteva săptămâni, corecție, din prima zi în care o întâlneau, dar nu se alesese decât cu niște întrebări fără răspuns. Îi era dor de ea, atâta lucru știa și el, îi era teribil de dor de ea. Și nu trecuseră nici opt ore de când o lăsase adormită în patul acela demodat, arătând gingașă și seducătoare în lumina palidă a dimineții. Ar fi vrut atunci s-o trezească, s-o iubească din nou. Dar n-o făcuse, căci știuse că n-ar mai fi fost în stare s-o lase să plece. Deodată o zări: era exact floarea potrivită pentru ea.

-Vă pot ajuta cu ceva?

Joel se întoarse surprins la auzul vocii vânzătoarei. Arătă cu mâna spre florile bogate care aveau aceeași culoare roș-aurie ca și părul lui Maggie.

-Aș dori să trimit o duz. nu, trei duzini de flori ca acestea, spuse el.

Femeia făcu niște ochi mari, de parcă tocmai comandase o duzină de automobile de lux.

-O alegere minunată, spuse ea, dar este vorba de o specie foarte rară de trandafiri. Și sunt foarte scumpe.

-Nu contează prețul. Și puneți cinci duzini. Vânzătoarea se uită chiondorîș la el, dar lui Joel nu-l păsa.

-Să știți că n-o să găsiți în multe florării specia aceasta deosebită, spuse ea. Eu, de exemplu, n-am decât o duzină în magazin. Încercă să-i trezească interesul pentru alte flori, dar Joel rămase neclintit. În cele din urmă, cu un oftat resemnat, femeia spuse:

-Am să telefonez la alte câteva magazine ca să vă pot onora comanda. Doriți să includeți și un mesaj?

-Nu, fără mesaj!, răspunse Joel, clătinând din cap. Maggie avea să știe de unde veneau. Și spera ca ele să-i spună lucrul acela pe care el ar fi vrut să i-l spună, căci el însuși nu știa exact despre ce era vorba.

CAPITOLUL 10

Cum să mai fie în stare să-și limpezească gândurile, să judece încotro se îndrepta viața ei și să-și analizeze sentimentele cu luciditate când fiecare centimetru pătrat al micii camere de hotel era acoperit de trandafirii cu tije lungi și culori strălucitoare. O așteptau deja acolo, în seara când ajunsese. Joel telefonase la scurt timp după aceea. Telefonase și în seara următoare. Doar așa, ca să afle cum îi merge și să-i dea binețe. Iat-o, așadar, ajunsă ia o răscruce a vieții ei și singurul lucru la care se putea gândi era cât de minunată întâmplare era ca bărbatul pe care-l iubea cu disperare să-i trimită flori

„Flori” constituia un eufemism. Îi trimesese o întreagă seră. Încăperea mirosea de parcă Maggie ar fi picat dintr-o dată într-o cadă plină cu un amestec de arome și lucrul acesta îi complica fără doar și poate procesul gândirii.

Își luă însemnările pe care vroia să le recapituleze pentru cursul de a doua zi, îngrămădi două perne lângă tăblia de la capul patului și se rezemă de ele. Abia dacă avea nevoie să se pregătească pentru programul de mâine. Ținuse cursul de atâtea ori, încât de acum făcea parte din ea.

O parte din ea. Descoperise lucru acesta ieri, în timp ce aruncase o privire asupra clasei de elevi sîrguincioși, medici stagiați în primul an de practică la spital, toți manifestând un entuziasm care o cuprinse cu repeziciune și pe ea.

Întotdeauna îi plăcuse să susțină aceste *Convorbiri despre sex*; cursul era o parte importantă a vieții ei. El avea darul de a o defini, atât profesional cât și ca femeie. Și își dădu seama că nu vroia să înceteze a-l preda.

Întotdeauna se mândrise a fi o gânditoare independentă, întotdeauna fusese în stare să decidă ce anume dorea, dar asta se întâmpla înainte ca Joel să intre în viața ei. Încotro anume se îndrepta relația ei cu el?

El nu discutase niciodată despre ceva care să depășească starea de moment a lucrurilor, iar Maggie își impusese să alunge din minte gândurile despre ziua de mâine. Se mulțumise să trăiască „aici” și „acum”, împărțind cu Joel numai prezentul, fiecare clipă nouă și minunată.

Azvărli cât colo însemnările și, ridicându-se din pat, începu să umble prin încăperea strâmtă. Oriunde privea dădea peste trandafirii care îi aminteau de

bărbatul care-i trimisese,deșteptându-i amintirile: acea primă zi când îl văzuse în sala de gimnastică a spitalului,cu trupul lui suplu și musculos; săruturile sub clar de lună,tandre și în același timp poruncitoare; momentele când făcuse dragoste, pasiunea și înflăcărarea explodând între ei.

Toate acestea constituiau pentru ea o experiență nouă.Până atunci nu avusese timp decât pentru câteva întâlniri întâmplătoare.Convorbirile despre sex o țineau întruna ocupată,tot timpul pe drum.Cum putea fi inclus un angajament serios în genul acesta de viață?Joel începuse să se dăruiască,să-și dezvăluie sufletul într-o măsură mai mare decât ar fi fost dispus vreodată să recunoască.Chiar și acești trandafiri alcătuiau o declarație,cât se poate de răspicată,cu toate că Maggie se îndoia că el realiza pe deplin lucrul acesta.Joel Benedict o iubea,spunea fiecare dintre trandafiri.Ceea ce nu spuneau însă era încotro o va purta această relație dintre el și Maggie.Atinse o petală catifelată,plimbându-și degetele peste fragilitatea lor.Era oare viitorul ei alături de Joel la fel de fragil? Sau vor fi în stare să aranjeze lucrurile? O va dori el și în calitate de soție?

Și cum rămânea cu Kimberly? Kim,cea iute la fire și entuziastă,care semăna atât de mult cu Maggie: De-a lungul săptămânii din urmă,ele două deveniseră tot mai apropiate,împărtășind o legătură de ușoară prietenie...ba chiar mai mult, simțea Maggie,mult mai mult.Dar o va accepta Kim în viața ei ca mamă vitregă? Maggie își petrecu noaptea aceea,precum și celelalte nopți din săptămâna aceea,încercând să lămurească toate aceste lucruri.Phoenix nu-i oferi mai multe răspunsuri decât îi oferise Los Angeles.În afară de unul singur.

Călătoria,sucesiunea camerelor de hotel,care făceau parte din viața ei,nu i se mai părură atât de pustii,acum când știa că Joel avea s-o aștepte la întoarcere.Când plecase din L.A.,luase cu ea cât de mulți trandafiri putuse,împărțind restul cu pacienții de la spital,cărora florile le putea înviora șederea acolo.

Își cercetă planificarea personală,ca să vadă exact câte zile avea să petreacă acasă alături de Joel,până la următorul seminar planificat.Trei săptămâni.Mai avea un seminar în această perioadă,dar urma să-l susțină la un spital din Boston.Dar calendarul îi reaminti,de asemenea,o dată pe care o uitase.Ziua de naștere a surorii sale.Astăzi.Justine își amintea întotdeauna zilele de naștere, aniversările părinților lor,totul.Fiecare sărbătoare constituia un eveniment important în casa ei.Ea era o superstiție.O superfemeie.Chiar și o superfiică, reflectă Maggie cu o privire încruntată.Ei bine,nu mai avea altceva de făcut decât să-i telefoneze și să recunoască faptul că uitase de aniversarea ei,până în clipa aceea.

-Bună,surioară,spuse Justine,părând încântată la auzul vocii lui Maggie,

provocându-i acesteia un acces subit de vinovăție. M-ai sunat să-mi urezi la mulți ani pentru că iarăși ți-ai adus aminte prea târziu.

Accesul de vinovăție se risipi. Sora ei trebuia să aibă dreptate întotdeauna.

-Te-am sunat și ca să stăm un pic de vorbă, spuse Maggie, pe un ton oarecum crispat.

-Zău? Exclamația neîncrezătoare a lui Justine o făcu pe Maggie să-și aducă aminte cât de mult se îndepărtaseră una de alta în ultima vreme. Fiecare dintre ele avea țeluri diferite, punctele focale în jurul cărora fiecare își concentrase viața fiind extrem de diferite. Maggie auzea pe fundalul convorbirii rumoarea vieții de familie, televizorul, un râset de copil. Și deodată își dădu seama că viața surorii sale era împlinită, cu adevărat întreagă. Maggie privise întotdeauna cu dispreț spre înclinațiile domestice ale lui Justine, viața aceasta banală și monotună nefiind deloc genul de viață pe care și-l dorea pentru ea însăși. Acum își invidia sora.

-S-a întâmplat ceva rău, Maggie? Maggie dădu să nege că s-ar fi întâmplat așa ceva, dând un răspuns evaziv, dar se opri.

-Te-am sunat ca să-ți spun altceva, zise ea. Am... cunoscut pe cineva, un om deosebit.

-O, Maggie, dar e minunat!

-Nu știi dacă e vorba de ceva serios...

-Ba bineînțeles că e serios. Altfel nu mi-ai fi vorbit despre asta.

Maggie râse întrucâtva amețită.

-Probabil că ai dreptate, surioară.

-Hai, vorbește-mi despre bărbatul acesta. Dar să-mi spui tot, auzi?

Maggie se pomeni conformându-se întocmai, relatându-i toate lucrurile calde și minunate pe care Joel le făcuse sau pe care le spusese. La fel îi povesti despre Kimberly și despre prietenia deosebită pe care o împărtășiseră de la început.

-Și când ai de gând să-l aduci aici, ca să vedem și noi despre ce e vorba?, o tachina Justine.

-Nu știi. Poate curând. În momentul în care așeza receptorul în furcă, știa că îl dorea pe Joel în viața ei. Dacă el o dorea. Dacă și Kim o dorea. Ar fi vrut, totuși, ca lucrul acesta să nu-i stârnească un asemenea sentiment de teroare.

În clipa în care se întâlni cu Joel la aeroport, pricepu că ceva nu era în regulă.

Ceva grav. Nu o căuta din priviri, ci se plimba prin holul aeroportului ca un om posedat. Nu o văzu apropiindu-se și când îl bătu ușor pe umăr, el sări surprins cât colo.

-Joel, ce s-a întâmplat? Avea așternută pe chip o expresie de îngrijorare, iar umerii îi erau rigizi.

-Am să-ți spun pe drum. Să mergem. Îi înșfăcă geanta de voiaj și porni cu pași grăbiți spre ieșirea din aeroport, lăsând-o pe Maggie la câțiva metri în urmă. Cam la atât se rezumară urările calde de bun venit acasă. O purtă zorit prin parcare, fără să spună un cuvânt până ajunseră la Mercedes. Aruncă sacoșele în portbagaj și se așeză la volan.

-Kimberly a fugit de acasă, zise el dintr-o suflare.

-A fugit de acasă... Dar de ce? Kim nu era genul de fată care să facă așa ceva. Poate că se înșela. În mod cert se înșela. Poate că e la vreo prietenă?, sugeră ea.

-Nu e la nici o prietenă. Chiar crezi că n-am verificat?

Răsuci cheia de contact cu înverșunare și motorul se trezi brusc la viață, de parcă nici n-ar fi îndrăznit să facă altcumva. Cauciucurile scrâșniră la fiecare rotire a volanului până când părăsiră zona aeroportului, intrând pe autostrada dreaptă.

Firește că verificase.

-Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce s-a întâmplat, Joel. E posibil să-ți pot fi de ajutor.

-Ajutor?, pufni el disprețuitor. Ți-am spus eu că băiatul ăla o să ne-aducă necazuri, Maggie, dar n-ai vrut să ascuți.

-Ce băiat? Te referi la J.T.?

-Întocmai.

-Kim a fugit cu J.T.? Kim nu putea să facă una ca asta. Maggie era sigură.

-Nu... cel puțin acum nu e cu el. La el acasă am sunat prima oară și am discutat cu el. Mi-a spus că nu știe unde e Kimberly. Am telefonat la toate prietenele ei. Nici una dintre ele n-a văzut-o de noaptea trecută.

-Joel! Acum Maggie era cea îngrijorată. E plecată de noaptea trecută?

-A chiulit de la școală în ultimele zile și, când am aflat, am abordat-o în această privință. Maggie își putea închipui cam cum o „abordase” pe Kim, dacă în clipele acelea furia lui semăna măcar pe departe cu cea de acum. Chiulitul de la școală era un lucru grav, dar existau destule metode de rezolvare a unei astfel de probleme. Maggie se îndoia că Joel folosisse vreuna dintre ele.

La fel cum se îndoia că se purtase cât de cât cu tact. Fiica lui era mândria și bucuria lui, și nu tolera prea multe imperfecțiuni în privința ei.

-Și ce amestec are J.T. În povestea asta? Drept răspuns, Joel întoarse capul și îi aruncă o privire încruntată.

-Și el a lipsit de la școală în zilele alea.

-Înțeleg.

Maggie nu era câtuși de puțin sigură dacă înțelegea într-adevăr. Trebuia să existe o explicație.

-Ar fi trebuit să-mi impun punctul de vedere, să insist să nu se mai vadă cu el, dar tu m-ai convins să n-o fac. Tu ai fost de părere că totul va fi bine, Maggie.

El rosti cuvintele răspicat, stabilind cu precizie vinovăția.

-Da, am fost și continui să fiu de aceeași părere. Cel puțin până la proba contrarie.

-Proba contrarie? Păi, au chiulit de la școală împreună. Ce altă dovadă îți mai trebuie?

-Spre deosebire de alți oameni, eu cred în prezumția de nevinovăție, ripostă ea cu fermitate. Apoi își controla mânia. Joel era supărat, de aceea o învinovățise. Nu era nevoie ca și Maggie să procedeze la fel. Dacă era în vreun fel responsabilă pentru ceea ce făcuse Kim, dacă fetei i se întâmplase ceva rău, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

-Ce ți-a spus Kim când ai discutat cu ea ?

El se strâmbă, cu privirea ațintită la șosea, cu maxilarul rigid, ca de oțel.

-A spus că nu sunt în stare s-o înțeleg, că nu înțeleg nimic. Pe urmă a fugit în camera ei și a trântit ușa. Asta a fost...ultima oară când am văzut-o.

Păru să se retragă în propria cochilie, în propriile gânduri, acolo unde Maggie nu îl putea urma. În vocea lui se simțise suferința chinuitoare, îngrijorarea se putea citi în ridurile contractate de la colțurile gurii, în felul disperat în care strângea volanul în mâini. Ar fi vrut să ajungă la el, dar nu era sigură cum să o facă.

Știa că Joel nu era un bărbat care să-și împărtășească cu ușurință sentimentele, mai ales durerea. Orgoliul lui de bărbat nu i-ar fi îngăduit acest lucru, numai că aici era la mijloc mai mult decât o problemă de orgoliu, Joel se îndepărta de ea, ceea ce avu darul s-o rănească și s-o îndurereze.

Își dădea seama de asta din limbajul gesturilor sale. Stătea rezemat de portiera mașinii, cu un braț deasupra volanului, departe de ea, o baricadă de care nu putea trece. Ea ar fi vrut să treacă pe sub ea, pe deasupra ei, prin ea, spre bărbatul care suferea de cealaltă parte. Îl iubea pe Joel. O iubea pe Kim. Amândoi deveniseră o parte din ea.

-M-am gândit să trecem mai întâi pe la mine să vedem dacă Eudora a primit vreo veste de la Kim, înainte să te conduc acasă.

-Acasă? Ea îl privi înmărmurită. Joel, nici nu mă gândesc să mă duc acasă. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Am mizat și eu în jocul ăsta. Nu-mi este indiferent ce i se întâmplă lui Kim. Și, fir-ar să fie, nu-mi ești indiferent nici tu! (Fie că el dorea sau nu acest lucru). Joel, vreau să te ajut.

-Asta e problema mea, Maggie. Vocea lui era aspră, neînduplecată.

Chiar era convins de asta? Așa vedea el lucrurile? Exista vreun locșor și pentru ea în viața lui? Sau încă mai era supărat pe ea,învinuind-o? Spera ca motivul să-l constituie aceasta din urmă, pentru că supărarea avea să-i treacă atunci când lucrurile se vor limpezi. Dar, trebuia s-o știe.

-Ești supărat pe mine, Joel? Despre asta e vorba? Ești de părere că eu te-am influențat să fii îngăduitor cu Kim și am provocat toate acestea? El o cercetă cu privirea preț de o clipă, și Maggie simți cum respirația i se îngreunează, în piept, apoi în gât.

-Nu, nu sunt supărat pe tine, Maggie. N-ar fi trebuit să mă răstesc așa la tine. Scuză-mă. Și cu asta, gata. Niște scuze prezentate cu răceală. Nici măcar o privire, un gest de afecțiune, acolo. Ar fi preferat orice alt răspuns în afară de cel pe care i-l dăduse Joel. Respiră adânc, cu greutate. Pricepea acum că venise la aeroport numai pentru că-i promisesese s-o întâmpine, nu pentru că vroia s-o aibă alături de el. Nu pentru că vroia să împărtășească cu ea această îngrijorare.

Ei bine, nu avea de gând să plece ca și cum asta, ca și cum el nu ar fi însemnat nimic pentru ea.

-Joel, eu nu plec nicăieri. Nu-mi pasă ce spui, tu trebuie s-o găsești pe Kim și două creiere sunt întodeauna mai bune decât unul singur în rezolvarea unei probleme. El săltă din umeri cu indiferență, fără șe se uite la ea.

-Faci cum vrei. Parcă i-ar fi tras o palmă peste față. O excludea ca pe o străină, nu ca pe o femeie cu care făcuse dragoste, o femeie care devenise o parte din viața lui. Se chinui să-și păstreze cumpătul, să rămână stăpână pe rațiunea ei.

Restul drumului, Maggie nu mai scoase nici un cuvânt, rumegând totul în mintea ei, încercând să găsească justificări, pentru comportamentul aparent al lui Kim, precum și pentru atitudinea lui Joel. Când ajunseră la locuința lui Joel, Maggie nu găsisese răspunsul la nici una dintre probleme. O găsiră pe Eudora în bucătărie.

-M-am apucat să gătesc ca să nu mai mă frământ, spuse femeia. Îi adresă lui Maggie un zâmbet grăbit și agitat, apoi se întoarse către Joel. Nimic, domnule doctor. Nu am primit nici o veste. Nici de la Kimberly, nici de la poliție.

Poliție-asta dădea o nuanță de gravitate întregii probleme. Kim, o persoană dispărută, o fugară, reflectă Maggie. Dar, bineînțeles că era normal ca Joel să anunțe dispariția ei, să ceară ajutorul celor de la poliție. Aceștia aveau de-a face tot timpul cu fugari. Maggie știa însă și că rare erau situațiile când reușeau să facă ceva.

-Mulțumesc, Eudora. Joel o bătu ușor pe Eudora pe umăr, ceea ce însemna mai mult decât ce-i oferise lui Maggie, își dădu ea seama, apoi își ținu gândurile în frâu. Avea să plângă mai târziu din pricina asta.

Mâi târziu avea să-și facă griji pentru ea.Și pentru Joel.Și pentru ce se întâmplase cu ceea ce fusese între ei,cu ceea ce ea crezuse că reușise să clădească împreună.Fără să aștepte s-o invite cineva,se așeză la masa din bucătărie.Joel străbătea încăperea de la un capăt la celălalt.

-Și-a luat Kim cu ea schimburi de îmbrăcăminte?,întrebă ea.

Trebuia să facă ceva.În pofida tuturor celor întâmplate,vroia să ajute la găsirea lui Kimberly.Joel se uită la ea de parcă și uitase că se afla acolo,ca și cum s-ar fi pomenit deodată cu o străină așezată la masa aceea.

-Poliția a întrebat chestia asta,spuse el.Eudora s-a uitat în dulapul ei.Probabil că era îmbrăcată în blugi și cu o bluză de trening și și-a mai luat o pereche de schimb.Lipsește și geaca ei,aia de piele.

-Cea pe care o purta la călărie?Joel ridică brusc capul.Eudora încetă să mai ungă tava cu grăsime.

-Crezi că s-a dus la fermă? întrebarea lui fu directă.

-Cred că e o posibilitate.

-Eu nu cred,spuse el,frecându-se cu mâna la ceafă.Dacă ar fi ajuns pe acolo, Benjamin ne-ar fi anunțat imediat.Dar mulțumesc,oricum.A fost o tentativă remarcabilă.Maggie îi fu recunoscătoare fie și pentru aceste mulțumiri.Era o fărâmă de atenție,măcar atât putea spera să obțină din partea lui.

-S-ar putea ca Ben să nu știe că e acolo,insistă ea.

Joel îi cercetă fața o clipă,reflectând.Maggie se grăbi să-i explice.

-Și eu am fugit de acasă o dată.Nu eram cu mult mai vârstnică decât Kim.M-am ascuns în grajdurile de la ferma tatălui meu,sus,în vârful șirei de fân.Nimeni n-a știut că sunt acolo.Își amintea de parcă se întâmplase ieri.Fusese învinuită pentru ceva făcut de Justine.Maggie era cea neastâmparată,cea care întotdeauna provoca necazuri.Părinții ei presupuseseră,în mod automat,că ea fusese vinovată.Plecase la fermă,ca să fie alături de caii pe care-i iubea,convinsă că numai animalele îi puteau înțelege durerea.În noaptea aceea,după ce bunicul ei dăduse o ultimă raită prin grajduri și plecase în casă,ea se furișase jos,lângă boxele cailor și adormise plângând,doar animalele ascultându-i suspinele.

Nu se mai gândise de ani de zile la întâmplarea aceasta.Era ciudat că astăzi simțea o durere înzecită față de durerea resimțită în acea zi din trecut.

O durere însutită chiar.Joel se duse direct la telefon și formă numărul.Maggie și Eudora așteptară,ținându-și respirația.

-Nici un răspuns,spuse el.Mă duc cu mașina până acolo.Maggie nu mai așteptă ca el să-și manifeste iarăși disprețul față de ajutorul ei.Își luă poșeta și spuse:

-Merg și eu.Ai putea să mai încerci să-l prinzi pe Ben la telefon,îi spuse ea

Eudorei, după care plecă după Joel.

Joel „mânca” autostrada, accelerând până la limita maximă a vitezei pe care o putea atinge Mercedesul. Era cât se poate de conștient de prezența lui Maggie, așezată lângă el. Feminitatea închipuită, caldă și gingașă. Toată după-amiaza dorise să se apropie de ea, să se piardă în tăria ei sufletească, să-și caute alinarea în brațele ei, dar nu-și putea îngădui una ca asta.

Își aminti de durerea sfâșietoare pricinuită de pierderea unei ființe față de care își deschisese porțile sufletului. Teama că o pierduse pe Kimberly îi readusesse durerea într-un mod foarte real. Se prăbușise asupra lui într-o avalanșă de simțăminte de vinovăție și de recriminări. Oricât de mult ar fi dorit, nu o putea iubi pe Maggie. Iubirea față de ea, iubirea față de oricine îl făcea vulnerabil. Iar acesta era un risc pe care nu mai putea, nu mai vroia să și-l asume.

N-ar fi trebuit s-o lase să devină o parte a vieții lui. N-ar fi trebuit să-și îngăduie s-o iubească. Rațiunea încercase să-l avertizeze, dar inima nu-i dăduse ascultare.

Nu intenționase să se răstească la ea mai devreme, dar acuzația fusese pronunțată oricum. Chiar și scuzele pe care și le ceruse implicaseră un risc, riscul de a se lăsa ademenit de tentația pe care ea o reprezenta pentru el. Ce îl făcea să-și închipuie că putea avea o relație cu ea, ca oricine, fără să fie supus acestui gen de suferință? Fusese un idiot, dar de acum, gata. Spera ca Maggie să aibă dreptate, și Kimberly să fie la fermă. Spera ca această cursă să nu fie un soi de goană după himere.

Încetini pe măsură ce se apropia de ieșirea după autostradă.

Mai aveau de parcurs câțiva kilometri și va ști. Kimberly trebuia să fie acolo, în siguranță. Maggie era la fel de îngrijorată ca și el. Știa asta, o citise în ochii ei, o sesizase în glasul ei. Fusese extrem de tentat să reacționeze la acest stimul, să-și găsească alinarea în împărtășirea a ceea ce abia putea să suporte de unul singur, dar ar fi însemnat să rămână din nou vulnerabil. Trebuia să fie puternic, să se baricadeze la adăpostul unui zid trainic, impenetrabil, unde nimeni nu-l putea atinge. Gândul acesta îi dădea un sentiment de siguranță.

-Uite aleea, îl atenționează ea, când văzu că era gata să treacă de drumul îngust care ducea la fermă, grăbit cum era.

-Am văzut-o. Aproape că lătra cuvintele, mai aspru decât intenționase, și coti mașina pe drumul de țară, ridicând un nor de praf.

De ce insistase Maggie să vină cu el? Credea că îi spusese cât se poate de limpede că asta era problema lui. Nu vroia ca ea să-i vadă durerea. Dacă nu o va găsi pe Kimberly acolo, va fi un om distrus, și nu voia ca Maggie să asiste la asta. Opri mașina undeva între casă și grajduri.

-Nu-l zăresc pe Ben prin preajmă,spuse Maggie.Dar înainte să apuce să deschidă ușile,administratorul își făcu apariția dinăuntru grajdurilor.Joel coborî din mașină și se grăbi spre el,teama puse stăpânire pe el,o teamă bolnăvicioasă care nu avea de gând să dispară.Apoi zări zâmbetul răsărit pe buzele lui Benjamin și îndrăzni să spere.

-Eudora a reușit până la urmă să mă prindă la telefon și am căutat-o.E aici... înăuntru.Bătrânul îndreptă un deget în direcția din care venise.Să fiți sigur că n-am știut că mititica e prin preajmă...Joel nu mai așteptă restul explicației lui Benjamin și intra grăbit în grajd.Trebuia să vadă cu ochii lui că fiica sa era acolo.O găsi țesălându-și calul preferat,arătând răvășită,dar nevătămată,și,dintr-o dată,nu mai știu dacă s-o îmbrățișeze sau să-i tragă o papară zdravănă.

-Kimberly!Maggie nu se amestecă nepoftită între tată și fiică.Tot timpul drumului cu mașina,psihologul din ea tânjea să-l sfătuiască pe Joel cum era mai bine să se comporte față de Kim,după ce ar fi găsit-o,dar își dăduse seama că era prea apropiată față de părțile implicate ca să poată oferi vreun sfat.

În plus,Joel nu vroia ajutorul ei.Nu putea decât să stea alături de Ben,la marginea vieților a doi oameni la care ajunsese să țină mai mult decât la propria ei viață.Ar fi vrut să se apropie de ei,dar ea,ca și Ben,nu era decât un străin.

-N-aud nici un fel de țipete,spuse Ben,mângâindu-și bărbia și privind undeva în față,înspre interiorul grajdului.Maggie era la fel de curioasă în privința a ceea ce avea loc acolo.Își aminti de momentul când părinții ei o găsiseră în șopronul bunicului ei,cu mulți ani în urmă.Mama și tatăl ei fuseseră atât de bucuroși să o vadă teafără și nevătămată,încât nu se mai potoliseră cu îmbrățișările timp de o săptămâna.În noaptea aceasta,singură cu amintirile ei,avea să tânjească după îmbrățișările acelea,după îmbrățișările lui Joel.Poate că-și va găsi timp să meargă acasă,în căutarea acelei liniști din trecut,a iubirii pe care o cunoscuse pe când era copil.Dar dacă se ducea acasă,însemna să o vadă pe Justine și familia ei,iar fericirea lor nu va putea decât să o irite,amintindu-i de ceea ce ea și Joel ar fi putut să aibă împreună,de ceva care se afla dincolo de puterea ei de atingere.

Păru să treacă o veșnicie până când Joel și Kim ieșiră afară,la lumina soarelui. Kim avea fața brăzdată de lacrimi.Frânturi de paie se ițeau printre șuvițele coafurii ei,iar hainele arătau de parcă dormise în ele,ceea ce de fapt și făcuse.

Joel avea o expresie sumbră,cu buzele strâns lipite.Cu o probabilitate de unul la zece,Maggie prevăzu că relația dintre tată și fiică va reuși în cele din urmă să se stabilizeze.Propriile șanse față de același bărbat și le evalua mult sub nivelul respectiv.

CAPITOLUL 11

Trecuse aproape o săptămână de când nu mai auzise nimic despre Joel. Când oare avea să înceteze să mai aștepte să sune telefonul? Când avea să înceteze să se mai gândească la el? Când avea să uite?

Încercă să se cufunde în muncă, căutând noi materiale pentru seminariile ei, încercând să-și ocupe timpul, încercând să-și mențină gândurile departe de Joel, departe de surâsul acela care era în stare să-i răvășească sentimentele, de cenușiul cald al ochilor lui, atunci când o privea, de mângâierea lui, care-i provoca ameteți, dar nu putea uita, și știa că va trebui să uite, altfel își va pierde mințile.

-Ești sigură că nu vrei câteva clătite, copila mea? Abia le-am scos din cuptor.

Nimic nu-i mai bun ca o prăjitură caldă, atunci când simți că ți se rupe inima, spuse Mama Reidy, plimbându-i tava plină cu prăjituri pe sub nas.

Prăjiturile calde nu-i erau de folos. Maggie știa asta, căci încercase remediu sugerat de Mama Reidy. De fapt, îl încercase de atâtea ori în ultimele câteva zile, acceptând orice preparase femeia, încât probabil că se îngrășase cu vreo două kilograme.

-Mulțumesc, mama, dar mă duc sus la mine și-am să mă tratez cu câteva fructe și legume plictisitoare. Asta dacă nu cumva, între timp, îmbrăcaseră toate câte o hăinuță pufoasă verzuie. Nu-și aducea aminte când își cumpăraseră ultima oară de mâncare. Nu-și mai amintea când mâncase ultima oară un meniu echilibrat.

Prăjiturile pregătite de Mama o ajutaseră să supraviețuiască, dar în privința calităților nutritive nu se putea spune mare lucru despre ele.

-Wally al meu a dispărut de mulți ani, dar n-am uitat ce bine e în brațele unui bărbat și cât de greu e să nu mai simți brațele alea în jurul tău, spuse Mama Reidy și apoi își îngustă privirea către Maggie. Viața e prea scurtă, copila mea.

Trebuie să ai grijă să repari chestia aia care te sfâșie.

Maggie scoase un oftat. Era ceva ce nu putea fi „reparat” ca cine știe ce ceartă prostească. Joel nu o dorea în viața lui. Fusesse atât de aproape de iubirea față de ea, aproape că-și uitase temerile, durerea din trecut. Își deschisese sufletul față de ea și devenise vulnerabil. Și până la urmă tocmai acea vulnerabilitate îl făcuse să dea înapoi. Îi fusesse teamă să aibă încredere, nu numai în posibilitatea fericirii, dar până și în Kimberly, ceea ce avusese darul s-o îndepărteze pe fată de el.

Avea o fată care avea nevoie de el, în întregime, nu doar partea pe care el riscase s-o pună la bătaie. În ziua în care o găsisse la fermă, Kim arăta foarte răătăcită.

Maggie o îmbrățișase, spunându-i că dacă dorea să stea de vorbă cu cineva, ea îi stătea la dispoziție oricând. Asta îi adusesse o privire cruntă din partea lui Joel, dar Maggie nu-l luase în seamă.

Nu mai primise nici o veste de la Kim,dar se gândise la ea în fiecare zi.Tot așa se gândea și la Joel.Îi obseda gândurile și,ceea ce era și mai dureros,visurile.

Era un bărbat cu un potențial extrem de ridicat pentru căldura sufletească și dragoste.Abia începuse să întrezărească dimensiunile vaste ale acestui potențial, iar acum îi era dor de el,și de Joel,cu o intensitate copleșitoare.

-Știu,Mama,dar nu cred că a mai rămas ceva de reparat din relația noastră,spuse ea cu tristețe.Mama Reidy se încruntă,apoi scoase din vitrină trei ecleruri dolofane cu ciocolată și le puse într-o pungă de brutărie.

-Atunci o să ai nevoie de astea,spuse ea,întinzându-i punga.Dar să știi că ciocolata nu prea poate „să înlocuiască un bărbat.

Joel își turnă coniac în pahar și luă o înghițitură,simțind cum flacăra alcoolului îi alunecă pe gâtlej,dorindu-și ca aceasta să-i poată îndepărta amintirile,imaginile, în care apărea Maggie,cu surâsul ei seducător și ochii aceia căprui și senzuali, imagini care îi intrau și îi ieșeau în minte,precum secvențele unui film de demult,încețoșate și totuși de neuitat.

Așeză paharul pe mäsută și luă paginile articolului pe care fusese solicitat să-l scrie pentru una din revistele medicale de prestigiu.Faptele și rezultatele relatate acolo i se păruă insipide și reci,graficele și diagramele,plictisitoare în detaliile lor.Încerca să se concentreze.Încerca să-și amintească de ce se simțise atras cândva de articolul respectiv,când acum nu-l mai atrăgea deloc.Mai ales de când cu Maggie,de când o exilase din viața lui și de când încerca s-o îndepărteze din gândurile lui.Dar,asemenea unei obsedate și himerice stele de cinema,ea revenea iarăși și iarăși,ca să-i chinuie gândurile,să-i pună la încercare hotărârea.

-Tati...Joel își ridică privirea și o văzu pe Kimberly în ușa de la biroul lui.

-Ce este,pisicuțo?De când se întorsese de la fermă,între ei domnea un „război rece”.Detesta această stare de dezbinare,dar nu știa cum să-i pună capăt.

Kimberly intră agale în încăpere și se lăsă să cadă în fotoliul din fața lui.Fără să se uite la el,spuse:

-Am venit să-ți spun că-mi pare rău pentru...ăă...necazul pe care vi l-am pricinuit ție și lui Maggie,dar,și își ridică bărbia cu semeție,dar nu îmi pare rău fiindcă am chiulit de la școală.Joel nu era atât de idiot încât să nu recunoască faptul că ajutorul lui Maggie i-ar fi fost de mare folos în clipa aceea.Fusese dureros de tare ispitit să o sune să-i ceară sfatul în ultimele zile,despre cum să se poarte cu Kimberly,despre cum să pună capăt acestui război rece.Simțise tentația să o sune ca să discute cu ea,să-i mărturisească durerea,temerile legate de Kimberly, vrusese să se ducă la ea,s-o îmbrățișeze,să facă dragoste cu ea,să-i spună cât de

greu îi venea să n-o mai aibă în viața lui.Se încruntă și îndepărtă din minte aceste gânduri,îndreptându-și atenția către Kim.

-Cum adică,nu-ți pare rău că ai chiulit de la școală? Kimberly,ăsta a fost un comportament ires..Și se opri.Furia lui crescândă nu avea să rezolve nimic,nu va face decât să o determine să fugă din nou în camera ei,unde stătuse ascunsă de câteva zile.Și nu voia deloc asta.

-Ai vrea să vorbim despre asta?,o întrebă el în schimb.Maggie ar fi fost mândră de el.Kimberly îl săgeta cu o privire suspicioasă.Nici n-ar fi putut s-o condamne pentru neîncrederea ei.De prea multe ori,în trecut,se purtase ca un părinte ofensat.Ea se ridică din fotoliu și se plimbă fără țintă prin încăpere,atingând lucrurile la întâmplare.Părea să manifeste un interes anormal pentru un.abajur de veioză,atunci când vorbi,în sfârșit:

-Cumva tu și Maggie v-ați despărțit din cauza a ceea ce am făcut eu?,întrebă ea.Vreau să spun,voi doi...v-ați certat din pricina mea?Joel simți cum durerea îi strânge măruntaiele ca într-un clește.Cum putea să-i explice fiicei lui că nu era vinovată de nimic? Cum putea să-i explice cât de mult se complica viața când te îndrăgosteai de cineva? Iar el se îndrăgostise de Maggie.

Nu mai putea să evite recunoașterea acestui adevăr.Maggie,cu râsul ei senzual,cu pasiunea ei aprigă,cu firea ei deschisă,cu dragostea ei.Amintirea făcu să i se strângă inima.Va putea oare s-o uite vreodată?

Sau va purta veșnic în suflet durerea aceasta?Bineînțeles,Kimberly observase absența lui Maggie,după cum avea să observe prelungirea acestei absențe.Dar ce putea el să-i spună? Cum putea s-o facă să înțeleagă că așa trebuise să se întâmple?

-E o poveste lungă,spuse el.Și are legătură numai cu Maggie și cu mine.Dar pot să te asigur,pisicuța mea,că tu nu ai nici o vină.Știa că și lui Kimberly îi era dor de Maggie,dar avea să uite până la urmă.Amândoi aveau să uite.Frunzări foile de hârtie cu care lucrase până atunci,numai ca o tactică de diversiune,până când își recapătă controlul asupra emoțiilor,apoi se rezemă de spătarul fotoliului.

-Mi se pare că vroiai să-mi explici de ce ai chiulit de la școală și motivul pentru care nu-ți pare rău că ai procedat astfel.Kim găsi un alt fotoliu în care se prăbuși moale.Oftă,plimbându-și unghia vopsită în purpuriu pe tighelul brațului fotoliului.

-Trebuia să fiu cu J.T.De asta am.,mă rog,am chiulit.

Să fie cu...? Mărturisirea ei putea să însemne o mulțime de lucruri,și la majoritatea acestora Joel nici nu voia să se gândească.Cât de serioasă era relația ei cu băiatul ăsta?Încercă să-și păstreze cumpătul.

-Și de ce trebuia să fii cu J.T.?Ea scotoci în bomboniera de pe măsuța de lângă ea,alegându-și bomboana preferată,portocalie.Joel își aminti cum obișnuia ea să facă asta când era o fetiță mică,și amintirea îi provocă un acces dureros.Ce simple erau lucrurile când era mai mică! Dar era hotărât să găsească și calea potrivită pentru acești ani ai adolescenței.

Într-un fel sau altul.

-Am avut motivele mele,spuse ea,ronțăind o bomboană.

-Și care ar fi acestea?Kim se ridică și traversă încăperea.Venind spre el din partea cealaltă a încăperii,vocea ei răsună liniștit:

-Bunica lui J.T.a murit,iar el se simțea părăsit și suferea.Știi...în sufletul lui.

Pipăi din nou abajurul,Joel știa.Asta cum și Kimberly știa.Știa prea bine ce înseamnă durerea pe care o aduce moartea cu ea.

-Și te-ai gândit că J.T. are nevoie de un prieten? Era mai mult o afirmație decât o întrebare.Kim încuviință din cap.

-Pe el,bunica i-a crescut,explică ea,pentru că tatăl lui călătorește foarte mult,iar mama lui...în fine,i-a părăsit când J.T.avea trei ani.Joel mai știa câte ceva despre familia aceasta,dar uitase de viața dificilă dusă de băiat acasă și nu știa de moartea bunicii sale.Kimberly nu-i spusese.

Inspiră profund și cu greutate.Fusese încredințat că fiica lui făcuse o alegere proastă,și în realitate ea nu dorise decât să-și ajute un prieten.

-Trebuia să-mi fi spus pisicuțo.Nu cred că aș fi fost de acord că chiulești de la școală,dar cel puțin ar fi trebuit să fim în stare să vorbim despre asta și să găsim o soluție oarecare.Kim îl privi încruntată.

-Noi nu putem vorbi,tati.Nu despre lucruri care sunt importante.Tu te-nfurii și...mă respingi.Afirmația ei avu efectul unei lovituri sub centură.Asta era cu adevărat impresia lui Kim? O respinsese fără măcar să aibă această intenție? Construisese în jurul său un zid atât de impenetrabil,încât nici propria lui fiică nu putea trece de el?Lăsă să-i scape un oftat,nevoit să recunoască adevărul îngrozitor al spuselor lui Kim.

-Maggie avusese dreptate...probabil într-o mulțime de privințe.

-Individul se comportă ca un urs,își exprimă Lydia nemulțumirea,în timp ce lua masa într-un restaurant cochet,cu specific italian,din cartierul de nord al orașului Boston.Trece ca o furtună prin birou,taie la capete în dreapta și-n stânga și toate astea numai din vina ta.

-Vina mea?,rosti Maggie cu vioiciune.De unde și până unde e vina mea? Se pare că Joel e cel iute la mânie.

-Totul se rezumă la relația cauză-efect,explică Lydia,fluturând un baton în aer.Comportamentul lui arțăgos este efectul.Tu ești cauza.

Maggie își pironi privirea în castronul cu sos,învârtind cu furculița o roșie care plutea în lichidul condimentat,l-ar fi plăcut să creadă că și el se simțea la fel de nenorocit fără ea,așa cum se simțea ea fără el.Tocmai când se hotărâse să-și petreacă tot restul vieții alături de el,îl pierduse.Sau poate că,mai înainte de toate,nu-l avusese niciodată.Poate că,la urma urmei,ea nu însemnase nimic pentru el.Justine le vorbise părinților ei despre telefonul primit de la Maggie cu ocazia zilei ei de naștere.Erau nerăbdători să-l cunoască pe bărbatul acesta,dar iată că nu mai era nici un bărbat de prezentat.Cum oare se complicase atât de mult viața ei într-un interval de timp atât de scurt?

-Ai face mai bine să mănânci batonul ăla decât să dirijezi cu el conversația noastră,spuse Maggie cu un ton tăios.Trebuie să mă întorc la seminar.

-Cum adică,asta-i tot?,întrebă Lydia.Doar atât ai de spus despre chestia asta? Ai de gând să-ți vezi mai departe de viața ta și să lași să sufere un birou întreg?

-Am seminarii de susținut și țin foarte mult să le susțin.Îmi țin gândurile departe de la...alte lucruri.Lucruri pe care ea nu le putea influența,adăugă ea în gând.

-Ei,după cum văd,va trebui să mă ocup personal de această problemă.Va trebui să am o discuție cu Joel și să-i spun că dacă ar deschide măcar ochii,ar vedea și singur că te iubește,că tu ești singura femeie care-l poate face fericit,singura femeie care...

-Lydia,să nu îndrăznești să te amesteci.Din capul locului,Lydia stârnise un dezastru îndeajuns de mare înscriindu-l pe Joel la cursul ei.Maggie nu avea de gând să tolereze acum nici un fel de imixtiune.Te rog să-mi fii o prietenă adevărată și să-ți vezi de-ale tale.

-Să-mi văd de-ale mele?,spuse Lydia încruntându-se.

-Întocmai.Vreau o promisiune de la tine.Lydia nu păru deloc încântată,dar până la urmă consimți.

-Bine,bine,n-am să scot o vorbă.

-Ai grijă să nu-ți încalci promisiunea.Maggie sorbi din paharul cu ceai cu gheață,apoi își luă poșeta și servieta.Trebuie să plec,altfel întârzii.

O lăsă pe Lydia singură și parcurse în grabă cele câteva sute de metri care o despărțeau de spitalul unde avea de predat săptămâna aceasta.Era îndeajuns de ocupată cu seminariile ei,dar,probabil că va accepta să susțină și mai multe.Cu cât mai multe vor fi,cu atât mai ocupată va fi și ea.Atât de ocupată,încât nu va mai avea timp să se mai gândească...și să simtă durerea din suflet.

Maggie își termină seminarul două zile mai târziu. Urmasii două săptămâni în care nu avea programat nici unul. Da, își spuse ea, fără doar și poate că va trebui să-și umple golurile din agendă. Să le umple până la refuz. Și ceva pe deasupra. Se simțea tare nenorocită. Suferea. Iar durerea nu dădea semne că s-ar ameliora.

Probabil că nu se va sfârși niciodată. Nu-i plăcea gândul să se întoarcă în apartamentul ei. Conținea prea multe amintiri. Amintiri despre Joel. Dar nu știa unde ar fi putut să se ducă. Poate că ar trebui să se ducă acasă câteva zile, în Kansas, să-și vadă familia. Dar știa că membrii familiei nu vor face decât să-i pună întrebări, întrebări la care Maggie n-ar ști ce să răspundă. Oftând, urcă scara cu trepte de lemn către apartamentul ei și se opri la jumătatea drumului. Kim ședea pe ultima treaptă a scării, lângă ușa lui Maggie, cu o expresie îngrijorată pe față și îmbrăcată în bluza de trening, cu emblema Universității Harvard, și gulerul detașat. Șuvițele de păr, țepene din pricina fixativului, se ridicau semețe la lumina palidă a după-amiezii.

-Salut, Maggie.

-Kim, s-a întâmplat ceva? Sper că... n-ai fugit din nou de acasă?

-Nu, n-am fugit. Îi aruncă lui Maggie o privire neliniștită. Mi-ai spus că pot veni să-ți vorbesc oricând doresc. E cumva... un moment nepotrivit?

Părea atât de stingherită, atât de vulnerabilă încât Maggie se simți imediat cuprinsă de înduioșare.

-O, nu, draga mea. E un moment cât de poate de potrivit. Își petrecu brațul pe după umerii ei. Haide înăuntru. Maggie își lăsă servieta și poșeta lângă ușă și-și scoase pantofii.

-Să mergem în bucătărie. Am să pregătesc câte-un pahar cu sifon.

-Bine, spuse Kim, venind după ea.

-Cât timp ai așteptat afară, la ușă, scumpa mea?

-Păi, nu prea mult, zise Kim, plimbându-și un deget pe spătarul scaunului de bucătărie. Cam o oră.

-O oră!

-Credeam că te găsesc acasă. Pe urmă, când am văzut că nu vii, mi-a fost teamă că iar ești plecată din oraș și tocmai mă pregăteam să plec. (Se așeză pe un scaun).

Maggie, ce s-a întâmplat între tine și tati? Credeam... vreau să spun, speram că tu vei fi noua mea mămică. Cheița cutiei cu apă gazoasă plesni zgomotos. Maggie se întoarse să vadă dacă fata vorbise foarte serios.

-Of, scumpa mea, vino aici. Kim se ridică de pe scaun și Maggie o cuprinse în brațe. Lacrimile îi încetoșau ochii. Nu se poate întotdeauna ca lucrurile să se întâmple așa cum vrem noi.

-Dar de ce,Maggie? Vreau să spun ,tati te iubește.Știu că te iubește,și fără tine a fost...cum să spun,de-a dreptul nenorocit.Maggie se încorda și se trase înapoi, uitându-se la Kim.Ar fi vrut ca această veste să nu-i fi provocat atâta suferință. Chiar dacă lui Joel îi era dor de ea,chiar dacă o iubea într-adevăr,asta nu însemna că o și vroia alături de el.

-Vorbește cu el,Maggie.Te rog eu,vorbește cu el..

Rugămintele lui Kim îi făcură să vibreze corzile sensibile ale sufletului.Avea în fața ei o fată drăgălașă,cu ochii ei albaștri-cenușii,încărcați de o implorare gingașă,ochi care semănau atât de mult cu ai lui Joel.Kim avea nevoie de un tată și de o mamă.Iar faptul că această fată dorea ca Maggie să fie acea mamă îi topi definitiv inima.Însă știa că Joel nu avea să se răzgândească.Niciodată nu avea să vină la ea.Dacă exista vreo șansă pentru ei doi,Maggie trebuia să preia inițiativa. Trebuia să se ducă la el,chiar dacă asta însemna cel mai mare risc pe care avea să și-l asume vreodată în viața ei.

-Poate că ai dreptate,Kim,poate că a sosit timpul ca eu și tatăl tău să avem o discuție.Haide,am să te duc acasă.Pe drumul până la casa din oraș a lui Joel, Maggie încercă să nu-și lase hotărârea să șovăie,iar apoi,în timp ce urcau treptele de la intrare,căuta să nu o lase să scadă în intensitate.Căci,dacă s-ar fi gândit la ce anume făcea în momentul acela,ar fi luat-o la goană mai repede decât un iepure speriat.Nu putea decât să spere că fata avusese dreptate,că Joel era atât de afectat de dprința pentru ea,încât,în clipa în care ova vedea,o va îmbrățișa și o va săruta până la pierderea cunoștinței.

Numai că felul cum o întâmpină se dovedi a nu fi atât de impulsiv cum își imaginase ea,constată Maggie,când intrară în casă și îl întâlniră pe Joel în holul de la intrare.Starea lui putea fi descrisă mai curând prin cuvintele „surprindere înmărmurită”.

-A..Maggie...poftim înăuntru,bângui el,conducând-o în biroul lui.Unde ai găsit-o pe fiica mea? Se uită mai întâi la Kim,apoi la ea.Kim îi aruncă lui Maggie o privire ce-i transmitea limpede mesajul: „Nu-i spune că a fost ideea mea”.

-Eu am lecții de făcut,dragilor,spuse ea.Ne vedem mai târziu.

Și cu asta,Kim,care o adusese în această situație,o zbughi pe scări în camera ei,lăsând-o pe Maggie singură în fața lui Joel.Înghiți în sec cu greutate și își ridică privirea spre el.

-Joel,cred că trebuie să stăm de vorbă...

-Despre Kim?

-Despre noi!Noi.Da.Maggie și el.*Timpul potrivit pentru discuții a trecut demult,* își zise Joel.

Ar fi putut să-i asculte vocea aceea joasă și senzuală toată noaptea, chiar dacă n-ar fi făcut decât să citească din cartea de telefon a orașului, dar și el avea de spus unele lucruri, lui Maggie.

Arăta atât de gingașă, atât de frumoasă, incredibil de sexy. Părul ei strălucitor colorat plutea parcă în jurul feței ei într-o splendoare, înflăcărată, iar obrajii îi erau aprinși de o roșeață fierbinte. Un pulover vernil și o fustă neagră îi îmbrăcau formele unduitoare, forme pe care mâinile lui le cunoșteau pe de rost, forme de care trupului său îi fusese dor cu o intensitate care nu se domolise și nu avea să se domolească. Fusese un prost că o lăsase să plece. Fiindcă tot ajunsese aici, își mai atribui o serie întreagă de epitete, nici unul dintre ele nefiind îndeajuns de oribil ca să i se potrivească.

-Ia loc, Maggie.

-Mulțumesc, dar aș prefera să rămân în picioare.

-Cum dorești. Joel rămase și el în picioare, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, ca să nu fie tentat să o atingă. Ar fi vrut să meargă la Maggie și să o ia în brațe, s-o țină strâns și să n-o mai lase să-i scape, dar nu era sigur că are acest drept.

De bună seamă nu-l mai avea. El o gonise pe Maggie din viața lui; încercase s-o gonească din inima lui, din visurile lui, dar ea era acolo în fiecare clipă a zilei, în fiecare clipă a nopții.

-Discuția asta, Maggie....” de fapt, eu sunt cel care ar fi trebuit să o provoace.

-Nu, Joel...

-Te rog, Maggie (Ridică o mână ca să-i oprească cuvintele) Simt...simt nevoia să spun asta. Maggie încuviință din cap. Joel traversă încăperea, atingând, în drum, diverse obiecte, exact la fel cum procedase Kimberly în ziua aceea. Un gest nervos. Iar el era un om nervos. Pentru că Maggie îl făcea să fie așa.

Ea însemna totul pentru el. Iar el se purtase urât cu ea. Acum trebuia să încerce să dreagă lucrurile. Numai de l-ar lăsa. Numai de n-ar fi prea târziu.

-Maggie, îmi pare rău că te-am învinuit pentru fuga lui Kimberly. N-ar fi trebuit s-o fac. Ai avut dreptate; am ținut-o prea din scurt. Acum știi asta.

-Nu trebuie să te scuzi. Mă bucur că ai reușit să rezolvi problemele cu Kim...

-Dar aș vrea să rezolv și problema cu tine. Cu noi, Maggie. Tu și cu mine.

Ea se uită la el cu niște ochi mari și solemn, încărcăți de durere. El recunosc durerea aceea, pentru că și el o simțea. Ar fi vrut să se apropie de ea, s-o țină în brațe, să-i spună că era a lui, și că întotdeauna va fi a lui. În loc de asta, își vârî și mai adânc mâinile în buzunare. Maggie nu-i aparținea, și numai el era de vină pentru asta.

-Joel, ce încerci tu să spui?

Vocea ei era joasă,catifelată,incredibil de senzuală.Avu senzația că s-ar putea cufunda în ea.

-Of,Maggie,încerc să spun că eu am stricat totul.Te-am îndepărtat de mine, pentru că mi-a fost teamă să te iubesc,mi-a fost teamă că,dacă aş face-o,te-aş putea pierde și pe tine așa,cum am pierdut-o pe Julianne,așa cum era gata s-o pierd pe Kimberly.Vreau să spun că aş dori să nu fi făcut-o,peu că mi-a fost atât de dor de tine,încât sunt sfâșiat de durere că nu pot să te ating.

-O,Joel.Maggie văzu durerea din ochii lui,ochii aceia argintii care cândva îi dezmierdaseră trupul gol.Mici riduri de încordare îi înconjurau gura,iar ea își aminti felul cum o sărutase până când uitase cu totul de sine.

Îi fusese dor de ea.Kim avusese dreptate.Îi fusese dor cu adevărat.Se apropie de el,și căldura lui o învălui.Era aproape bolnavă de dorință pentru el.Dacă și el ar dori-o...dacă...Deodată brațele lui o cuprinseseră.O strânse la pieptul lui și nimic vreodată nu păruse să fie mai potrivit ca acest gest.

-Maggie,te iubesc...Tu...ai putea...să mă iubești? Mai mă vrei după tot ce am făcut? Nu e prea târziu?Șoapta lui o învălui,îi străbătu ființa,încălzind-o, înfiorând-o.Joel o iubea.

-Dacă aş putea? Joel,dar deja te iubesc.

-Maggie...îi atinse părul,mângâindu-l cu blândețe,apoi obrazul.Își apăsă degetul mare pe buzele ei,plimbându-l pe conturul lor,de parcă ar fi vrut să ia cunoștință din nou de forma lor.Trebuie să te sărut,Maggie.

-Te rog s-o faci...dacă nu vrei să mor de atâta dorință.

Se produse o explozie asemănătoare cu o lansare de rachetă și camera începu să se învâртеască-iar Maggie ar fi vrut să nu-și mai revină niciodată.Căci vroia să simtă această febră delirantă.Mâinile lui i se încălciră în păr,în timp ce o trăgea mai aproape,sporind intensitatea sărutului.

Ea se topi în îmbrățișarea lui,încântată să-i redescopere tăria trupului,știind că întotdeauna va fi al ei.Era un sentiment amețitor,un simțământ cu care abia începea să se obișnuiască.

-Ia ziceți,dragilor,ați rezolvat problema? Aveți de gând să vă căsătoriți ?

Kim coborî tropăind treptele,cu exuberanța ei obișnuită,și dădu buzna în încăperea,oprindu-se brusc în fața lor când îi văzu sărutându-se.

Joel se uită la Maggie și spuse:

-Ce părere ai? Ne vom căsători? Maggie îi adresă un zâmbet leneș:

-Da,ne vom căsători.

-Urrraaa!,chiui Kim,cu entuziasm,și alergă lângă ei.

Cei trei se îmbrățișară,de parcă ar fi alcătuit deja o familie, și Maggie era sigură

că nimic în viața ei n-avea s-o facă să se simtă atât de minunat.

Deodată, Kim își ridică privirea strălucitoare, cu un zâmbet larg pe față.

-Trebuie să mă duc să-i spun Eudorei. Și lui J.T. Și bunicii, adăugă ea la repezeală, și o zbughi afară din încăpere. Maggie se întoarse spre Joel.

-Bunica... Oh, Joel... mama ta nu mă place.

-Te iubește. Și eu te iubesc. Foarte mult -asta în caz că am uitat să ți-o spun în ultimele cinci minute. Nu mă pricep prea bine la chestiile astea legate de emoții.

Sunt un om care preferă să demonstreze în fapte, decât în cuvinte... dar, de fapt, tu știi asta, scumpă Maggie. Maggie știa într-adevăr. Se gândi la nopțile lor de dragoste, la felul cum trupul ei vibra la mâingâierile lui. O sărutase de parcă ar fi fost o comoară, de parcă ar fi fost a lui și avea să fie veșnic.

-Dar nu te teme... intenționez să mă înscriu la unul din seminariile tale. Simt nevoia să învăț totul despre limbajul emoțional, pentru că sunt unele lucruri pe care aș vrea să ți le spun...

-Ca, de exemplu?

-Asta, scumpă Maggie, va trebui să aștepti să auzi, dar serios am de gând să ți spun în fiecare zi din viața noastră că te iubesc.

-Și să mi-o demonstrezi?

-Firește. Fără doar și poate că da.

Și Joel începu să-i demonstreze, așa cum numai el știa să o facă.

SFARSIT